

BERXWEDAN

BERXWEDAN JÎYANE

Sayı 7 / Şubat 1985 / 1.50.-DM

İdamlar, Sömürgecilerin Yokolmasını Biraz Daha Yakınlaştıracaktır!

15 Ağustos eylemleri ile Ulusal Direniş Mücadelemizin gelişimini engelleyemeyeceğini bir kez daha gören faşist sömürgeci Türk devleti; görülmekte olan siyasal davaları sonuçlandırmaya ve idam cezaları yağdırmaya hız verdi.

Halkımızın öncü gücü şahsında halk varlığımıza kasteden ve gerçekte buna savaş açmış olan faşist sömürgeci Türk devleti, daha 13 Nisan 1981 tarihinde açmış olduğu ilk mahkemede siyasal yenilgisini farkedebilmiştir. Yenilgiyi farketmenin verdiği hırçınlık ve barbarlıkla, başta zindanlardaki savaş esirlerine yönelik olmak üzere halkımıza yönelik operasyon, toplu tutuklama ve katletme yöntemlerini yoğunlaştırmıştır.

Savaş kurallarına dahi sığmayan bu yöntemleri ile faşist sömürgeci Türk devleti zindanlarda, bir "suçlu"yu "yargılamak" değil, bir halk gerçekliğini "yargılamak" istediğini açıkça ortaya koymuştur. Kendi çizdiği faşist yasaları dahi çiğneyerek yüzlerce yıl önce halkımıza vermek istediği idam cezasını, tek tek savaş esirlerinin şahsında infaz etmeye çalışmaktadır.

Gerçekten Hitler'in toplama kamplarını ve Vietnam'ın Saygon zindanlarını geride bırakan faşist zindanlarda, hiçbir zaman sömürgeci devletin arzuladığı başarı sağlanamadığı gibi, sergilenen devrimci direniş ve gösterilen kahramanlık örnekleri ile, Kürdistan Ulusal Direniş Mücadelesi yükseltilerek, zindanlar, sö-

Devamı 17. sayfada

PKK BİRECİK GRUBU DAVASINDA 6 DEVRİMCİNİN İDAM CEZASI ONAYLANDI

Diyarbakır'da görülmekte olan PKK Birecik davasında Musa Aslan, Kemal Toksöz, Mustafa Çepik, Hasan Çepik, Salih Sezgi ve Ahmet Öğretmen adlı 6 PKK militanına verilen idam cezası faşist yargıtay tarafından da onaylandı.

16 Ocak 1985 tarihinde yargıtayca idamları onaylanan 6 devrimciye, 1983 Nisan'nın da faşist mahkemece idamları istenmiş ve bunun onaylanması için karar yargıtaya gönderilmişti. Ancak kanıt yetersizliğinden dolayı yargıtay devrimcilere verilmek istenen idam cezasını onaylayamamıştı. ★

"Teröristlerin Rehabilitasyonu" Çabalarıyla Dayatılan İhanet ve Komplo Bozguna Uğratılacaktır!

Halkların mücadele tarihinde direnişle teslimiyetin kıyasıya dövüştüğü alanlardan birisi ve en canalıcısı da cezaevleridir. Devrimci mücadelenin her alanında olduğu gibi, bu alanda da yüce direnişler yükseltmek, onlara önderlik etmek, büyük önem taşır. Devrimin ve devrimciliğin mihenk taşının, candamarının da burada yattığını belirtmek, hiç kuşkusuz ki bir abartma olmayacaktır. Bu nedenledir ki, gerici güçler de bu alanı bir deney laboratuvarı olarak ele alırlar. Devrimin önderlerini ve savaşçılarını, teslimiyet ve ihanete zorlama yöntemlerinin sınamadan geçirilmesinde esas oarak bu alan, ele alınır ve orada sağlanan başarıya orantılı bir biçimde dışarıya taşırılır. Gericilik saldırı ve vahşetini en amansız bir dozajda bu savunmasız insanların üzerinde uygulayabileceği açıktır. Cezaevi tutsaklarına karşı uygulamalarında zoru temel alarak; gözdağı verme ve onunla birlikte çeşitli caydırma yöntemleri kulanarak, hatta bazen de "yumuşak" davranılarak devrimciler özellikle de önderler, teslim alınmaya çalışılır. Devrimin en canalıcı anlarında cezaevlerine doldurduklarını, kendi yasal süzgecinden geçirerek ve kendince cezalar yağdırarak etkisizleştirmeye çalışırken; bunu adım adım dışarıya da taşırarak, kimini katlederek, kimini de sindirip teslim almaya çalışarak etkisizleştirmeye çalışır.

Bu gerici sınıflar açısından genel bir yöntem olmakla birlikte; Türk sömürgeciliği tarafından da tarihi boyunca en amansızca uygulanmıştır. Onun tarihsel oluşumunun bir gereği olarak; onda çok daha barbarca ve kuralsızca kendini göstermiştir.

Devamı 16. sayfada

SONUÇLANAN PKK ERZURUM DAVASINDA DURSUN ALİ KÜÇÜK'E TEKRAR İDAM CEZASI VERİLDİ

1977 yılında Ağrı'da bir faşistin öldürülmesi olayında bulunduğu iddiasıyla tutuklanıp yoğun işkencelere tabi tutulan Dursun Ali Küçük hakkında, 1982'nin Aralık ayında idam eczası istenmiş, ancak kanıt yetersizliğinden dolayı dava faşist yargıtayca bozulmak zorunda kalmıştı. Ağrı, Samsun, Niğde ve Burdur'da görülen dava sıkıyönetimin ilanından sonra Erzurum askeri mahkemesin de devam ettirilmişti.

Devamı 17. sayfada

NEWROZ GECELERİNE KATIL!

Newroz gecelerinde Kürdistan'da yükselen çağdaş isyan ateşini direniş sloganlarıyla selamlayalım ve provakasyonu, tasfiyeciliği, küçük-burjuva teslimiyetçiliğini güçlü militanca katılımımızla bir kez daha mahkum edelim!

Gecelerin yer, tarih ve programı 2. sayfadadır.

ARNHEIM
17.3.1985

FRANKFURT
23.3.1985
Saat 17⁰⁰
Bürgerhaus Nordweststadt
6000 Frankfurt

NÜRNBERG
24.3.1985
Evangeliche Studenten Gemeinde Saal
Alt Stadtmitte
Nürnberg

BIELEFELD
30.3.1985
Saat 15⁰⁰
Aula in der Kuhloschule
Bielefeld

KÖLN
31.3.1985
Saat 14⁰⁰
Stadthalle-Mülheim
5 Köln 80

İSVİÇRE
6.4.1985
Saat 16⁰⁰
BASEL Restaurant Sans 5 ouci
Basler Str. 355
4123 Allschwill Basel İsviçre

HANNOVER
23.2.1985
Saat 16⁰⁰
Stadthalle

BERLIN
24.2.1985
Saat 15⁰⁰
Herman str. 217-219
U-Bahn Bodin Str.

HAMBURG
3.3.1985
Saat 14⁰⁰
Hamburg Audi-Max Räume
Von Melle Park 8
2000-Hamburg 36

STUTTGART
9.3.1985
Saat 15 ⁰⁰
Gustav-Sigle Haus
Leonhods Platz 28
7 Stuttgart 1

MANNHEIM
10.3.1985
Saat 14⁰⁰
Köferaller Kultur Haus
Gorten Str. 9
65 Mannheim

DUISBURG
16.3.1985
Saat16⁰⁰
Universität-GMS Audi Max-Raum
Rothar Str. 65
41 Duisburg 1

FRANSA / PARİS
13.4.1985
Saat 16⁰⁰
Maison De la Mutualite
24 Rue Saint-Victor
Metro Maubert-Mutualite
75005 Paris-Fransa

DEN HAAG
20.4.1985
Amicitia Bu Westeinde 15 25/2
GS-Den Haag Hollanda

İSVEÇ
27.4.1985
Asö Gymnasium Blekinge gaton
55 Aulan TS kanstull
Stockholm/İsveç

SONUÇLANAN DİYARBAKIR KAWA DAVASINDA 3 İDAM, BİR ÖMÜR BOYU HAPİS CEZASI VERİLDİ

1981 yılından bu yana görülmekte olan 329 kişilik KAWA davası sonuçlandı. Diyarbakır 7. kolordu ve Sıkıyönetim komutanlığınca yapılan açıklamaya göre sonuçlanan davada üç devrimciye idam, bir devrimciye de ömür boyu hapis cezası verildi. İdamla yargılanan devrimcilerin isimleri şöyle: Yaşar Ceri, Hanifi Yıldız, Cemal Miraz. Ömür boyu hapis cezasına çarptırılan devrimcinin ismi ise Necmettin Uç'tur.

TDY ANKARA DAVASINDA 5 DEVRİMCİ İÇİN İDAM İSTENİYOR!

Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı bir numaralı faşist askeri mahkemede görülmekte olan TDY (Türkiye Devriminin Yolu) davasında 5 devrimci idam istemiyle "yargılanıyor." İdamı istenen devrimcilerin isimleri şunlardır: Sema Yiğit, Zafer Koç, Tahsin Aydoğdu, Bülent Özel, Pehlil Karahan.

HAYDAR YILMAZ, GÜRSEL BASTAŞ VE BURHANETTİN DOĞAN HAKKINDAKİ İDAM KARARI YENİDEN MECLİSTE

THKP-C (Acilciler) davasında "yargılanan" ve haklarında idam kararı verilen Haydar Yılmaz, Gürsel Bastaş ve Burhanettin Doğan'ın davaları yeniden görüşülmek üzere, 2. kez meclise getirildi. Daha önce meclise gelen ve değerlendirilmek üzere başbakanlığa alınan dava geçtiğimiz ay içinde yeniden görüşülmek üzere meclise sunuldu. 53'ü politik 65 idam kararının bulunduğu mecliste, görüşmelerde politik tutukluların davalarına öncelik verileceği belirtiliyor.

Hakkındaki karar mecliste görüşülecek olan Haydar Yılmaz, 12 Eylül'den sonra cezaevlerinde ilk direniş olan 81 Mamak direnişine öncülük edenlerdendir. Bu nedenle hakkındaki kesinleşmiş karar bulunmasına karşın yeniden yeniden işkenceye alınmış ve hükümlülerle birlikte geliştirilen tüm direniş eylemlerinde yer almaktan alakonamamıştır.

Mecliste kararın görüşme sırası beklediği şu aşamada ağır hasta durumda olan Haydar Yılmaz'ın hastahaneye, doktora gitmesine de izim verilmemektedir.

ARTVİN HALKIN DEVRİMCİ ÖNCÜLERİ DAVASI SONUÇLANDI

4 İdam, 2 Ömür boyu hapis cezası verildi

Erzurum 2 Nolu Askeri Mahkemesince görülmekte olan 17 kişilik Halkın Devrimci Öncüleri davası sonuçlandı. Sonuçlanan devada 4 devrimciye idam, 2 devrimciye de ömür boyu hapis cezası verildi.

İdam cezası verilen devrimcilerin isimleri, Süreyya Aydın, Tahir Dede, Orhan Aksoy ve Cengiz Balkan. Ömür boyu hapis cezası ise; Nurettin Aydın ve Yusuf Pehlivan adlı devrimcilere verilmiştir.

OKUYUCUYA;

Bilindiği üzere Berxwedan, daha önce de yayınlanmaktaydı. Ancak KUKM'nin vardığı aşamada içerik ve kapsam olarak yeterince cevap vermemekteydi. O nedenle yapılan değişikliklerle Berxwedan yeniden yayın hayatına girdi. Kürtçe yayınlanan 5. sayının devamı olarak 6. sayı (geçen sayı) olarak verilmesi gerekirken teknik bir hata sonucu 1. sayı olarak verildi.

Ayrıca beyaz zemin üzerinde yazılması gereken Berxwedan ve amblem, matbaa hatası sonucunda siyah zemin üzerinde basılmıştır.

Teslimiyet ve Direniş ...

Baştarafı 20. sayfada

şısında gerilemeden canını verenler, şimdi Kürt halkının içinde onurlu yerlerini bularak yaşıyorlar. Bir Necmettin Büyükkaya'yı fizik olarak ortadan kaldırmak olanaklı ama, O'nu yok etmek olanaklı değildir. Bu yürekli yiğit Kürt devrimcisi, tüm yaşamını halkına adamış ve kendisine layık bir biçimde can vermiştir. Şimdi onların taşıdığı direniş bayrağı yerde değil. Başka ellerde yükseklerde tutuluyor. Yine Kürt kökenli olmadığı halde davasını, öldüğü güne kadar yiğitçe savunan bir Kemal Pir'i, Kürt halkı unutur mu? Bilinçli ve yürekli devrimcilerin varlığı direnişin onuru ve coşkusudur. Şimdi direniş yine sürüyor, ihanet, yiğitlik yine yarışıyor. Dar geçitte saflar belirginleşiyor, kimin ne olduğu açıkça ortaya çıkıyor. Bilineni bilinmeyeni ile, isimlisi isimsiziyle direnişçiler, Kürt halkının yüz akıdır. Onları tek tek ele almak, onların onurlu savaşımından tek tek bahsetmek binlerce sayfalık yer tutar. Onun için birer örnek oluşturması açısından ancak bir kaçından bahsetmekle yetinilir. Bu gün faşist zulme karşı direnen binlerce saygın devrimcinin varlığı sevincimiz, gururumuzdur. Bunlardan birinden daha bahs açarak yazıyı noktalayalım.

Mehdi Zana, yıllarını devrimci harekete vermiş ve direnişiyle kendisini kanıtlamış yiğit bir devrimcidir. Şimdi O, Diyarbakır zindanlarında ve çok güç koşullarda yaşamını onurlu bir biçimde sürdürüyor. Bir emekçi ailenin çocuğu ve kendisi de daha küçük yaşlarda ekmeğini kendi emeğiyle kazanan yoksul bir insan olarak yeterli "resmi" bir eğitim görme olanağı bulamadı. Ama kısa zamanda ezginin, sömürünün temel kaynağını kavramakta gecikmedi ve halkının savaşımına katıldı. Koşullar Onu, Diyarbakır belediye başkanlığına kadar getirdi. Sömürgeci kıskaç ve Diyarbakır gibi bir ilin dev sorunları Ona arzuladığı bir çalışma olanağı vermedi. Ama yine de birşeyler yapabilmenin isteği ile çırpınıp durdu. Bir çocuk yüreği kadar saf ve temiz olan yüreği, aydın gelecekleri içine sığdıracak kadar büyük ve halkını saran özgürlük ateşi kadar sıcaktı. Özellikle kitleyle bağ kurmakta usta ve onların arasında mutlu olan biriydi. Neki daha önce birlikte çalıştığı insanlar, kendisini "hırsızlıkla suçlayacak" kadar küçük-burjuva hırsına büründüler. Bunu yaparken, bir yandan sömürgeci burjuvaziye, MC hükümetine *"bu hırsızdır yakalayın"* demek istiyor, kendi militanlarına da *"hırsız olduğu için kovduk"* diyorlardı. Oysa bunu yazanlar çok iyi biliyordu ki, O mala, mülke değer verecek, onun karşısında alçalacak biri değildi. Zor günlerin, dar geçitlerin adamıydı. Ve zor geçit gelip dayattığında yiğitliğini, devrimciliğini kuşkuya yer vermeyecek biçimde kanıtladı. Bunu yaparken yalnız sömürgeci faşist güçlere değil, kendisine yalan ve iftiralarla saldıranlara da güzel bir yanıt veriyordu.

Evet! Direniş ve teslimiyet yarışmaya devam ediyor. Direnenler halkımızın yüz akı ve gururu olarak devrimci harekete ivme kazandırıyor ve kişiliklerini yüceltiyorlar...

***

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNDE AYDINLARIN YERİ VE RÖLÜ

Hüseyin YILDIRIM

Ulusal kurtuluş mücadelesi veren ulusların tarihlerini incelediğimizde aydınların etkin rol oynadıklarını görüyoruz. Acaba Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi tarihi boyunca, Kürt aydını gerçek rolünü oynayabilmiş midir? Bu soruya yanıt verebilmek için Kürt aydınlarının çeşitli dönemlerde yetiştikleri maddi ve manevi ortamları ve Kürt aydınlarını yönlendiren düşünceleri tahlil etmek gerekir.

Osmanlı dönemi Kürt aydınları, Kürt egemen sınıfından gelme idi. "Hamidiye Alayları" benzeri devlet çarkı içinde kendi ulusal gerçekliğine karşı yetiştirildiler. Bu düşünce ve yapı içinde şekillendirilen Kürt aydın tabakası imparatorluğun izniyle dernek açma, Kürtçe dergi çıkarmadan ileri gidemediler. Çıkarılan Kürtçe dergilerde Osmanlıcılığı savundular. Sultanlara, paşalara övgüler dizdiler. Osmanlı İmparatorluğunun sınırlarını muhafaza kaydiyle Kürdistan sorununa çözüm aradılar.

Mamafih bu tür dergi çıkarma, dernek açma veya cemiyet kurma girişimleri dahi tek tük Avrupa'da tahsil görmüş Kürt aydınlarının gayretleri sonucu olmuştur. Ne varki çok az olan bu tür aydın kesim, doğru bir politikanın oluşması için yeterli güce sahip olamamış, onlarda Osmanlının şekillendirdiği Kürt aydın tipi içinde doğru çıkış yolu bulamamıştır. Behçet Cemal, Şeyh Sait isyanı adlı kitabında Kürdistan'daki ayaklanmaların nedenlerini değerlendirirken *"Hususile 2. Abdülhamid'in Saltanatı sırasında, Kürt aşiretleri ve bunların beyleri çok şımartılmış ve bazı beyler vezirlik ve paşalık rütbesine yükseltilmişlerdi. Bu devre zarfındadır ki Bab-ı âli tarafından tutulan ve yükseltilen birçok Kürt ileri gelenlerinin evlatları muntazam tahsil görmüşler ve batı'daki milliyetçi cereyanlarla temasa gelmişlerdir"* diyor.

Görüldüğü gibi Osmanlı, Kürt egemen sınıfından gelme aydınları Osmanlı idealine bağlılık temelinde şekillendirmiş, onlara tanıdığı mevki vesair imtiyazlarla Kürdistan üzerindeki egemenliğini devama çalışmıştır. Osmanlının, Kürt egemen sınıfı dışında kalan Kürt halkına bakış açıları her türlü ahlaki değerlerden yoksundur. Şeyh Sait ayaklanması döneminde Kürdistan'ı dolaşan Cumhuriyet Gazetesi muhabiri Yusuf Mazhar, 4 Mayıs 1925 günü Elazığ'dan Cumhuriyet Gazetesine yazdığı mektubunda *"Boş herif denilen Sabık Stokholm Sefiri Kürt Sait Paşazade, Şerif Paşa ile belki ondan daha evvel Tanzimatı Hayriyenin ilanı ile beraber başlamış bir Kürtlük propagandası vardır. Fakat bu propaganda hiçbir zaman halk arasına girememiştir.*

"Çünkü tanzimatın olsun, Meşrutiyetin olsun Kürtlerin asayişi üzerinde yapacağı değişiklik doğrudan doğruya (ağa, bey, reis, şeyh, hocaların) bu iptidai sürüler üzerindeki hüküm ve nüfuzlarını kıracak mahiyetteydi. İnsanlığı bile idrak etmemiş olan bir kütleye ise, Kürtlük telkin etmeye imkan yoktu. Bu kütle varlığını manasını bir avuç gulgul (bir nevi darı) ve bir avuç arpa tıkınmaktan ibaret zanneder. Cumhuriyet nedir, yaşadığı dağın arkasında ne vardır, bilmez ve bilmekte istemez" diye soysuzca bir değerlendirmede bulunuyor.

Sonuç olarak Osmanlı dönemi Kürt aydınları, gerek geldikleri köken itibariyla gerekse devlet çarkı içinde tanınan imkanlarla Kürdistan gerçekliğine karşı Osmanlı idealine bağlılık temelinde yetişmeleri nedeniyle gerçek aydın rolünü oynayamadılar.

Osmanlı dönemi Kürt aydınlarında görülen bu özellikler, 19. yy isyanlarından sonra daha da gündemleştirilmişti. Bu politika ve düşünce tarzının açtığı tahribat sonucudur ki, 1919-1940 arası ayaklanmalar döneminde varolan imkanlara rağmen Türk sömürgeciliğinin zulüm ve barbarlığına karşı Kürt aydınları uzlaşmacı bir politika izlediler. Bu uzlaşmacılık 1938 Dersim ayaklanmasının bastırılmasından sonra kemalist burjuvazinin Kürdistan üzerinde tam bir hakimiyet sağlamasına neden oldu.

1940-60 arası, gerek Kürdistan Ulusal Kurtuluşu için, gerekse Kürt aydınları için en talihsiz dönem olmuştur. Osmanlıcılık ideali, yerini, şekil ve biçim değiştiren, Kürt egemen sınıfından başka geniş halk kitlelerine de sinmeye çalışan, ulusal değerleri imha ve Kürt halkını Türkçülük potası içinde eritmeyi hedef alan, Kürt halkı üzerindeki sömürgeci barbarlığı yeni yöntem ve metodlarla sistemleştiren kemalist ideoloji aldı. Bu amaçla Kürdistan'da açılan köy ve yatılı-bölge okullarında beyinler, kemalist ideoloji ile yoğrulmaya çalışıldı. Yetişen yeni nesli, Kürt ulusal benliğinden uzaklaştırmak için sinsi metodlar uygulandı. Örneğin Kürtçe konuşulması yasaklandı. Evlerde Kürtçe konuşmaları engellemek için ajan öğrenci örgütlendi.

Bu dönemde yetişen Kürt aydınları da çoğunluğu Kürt egemen sınıfından gelme idi. Kürt egemen sınıfına bağlı ve bu sınıfın baskılarını yaşadılar. Bu tarz ve ortamda yetişen Kürt aydınları ulusal öze yönelimleri görülmedi. Uzlaşıcı ve reformist ideolojilerin kaynağı oldular. Kürdistan sorununa çözüm ararlarken, hem TC'ye hem de Kürt egemen sınıfına zarar vermemeye özen göstermek, veya zorunlu olarak böyle olması gerektiğine inanmaları gibi işbirlikçi bir politikaya yöneldiler. Azınlık teşkil eden dürüst aydın kesimi, yaratılan bu kaos ortamında istemeseler de mevcut politikanın aleti durumuna düşürüldüler.

1960'lı yıllardan itibaren Kürdistan'da kapitalizmin gelişmesi ile birlikte işçi, köylü kökenli aydınlar da yetişti. Kürdistanlı bu aydın kesimi kemalist ideolojinin öngördüğü sistem dışında bazı arayışlar içine girdiler. 1971 dönemi Türkiye devrimci hareketinden de etkilenen bu kesim 1973 ve 1974'lü yıllarda kendi ulusal gerçekliğine yöneldiler. Devrimci arayışlarla Kürdistan sorununa çözüm aradılar. Bu yeni aydın kesimi ile eski anlayışlı aydın kesimi arasında keskin ideolojik mücadele başladı. Teslim etmek gerekir ki, yeni aydın kesimi çok yönlü dezavantajlara rağmen kısa zamanda politik bir güç olarak kendini kabul ettirdi. İki aydın kesimi arasındaki ideolojik mücadele giderek politik mücadeleye dönüştü.

Gerek geçmiş dönem olaylarından çıkarılan sonuçlar, gerekse 12 Eylül sonrası sömürgeci faşist cuntanın Kürdistan'da geliştirdiği katliam ve zulüm, sömürgecilere karşı mahkeme ve zindanlarda alınan tavırlar, günümüzde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini boğmak için Türk sömürgeciliğinin geliştirdiği ve geliştirmeyi planladığı tedbir ve yöntemler çok iyi bilinmelidir. Kürdistan halkının bir tek kurtuluş yolu vardır. Bu yol Kürdistan halkına güvenerek, onun öz gücüne dayanan zor'u örgütleyerek bağımsız ve demokratik bir Kürdistan yaratma yoludur. Türk sömürgeciliğine avuç açan reformist ve uzlaşmacı anlayışlar, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı dayatılmak istenen engellerdir.

Günümüz koşullarında Kürt aydınlarına büyük görevler düşmektedir. Ulusal Kurtuluşçu yolda yürümek, görevlerini yerine getirmek ve rolünü oynamaları gerekir. Emperyalist çevrelerin maddi ve manevi dayatmaları ile Kürdistanlı aydınların entellektüel gücü kendi çıkar politikaları doğrultusunda kullanma çabaları açıkça görülmektedir. Geçmiş dönemlerde bu tür dayatmalarda mevcut kaos ortamında tavır alamama, çıkış yapamama belki kısmen haklı görülebilir. Ancak bugün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde katedilen masafe ve yaratılan değerler karşısında bu tür işbirlikçi tavırlar haklı görülemez.

Kürdistan halkının ve onun fedakar evlatlarının özgücüne dayalı 15 Ağustos eylemleri ile Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yeni bir aşamaya girmiştir. Ülke ve ulus çıkarına büyük bir değer ortamı yaratılmıştır. Bu değer ortamına sahip çıkılmalı, destek olunmalıdır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde cephe sorunu acil olarak gündemdedir. Berxwedan, bu konuda önemli bir platform oluşturmuştur. Kürdistanlı aydınların yaratılan bu elverişli ortam ve olanaklardan yararlanarak entellektüel güçlerini kendi halkının çıkarı yönünde kullanmalıdırlar.

★

Di Tekoşına Serxwebûn û Azadiya Kurdistan da PÊŞMERGE'nin 7. sayısından alınmıştır.

"Söndürmeyin, İhanet Etmeyin!
Kahrolsun Sömürgecilik, Kahrolsun Faşizm!
Yaşasın Bağımsızlık, Yaşasın Özgürlük!.."

ONLAR TARİHTE GÖRÜLMEMİŞ İRADE, ONLAR HER BİRİ BİR PARÇA VATANDI!...

Diyarbakır gözaltı yeri Seyrantepe'deki eski bir cezaevi yeridir ve birbirinden tecrit edilmiş iki koğuştan oluşmaktadır. Burası, hemen her zaman son derece kalabalıktır. Hemen her gruptan insanlar mevcuttur ve geçici olduğu için ortama genellikle bir düzensizlik hakimdir. Burada soruşturmalarda çözülenlere büyük çoğunlukla bir eziklik ve aşağılık duygusu hakimdir. Yakalandığımız dönemde bu duruma düşmüş iki arkadaşımızla karşılaştık. Bu tür unsurlara bilinçli yıkıcılar olmadıkça özellikle başlangıçta yapıcı bir tarzda yaklaşmak büyük önem taşır. O nedenle biz de bu arkadaşlara moral vermeye çalıştık.

Yaşadığımız (yakalandıktan sonra) ilk komün yaşamı esas olarak burada şekillendi. Bu koğuşlarda yaşam asla insanlık kurallarıyla izah edilemeyecek bir vahşet altında geçmektedir. Sayımız sürekli kalabalık olduğu ve soruşturmadan çıkanların çoğu sakat ve hasta durumda bulundukları halde, kişiler ancak ya bayıldıklarında veya ölüm derekesine düştüklerinde doktor yüzü görebiliyorlardı. Yemek vb. ihtiyaçlar kısıtlanıp tutuklular üzerinde sömürgeci-faşist uygulamalarla köleci insiyatif sağlanmaya çalışılıyordu. Gözaltında bir kaç gün kaldıktan sonra 7.1.1981 tarihinde götürüldüğümüz savcılıkta tutuklandık. Baştan sona küfürlerle sorgulama yapan askeri savcı, *"ailece devlet düşmanısınız"* dedikten sonra küfür ederek tutuklandığımızı belirtti.

Ertesi gün 2 nolu diye bilinen Diyarbakır Askeri Cezaevine götürüldük. Toplam sayımız 25-30 arası idi. İçeriye girer girmez eşyalarımız ve üstümüz arandıktan sonra on'ar on'ar alınıp götürüldük. Yeni getirilenlere dayak atıldığını gözaltında iken durumu bilen arkadaşlardan öğrendiğimiz için ne ile karşılaşacağımızı biliyorduk. Bizi alıp götürdüklerinde, gardiyanların bağırıp çağrışmaları hayvanları andırıyordu. Belli ki, bunu, gözdağı vermede araç olarak kullanıyorlardı. Bizi küçük bir odaya alıp istiklal marşını okumamızı söylediklerinde, *"biz tutukluyuz, bu marşları okumayız"* dedik ama, bununla birlikte küçük oda gardiyan ve işkenceci askerlerle doldu ve bize bir müddet rastgele dayak attılar. Yarı baygın bir halde götürüp bir hücreye bıraktılar. Her hücreye 12 kişiden az olmamak kaydıyla hücrelere doldurdular. Hücre bölümleri; karşı karşıya uzanan iki bölmeden (şimdiki 35. ve 36. koğuşlar) oluşuyordu. Her bölmede ise 4 kat vardı. Hücrelere parmaklıklı bir kapıdan geçilerek gidiliyordu. Her katta 10 tane hücre bulunmaktaydı. Bu hücrelerin önü açık, kapısı dahi parmaklıktan yapılmış, diğer üç tarafı duvarla kaplı ve aslan kafesini andırıyorlardı. Aynıyeten cezaevinin her yerinde, her odaya, hücreye bakan, içerideki kişinin tüm faaliyetlerini kontrol edebilen yapıda açılmış gözetleme delikleri vardı. Biz 12 kişiyi bir hücreye koymalarından sonra yan hücredeki arkadaşlarla hemen ilişki kurarak genel durum hakkında bilgi edindik. Buna göre 5-6 günden beridir yeni bir açlık grevi eylemi başlamıştı. Cuntadan sonra faşist sömürgeciler ilk etapta esirlere yönelmekte, bunda da ilk planda gelen doğal olarak Diyarbakır zindanı ve PKK militan ve sempatizanları gelmekteydi. Eyleme katılan sivrilmiş yoldaşları koğuştan hücreye toplamışlardı. Bunun üzerine direnişçi arkadaşlar, ilk karşı hareket olarak yemeğin alınmayacağını söyleyerek moral yükseltici Kürtçe marşlar okudular. Genelde tüm hücreler bir komün olarak örgütlenmişti. Bu komünün de her katta bir kolu vardı. Her katın ilk hücresi veya ikinci hücresi, o katın komünsel ihtiyaçlarını gidermeye çalışmakla görevli idi. Paralar ve elbiseler (fazla elbise) orada toplanılıp ihtiyaçları olanlara dağıtılıyordu. Eylemin 12. gününde Şükrü Gümüş arkadaş, tarihsel önemini vurguladıktan sonra eyleme son verildiğini açıkladı, ekmek ve yemeğin alınacağını belirtti. Akşam, arkadaşlar eylemin önemini içeren ve daha aktif bir direnmeye hazırlanmak gerektiğini belirten bir yazı metnini tüm hücrelere gönderdiler (eşya alıp vermede karşılıklı kol uzatılarak yapılırdı).

Bu eylem, cuntanın her türlü uygulamasına karşı direnmede ilk adımdı. Düşmanın yönelimlerinin cevapsız kalmayacağını pratikte göstermek, ona devrimci muhalefet ve direnişçiliği hissettirmek, uygulamalarını biraz daha tanımak, daha aktif direnmeler için ileriki döneme hazırlık amacıyla devrimci kararlılık temelinde ve zamanında uygulanan, son derece hayati önemde olumlu bir eylemdi. Bu eylem ile düşmanın uygulamalarındaki kararlılığı ve uzun vadeli bir baskı planını uygulamaya koyduğu, bu nedenle ortamı lehine çevirmek istediği uygulamalarından ve faşist tavırlarından kesin olarak anlaşılıyordu. Durumun ciddiyetini farkeden küçük-burjuva reformistleri ve sosyal-şovenler de teslimiyetçi ve uzlaşıcı yüzlerini göstermekte gecikmediler. Eyleme katılmaları şöyle dursun, eylemin anti-propagandasını geliştirmeye çalıştılar. Bunlar, işler zorlaştıkça giderek daha fazla huzursuzluk, gevezelik, pasiflik ve teslimiyetin kaynağını oluşturuyorlardı. Bu durumda da biz, düşmanın saldırıdaki kararlılığını buna karşı direnme gücümüzü ve yanımızda zorlukları göğüsleyebilen gücümüzü iyi anlamış olduk. Kemal ve Mazlum yoldaşlar, şimdiki 36. koğuşta idiler. Hücre yaşantısı sürekli subaylarla çekişmeli geçiyordu. Orada günlerce su vermiyorlardı. Amaçları direniş kitlesini bu tür baskılarla yıldırmak ve güçten düşürmekti. Bunu protesto için hep beraber bağırıp slogan atıyor, gürültü çıkarıyorduk. Subayların gelip küfür ve tehdit etmeye başladığı daha ilk anda biz, gene tek ağızdan son şiddetle slogan atıyorduk. Sloganlarımız, "kahrolsun sömürgecilik", "kahrolsun faşist cunta" vb. idi. Hiçbir gerekçe gösterilmeden hücrenin dağıtılmaması, subayların genel tavırları, sinsi ve vahşi planlarının uygulamaya konulduğunu göstermeye yeterliydi.

Mart ayının ortalarına doğru cezaevine sistemli yoketme yöntemlerle işkencede uzmanlaşmış barbar mı barbar, vahşi mi vahşi, Türk hakim sınıflarının tarihi barbarlığını şahsında somutlaştırmış, her türlü katliam yetkileri ile, cezaevi "iç güvenlik amiri" adı ile Esat Oktay Yıldıran yüzbaşı atandı. Kısa sürede ekibini de oluşturan bu faşist seçme komando takımıyla, jop ve kalaslarla direnişçi kitleyi teslim alma çabasına girişti. Daha önce amatörce ve bilinçsizce yapılan işkence, şimdi daha bilinçli, yani teslim almaya yönelik olarak ve daha sistemli biçimde sürdürülmeye başlandı. Cezaevi artık bir cezaevinden çok, bir toplama kampına dönmüştü. Basit gibi görünen konularda kendi insiyatifini kurup kitleyi susturarak kendine bağlamaya ve denetimine almaya çalışan bu faşist yönetim, kuralları kabul edenlere askeri kurallar adı altında işkence uygulamalarını sistemli ve sürekli biçimde uygulamaya devam ediyordu. Bu uygulamalar görünürde yüzbaşının uygulamaları biçiminde idi. Fakat bu faşistin esasta bir kukla uygulamacı olduğu, asıl uzmanların ise onun gerisinde yeraldığı, bu sapığın günlük uygulamalarından ve tavırlarından bile anlaşılıyordu.

Artık en ufak bir biçimde gardiyana karşı çıkanı büyük bir işkenceden sonra hücreye atıyorlardı. Uygulamaları kabul eden koğuşlara er eğitimi yaptırıldı. Hücre bölümlerine de ilkin yemek duasını okumayı dayattılar. Hücredeki tüm direnişçi kitle bu ortamda direnişin konumunu kayrayıp bu olumsuz gelişmenin ancak düşmanı yıpratacak, Partimizin ve halkımızın ise onurunu yüceltecek bir mücadele ile tersyüz edilebileceğini kavramakta gecikmedi. Coşkun bir fedakarlık, direniş

geliştirildi. En ufak bir tavizin verilmesi halinde düşmanın saldırılarının daha da yoğunlaşacağı biliniyordu. Düşman da günden güne işkence yöntemlerini geliştirerek cezaevini tam bir işkence fabrikasına çeviriyordu. Çünkü dayattığı şeylerin hiçbiri yapılmıyordu; Türküm denilmiyor, istiklal marşı okunmuyor, askeri kuralların hiçbiri yapılmayarak karşı çıkılıyordu. "Biz siyasi tutukluyuz" deniliyordu. Buna karşı akla gelmeyen yöntemler uygulanıyor, kişiler teslim alınmaya çalışılıyordu. Bu dönemde direnişe karşı çıkıp yanlış olduğunu saçmalayan küçük-burjuva reformist grubu, teslimiyete yönelen ilk kişileri oluşturmakta, idare ile uzlaşarak aynı koğuşa toplanıp ilk eğitimi yapanlar olmaktaydılar. (26. koğuş) Koğuşlarda direnen kesim bırakmamak amacıyla kurallara karşı çıkanları hücreye götürüyorlardı. İşkence ve baskılar çok sistemli, teslim alma biçiminde geliştirilerek, bazen günün 24 saati nöbetleşe ve keyfi uygulamalar biçiminde yürütülüyordu. Bu dönemdeki işkence yöntemleri; ilkin yüzbaşının tehditvari kemalizm ajitesi ile başlayıp, ellere yoruluncaya kadar vurma, falakada bayılıncaya kadar kalaslarla dövme ve kişi yıkılıncaya kadar rastgele her tarafına vurma idi. Kemal yoldaş, işkence esnasında ve sonrasında kitle moralini yükseltmek amacıyla, çeşitli esprilerin yanısıra, Kürtçe ezberlediği *"ki kû şemitî, ew şewitî"* sözünü tekrarlıyordu. Gardiyanların içtimaya çağırdığı anlarda ortalıkta askerler kalmayınca Kemal yoldaş, Türk burjuvazisinin yapısını, içine girdiği bunalımı, tarihsel çöküşünü sesli bir şekilde anlatarak kitleye moral ve cesaret veriyordu. Yüzbaşı geldikten beri, her sabah içtima yapılır, gardiyanlara ve çavuşlara günlük talimat verilirdi. İçtima dağıldığında, ilkin kalabalık bir sürü asker hücreye gelip işkenceye başlıyorlardı. *"Dayak vaziyeti al"* denildiğinde kollarımızı parmaklıklar arasından dışarıya doğru uzatıyorduk. *"Dayağa karşı zaaf göstermiyoruz"* diye ellerimizi uzatmamızın doğru bir taktik olmadığı sonradan öğrenildi. Çünkü karşı hücreler (şimdiki 35.) bu uygulamaya farklı bir şekilde karşılık veriyorlardı. Onlar; el uzatmayıp gardiyan ve işkencecileri uğraştırıyor, onları dayak için hücreyi açıp içeriye girmek zorunda bırakıyorlardı. Mahkemeye çıkan bir arkadaş 35'in böyle davrandığını haber alıp hücreye dönüşünde durumu arkadaşlara bildirince, bir arkadaş durumu açıkladıktan sonra bizim bulunduğumuz yerde de aynı taktik kullanıldı. "Dayak vaziyeti" veya "falaka vaziyeti al" diye bağırdıklarında kimsede kımıldanma olmayınca artık tek tek hücreleri açıp adam çıkarmaya başladılar. Bu nedenle sabahtan öğleye kadar ancak biriki hücre ile uğraşabildiler. Birkaç gün böyle davrandığımızda ellerimizin şişliği, morarması, tabanlarımızın şişliği ve ağrısı önemli oranda indi. Bir müddet böyle devam ettikten sonra Kemal ve Hayri arkadaşlarla birlikte sıradan aldıkları bir grup arkadaşı 35. koğuşa götürdüler. Orada Hayri, Kemal ve Ali Erek yoldaşlarla birlikte toplam 10 arkadaş ölüm orucuna başladı. Eylem başladığında bu yoldaşlara çok çeşitli işkenceler yapılarak onları direnişlerinden vazgeçirmeye çalıştılar. Yüzbaşı gelip, *"askeri kural gereği ben geldiğimde ayağa kalkacaksınız"* dediğinde kimsenin uygulamadığını görünce her hücreye 30-35 kişi doldurarak arkadaşları üst üste yığdırdı. Bizleri birbirine yapışık halde "tek kişilik" hücrelere dolduran yüzbaşı, sandalyesini hücre kapısının önüne attırarak, kahkahalarla faşist cellat karakteri gereği psikolojik işkenceye başladı. O halde iken bize *"oturun çocuklar, niye oturmuyorsunuz"* diyerek bağırıyor, sözde bizi sindirmeye ve aşağılamaya çalışıyordu. Eylemin 31. gününde yüzbaşının kendisi, Ali EREK arkadaşa işkence ile yemek yedirmeye çalışarak onu katletti. Daha çok siyasi savunma yapabilmenin ortamının hazırlanması amacı ile başlatılmış bulunan bu direniş eylemi 43. gününde iken, ileri sürülen "baskıların kaldırılması" istemi, adli müşavirlik, yüzbaşı ve cezaevi müdürü binbaşının ısrarla yalvarırcasına anlaşmaya yanaşmalarıyla bütün isteklerin kabul edileceğini belirtmeleri sonucu başarıyla sonuçlandı. Direnişçi arkadaşların eylemi sona erdirmelerinin bir diğer nedeni de, mahkemelerin henüz açılmamış ve kamuoyunun hazır olmaması düşüncesiydi.

Bir müddet sonra 13 Nisan 1981'de PKK ana grup davası (Urfa, Diyarbakır, Mardin, Siirt-Batman) birleştirilmiş haliyle, bir dava olarak açıldı. Faşist cezaevi idaresi bütün güvenlik güçlerini harekete geçirerek büyük bir panik içinde, tutukluları saat gecenin 2^{00}'sinden sabah 7^{00}'ye kadar salonda bekleterek uyuşturmaya çalıştılar. Sömürgeci-faşistler, tutukluları mahkemeye tanklar, panzerler, çok sayıda komando ve bütün bunların yanısıra, çevreyi helikopterlerle denetleyerek, içeride ise mahkemeye götüreceklerinin tümünü tespih taneleri gibi zincire bağlayarak, kutu gibi arabalara 60 kişi doldurarak götürdüler. Gidiş-geliş bu şekilde sağlanıyor ve hem mahkemeye giderken, hem de gelirken özel olarak işkence yapılıyordu. Bu dönemden başlanarak, atılan her adımda, yapılan her normal davranışta (sağa-sola bakma, yanındakinle konuşma vb) en barbar yöntemler uygulanarak, bütün militan yurtsever ve sempatizanlar üzerinde "Apoculuktan yargılanıyor" fobisi geliştirilmek istendi. Bu arada fiziki yoketme plan ve uygulamaları da günden güne su yüzüne çıkıyordu. Her geçen gün yeni bir metod uygulanarak yaşam, tamamıyle bir mucize haline getirilmişti. Bu özellikle işkence fabrikasına çevrilen 2 nolu ölüm kampında çok açık bir şekilde görünen bir durumdu. Faşist sömürgeciler, ortamı bir işkence yöntemini üretme fabrikası haline getirmiş, direnenleri teslim almak için işkencenin dozunu habire arttırıyorlardı.

Koğuştaki arkadaşlar da kuralları red edemeseler de direniş ve eylemin etkisi ile dayanışma içinde birbirlerine sahip çıkma, koğuş içi sorunlara müdahale etme, insiyatif kurma, ispiyonculara karşı olumlu tavırlar takınarak idarenin oyunlarını boşa çıkarma, şartlara göre, tüm koğuş veya gruplar halinde komünsel yaşamı inşa etme, gereken örgütlenmeyi sağlayarak, idarenin uygulamalarında (er eğitimi, sayım ve dua okumada) gevşeklik yaratma vb. gibi çabaları gösterdiler. Düşmanın teslimiyeti yaygınlaştırmaya çalıştığı bir dönemde direniş eyleminin önemli bir kazanımı da bu oldu. Faşist yönetim bu gelişmeler karşısında kendisine göre zaaflı, dayağa ve yemeğe karşı satın alınabilen kişiler olarak gördüğü unsurlar üzerinde yoğun bir ajanlaştırma çabası yürüterek, faaliyetleri engellemeye girişti. Tespit edilen koğuş büyük bir dayaktan geçirilerek o koğuşa gözdağı verilmeye çalışılıyor ve saptanan kişi, hücreye götürülerek gözü korkutulmaya ve böylece satın alınmaya çalışılıyordu. Eylemden sonra daha şiddetli ve değişik yöntemlerle tekrar işkenceye başladılar. Uzun bir aradan sonra mahkemeler tekrar devam etti. Mahkemeler, artık toplu olarak değil, gruplara bölünerek yapılıyordu. Davayı birbirinden ayırma, baskı uygulamada kolaylık sağladığı gibi, daha da etkili oldu. Nitekim direnişten dökülmeler esas olarak bu dönemde başlayıp gelişti. Direniş çemberi gitgide daralıyor ve bundan moral ve cesaret alan faşist-sömürgeci güçlerin saldırıları daha yoğunlaşıyordu. Her türlü insanlıkdışı, onur ve gururu yokedici uygulamalar yapılıyor, bu yolla kitle teslim olmaya zorlanıyordu. Tutuklular ilkin cezaevi kurallarını kabul etmeye, daha sonrada tam insiyatif altına alınarak teslim olmaya zorlanıyorlardı. Düşmanın yeni saldırılar geliştirmesi karşısında kitle çok zor durumda kalmış, dökülmeler direnme çemberini alabildiğine daraltmıştı. İdare, sürekli *"sizi görüştüreyim, sadece istediğimiz bazı kuralları uygulayın, istiklal marşı, and ve bir marş, başka istediğimiz birşey olmaz, devlet bunu istiyor, biz kendimiz uygulamıyoruz"* gibi bir tavır takınarak, bir ay'a kadar bunu aşılamaya çalıştılar. *"Bazı konularda anlaşalım"* diyorlardı. Diğer yandan da çok yoğun bir baskı uygulayarak direniş kitlesini alabildiğine sıkıştırıyorlardı. Bu durumun böyle sürmesi daha çok zarar getirecekti. direnişçi grubu belki daha da azaltarak ve en son kalan grubu kitleden tam tecrit edecek, üzerlerinde istedikleri her türlü oyun, katliam ve vahşeti uygulayabileceklerdi.

Direnişçi ruhu ayakta tutabilmek için arkadaşlar bir yazı metni ile durumu tüm hücrelere bildirdiler. Yazıda, *"devlet politikası olarak bütün insani haklarımız, dışarda olduğu gibi içerde de hem de çok daha katmerli bir biçimde sömürgeci-faşist cunta tarafından işkence ve hayvanca uygulamalarla gaspedilmiştir. Sömürgeciler hertürlü kişiliksizleştirme yöntemi ile bizi ihanete sürüklemeye çalışmaktadırlar. Mevcut direnişi kitle bünyesinden çıkarıp dar bir grubun eylemi haline sokmaya çalışan sömürgeci-faşistler, 6 aydan beridir çok şiddetli bir baskı uygulamakta ve bunun sonunda da direnişçi tabanımızı belli oranda da olsa daraltmayı başarmış bulunmaktadır.*

Henüz kamuoyu önünde Partimizin siyasi savunmasını yapmadığımız bu dönemde (henüz mahkemeler yeni açılmış, siyasi savunmalar sağlıklı bir şekilde gündeme gelmemiş idi) bizi anarşist, çete diye nitelendirip savunmalarımızı kısıtlamaları daha kolay olacaktır. Bu nedenle savunmalarımızı yapabilmemiz için bazı kurallara uymayı geçici de olsa kabul ediyoruz. Ancak kuralları kabul etmemiz elbette ki kurallara tümüyle uyacağımız veya kendimizi koyvereceğimiz anlamına gelmez. Bizi götürecekleri her yerde direnişçi ruhumuzu sürekli dinç tutalım, ileride çok daha büyük eylemler geliştireceğiz, yeter ki şartlara göre davranmasını bilelim..." vb. belirlemeler yeralmaktaydı. Bu yazı hücreden hücreye ulaştırılarak okutuldu. Bu arada direnişin bütün şiddetiyle yaşandığı bir dönemde, hücrede bulunan Yıldırım Merkit, çeşitli zaaflıklar göstererek ihanete yöneldi. Elazığ grubunun Diyarbakır'a getirilmesi ile hain Şahin'in faaliyetleri de buna eklenince cezaevindeki kitlemiz üzerinde tehditler daha da arttı. Gelişen tehlikeler karşısında, *"bu böyle devam etmez, eylemsiz ve direnişsiz kalındı mı düşman, fırsat bulduğunda üzerimize daha şiddetli gelecektir ve işte o temelde de hertürlü alçaklığı geliştirecektir. Bu nedenle eylem gereklidir"* düşüncesi devrimci sorumluluk sahibi tüm arkadaşlara egemen tek düşünce oldu. Nasıl ve ne zaman böyle bir eyleme girişilebilirdi? Şimdi sorun buydu. Çok kısa bir süre baskıları çok az miktarda gevşeten idare, göze batmış bazı yoldaşları hücrede bırakarak, diğerlerinin bir kısmını dağıttı. Dağıtım, idarenin istediğine göre, fakat sakin bir havada yapıldı. Koğuşa götürülen arkadaş, kalan arkadaşlara danışarak gidiyordu. Koğuşa gidildiğinde, durumun tahmin edildiğinden de kötü olduğu görülerek, mevcut yapının korunabilmesi için belli kişilerle ilişki geliştirildi. O dönemde koğuşlara fazla baskı yapılmamasına karşın, tüm koğuş ürkek, panik ve korku içinde idi. Belli ki, o zamana kadar çok fazla olmasa da maddi işkence ile çok fazla gözdağı verilerek, koğuş avuç içine alınmıştı. Gardiyana "komutanım" deniliyordu ve kişilerin birbirine güveni yitmeye doğru gidiyor, dürüst insanlar çok az hareket eder durumda ve olumsuzluk, ortama hakim durumdaydı. Başka koğuşlarla ilişki kurmak tümden olanaksız hale getirilmişti. Normal ihtiyaçların temininin hücredekinden pek farklı yanı yoktu. Bu koğuşlarda "cezalısınız, hatalısınız" gibi bahanelerle, esasta üzerlerinde insiyatif kurma amacıyla yemek, ekmek, su gibi ihtiyaçları günlerce kesilmesi biçiminde uygulanıyordu. Getirdiklerinde ise, 1-2 bardak su ve iki kişiye en fazla bir buçuk kepçe yemek halinde getiriyorlardı. Havalandırmada, pazartesi, çarşamba ve perşembe günlerinde "er eğitimi" adı altında sabah 2, öğleden sonra 2 saat olmak üzere günde 4 saat yoğun işkence yapılıyordu. Bu arada bayılanları kalaslarla bir müddet vuruyor, sonra yerden sürükleyerek duvarın dibine en kötü yere (yazın güneşin en çok ısıttığı, kışın da karın ve buzun biriktiği yere) götürüyorlardı. Bu haldeki tutukluları çoğunlukla da lağım çukurlarına batırıyorlardı. Zindanlara barbarca uygulamaların egemen kılındığı bu dönemde 17 Aralık 1981'de mahkememiz (Siirt-Batman ek grubu) açıldı. Mahkemeye kelepçeli ve zincirle bağlanmış olarak götürülüyorduk. Mahkeme 40-45 gün üst üste (cumartesi ve pazar hariç) gitmek süretiyle devam etti. İlk günlerde ihanetin bizim gruptaki esas unsuru Mehmet Girgin, ifadesinin gruptan ayrı alınmasını isteyerek, güvenlik gerekçesi ile hemen cezaevine gönderilmeyi istediğini mahkemeye belirtince bu hain, önceden planladıkları biçimiyle cezaevine gönderildi. Arkadaşlardan Alaaddin Aktaş ve Kazım Ateş, Mehmet Girgin'in ifadesini kabul etmediklerini belirtmelerine karşın heyet adeta duymamazlıktan geliyor, arkadaşların bu açıklamalarını zapta geçirmiyordu. Mahkeme gidiş-gelişleri; A bloku salonunda yüzler duvara dönük, kafalar eğik (zincirler bağlı halde) 1-2 saat bekletme ilk baskıydı, bu arada tutuklulara keyfi dayak atılıp, küfür ediliyordu. Kutu gibi arabalara 60 kişi bindirilerek mahkeme salonuna götürülüyorduk; arabadan inip salona gidişte ve salonda oturduktan sonra, sağa-sola bakılmaz, herhangi bir kol ve el hareketinde; adeta terbiye edilmiş hayvan gibi 10 gardiyanın jopları bir anda rastgele tutukluların üzerine inip kalkıyordu. Dönüşler de, gelişler gibi yoğun bir baskı ve vahşet ortamında gerçekleşiyordu. Mahkemedeki kişinin durumunu dinleyen, hareketteki konumunu anlayan gardiyanlar, dönüşte türlü bahanelerle bu kişileri bayıltıncaya kadar dövüyorlardı. Fakat tüm yapılanlar ve bu ortam devrimci ve yurtseverlerin kararlıklarını arttırmak ve ileriki eylemler için deneyim ve tecrübelerini pekiştirmekten, onları pişirmekten başka bir sonuç vermiyordu. M. Girgin'in çabasıyla Recep Tiril ve Emin Gökdemir adlı arkadaşlar, ihanet denebilecek olayları üslenme ve pişmanlık duyma tutumuna girdiler. Bu olayları üstlendikten 2-3 celse sonra ikisi de *"idarenin zorlaması ve ölüm tehditi ile geçen celselerde o olayları üstlenmek, hayali açıklamasını yapmak zorunda kaldıklarını"* belirtip, bu ifadelerini geri aldılar, *"PKK'ye layık olamadıklarını, halka karşı suç işlediklerini"* belirttiler. Bu durum mahkemenin aleyhine oldu. Diğer taraftan çığ gibi büyüyen siyasi savunmalar mahkeme heyeti ve onun şahsında Türk cuntasını çok zor durumda bırakıyor, ne yapacaklarını şaşırır bir konuma sokuyordu. Alaaddin Aktaş, Kazım Ateş, Hıfzullah Korkut, Mahmut Oğuz, Faik Keser, Emin Gökdemir, Recep Tiril, Şeyhmus Özdemir, Abdullah Özlük arkadaşlar, siyasi savunma yapıyor veya PKK sempatizanı olduklarını belirtiyorlardı. Ceza alma ihtimalleri yüksek olan (en az 18-24 yıl) arkadaşlar böyle tavır takınırken; bırakılma ihtimali olan arkadaşlar, bütün suçlamaları reddedip, hiç bir örgütle ilişkilerinin olmadığını belirtiyorlardı. Bu durum mahkemenin bitimine kadar devam etti.

O dönemde idare tarafından bütün koğuşlara hoparlör takılarak arada bir yüzbaşı tehditler savuruyor, kişilerin ihanete sürüklenmesi ve bunalımlara girmesi için yoğun bir çalışma yürütüyor, bunun için çeşitli sinsi planlar hazırladığı göze çarpıyordu. Bir yandan da kendine bağlı bir ajan yapı oluşturmak için, *"size haksızlık yapılıyorsa, mahkemede söyleyemediğiniz bir durumunuz varsa bana gelin, kaç kişi olursa olsun, nerede olursanız olunuz, koğuş gardiyanınıza haber verip, hemen bana gelin"* biçimindeki açıklama ve buna dayalı tehditler savurarak, iradesi zayıf insanları kazanma girişimine başladı ve hemen her koğuşta hesabına çalışan bir ispiyoncu örgütledi. Koğuştaki faaliyetlerimiz:

Kömünü ve devrimci kişilikleri mümkün oldukça koruyabilmek ve inançsızlık, yılgınlık yaratılmaması için moral seviyesini mümkün olduğu oranda yüksek tutmak. İlişkilerimiz özellikle komün üyeleri ile ispiyonu göze alıp bizimle konuşan, komüne alınması için henüz erken olan kişiler arasında oluyordu. Koğuşumuzu dağıttıklarında bir kısmımız 5. koğuşa, diğer kısım da 9. koğuşa götürüldük. Ben, 5. koğuşa götürülenlerle idim. Bizim grupla beraber resmi ajanlardan Faysal İşler ve Sait Aydın'da gelmişti. Koğuşa gittiğimizde (4. koğuşun üstü oluyor) orada devrimci temelde ekonomik birlik olmadığı gibi, basit, düzensizlik, yardımlaşma dahi yoktu. Bu ortamda komün yaşamından sözetmek mümkün değildi. Bu ilişkileri daha çok Mardinli Ubeydullah Eren, Urfalı Sabri Diken geliştirip, basit meselerle birbirlerine girişip sorunlar çıkarıyorlardı. Buna bilinçsiz demek biraz zor, çünkü sakin zamanda Ubeydullah ile konuştuğumuzda imamlık yapmış olmasından dolayı meselelerin farkında olgun bir tipe bürünüyordu, kompleksli davranışlarından öğrenildiği kadarıyla, koğuşta hareketin sempatizan ve yurtseverlerini bir ağa gibi çevresinde toplamak idi. Bazen de çok demogojik bir yapıya girdiği de oluyordu. Biz, oraya götürülmeden önce Kurtuluşçu Halim Yıldırım'ın (Mardinli) çeşitli oyunları sonucu arkadaşlar arasındaki çelişki daha da derinleşmiş, dağınık kalmalarına neden olmuştu.

Biz gittiğimizde bütün arkadaşlarla ve dürüst unsurlarla konuşup, ilişkimizi geliştirerek, iki kişi dahi olsak mutlaka komün halinde yaşayacağımızı yakın çevremize kavrattıktan sonra belli bir yapı oluştu. İdareye ve onun ajanları ile ispiyonculara açık vermemeye özen göstererek, ilişkileri gizli bir biçimde geliştirip güçlendirerek gereken gizlilik kurallarına dikkat ederek, dürüst insanları (başka siyasetten de olabilir) ve yakınlık gösteren herkesi belli bir birlik temelinde toparlamaya çalıştık. Kısa zamanda sayımız 30'u buldu. Sistemsiz de olsa siyasi konular, gazete getirdiklerinde ise gazete haberleri üzerine yorumlarla düşünce faaliyeti geliştirmeye çalışıyorduk. Bu haberleri okurken dışardaki hareketin gelişkinlik seviyesini yorumlayabiliryorduk. Bu ortam, insanların doğru-dürüst birarada oturamadığı, gardiyanın gözetleme delik-

lerinden ayrılmadığı, ispiyoncuların en ufak bir sezinlemeyi hemen ispiyon ettikleri dönemde gerçekleşiyordu. İspiyon edilen kişi bir haftaya kadar işkencecilerin özel bir dikkati altında işkenceye uğruyordu. Cezaevi genelinde sürdürülen bu uygulamalar bazı kişileri umutsuzluk ve yılgınlığa düşürürken, kimisini de çelikleştiriyordu.

Direnişten sonra bir takım yalpalanmalar, basit çelişkileri derinleştirme eğilimi belirmişti. Cezaevi genelinde ise, faşist sömürgeciler büyük oranda insiyatif kurmuşlardı fakat, Ferhat arkadaşın bulunduğu 33. koğuş, komün yaşamını en olumlu bir tarzda sürdürüp, devrimci insiyatifi koğuş genelinde kurarak cezaevinin hiçbir yerinde gerçekleştirilemediği düzeyde devrimci çalışma yürütüyordu. Bu koğuşta hukuki durumları gereği de açıktan tavır takınılmamakla birlikte, direnme için gizliden muazzam devrimci çalışmalar yapılmıştı. Eğitim için her havalandırmaya çıkarıldıklarında özellikle Ferhat arkadaşa sürekli tehditler savrulmuş, ihanete sürüklenmesi için mahkemede ihanetçilerce açıklanan konumu öne sürülerek yüzbaşı tarafından teslim olmaya zorlanmıştır. O dönemde bütün cezaevinde olumsuzluk, teslimiyet, bunalım, kin, nefret duyguları alabildiğine gelişmekte, kimisinde inançsızlık ve ihanet belirtileri çıkmakta idi. Bu konuşmalarla, ilgilenmelerle önü alınmayacak bir durum ve bunalımın hakim olduğu bir dönem idi. Faşist cezaevi yönetimi bir başka tedbir ile bunu daha da derinleştirmeye çalışıyordu. İdare, bir yandan bizzat kendisi hoparlörle ihanete çağrı yaparken, diğer yandan pazartesi, salı, çarşamba ve perşembe günleri bir imam tarafından dini yayınlar yapılarak, direnmenin dinimize göre günah olduğunu vaazediyordu. (Bu uygulama 14 Temmuz eyleminden sonra uygulandı) Mevcut olumsuzluğa ve hayvanca uygulamaya dur demek gerektiği herkesin kafasındaki tek düşünce idi. Yapılan işkence ve uygulamalar sistemli ve planlı olduğu için yaratılan bu bunalımlı ortamı değerlendirmeye başlayan idare, ihanetçilerin ifadelerini yayınlıyor, kişileri zor durumda bırakıp ihanete sürüklemek için ihanetçileri konuşturuyor, ifadelerinin belli kısımlarını okuyorlardı. Koğuştaki baskılar doruk noktasına ulaşmıştı. Faşist güçler, yapacakları başka bir işkencenin kalmadığını açıkça belirterek, bizi imha etmek çabası içinde olduklarını açık bir biçimde gösteriyorlardı. Pencereleri de koğuş sorumlularına kapattırıyorlar, bunu tam yapmayan sorumluyu günlerce işkenceye tabi tutup değiştiriyor, yerine idarenin işine uygun birini –elbette ki ispiyoncu ya da dürüstte olsa zayıf kişileri– getiriyorlardı. Bu uygulama bizim aramızda çelişki yaratmak için yapılan planlı bir uygulama idi.

Cezaevi genelinde bazı önemli çabalar içinde oldukları ve bunu sinsice yaptıkları subay değişimlerinden ve yeni gelenlerin tavırlarından görülebiliyordu. Yeni gelenler, asteğmen kılığı altındaki "Minik" kod ismini kullanan emniyet amiri ile "Gözlüklü" lakabı ile tanınan bir asteğmendi. Bu asteğmen aynı zamanda tahminen bir boksördü. Bunlar içeride görev yapıyorlardı. Düşman bu hazırlıklar sonunda alçakça planını açığa çıkarıp bir halkın gözbebeğini katletmekle sinsi oyununun ilk hamlesini gerçekleştirdi.

21 Mart 1982'de Mazlum yoldaş katledildi. Bu saldırı, büyük bir uğraş ve planlama sonucu gerçekleştirilmiştir. Olayın 21 Mart'a denk getirilmesi ise planın sürekliliğini ve sinsiliğini göstermekteydi. Artık yeni bir döneme girilmiş idi. 82'nin başlarından itibaren yürürlülüğe konan bu plan gereği önder kadro yoldaşları 35. koğuşun 4. katına yerleştiriyorlar, aralarında bir hücreyi boş bırakarak ilişkilerini kesmeye çalışıyorlar, Mazlum arkadaşı 4. kat 9. hücreye kapatıyorlar. Hertürlü işkence yöntemleri para etmediği için yalnız başlarına bırakarak, onları bunalıma sürüklemeye, bunun için de yoğun psikolojik işkenceye başvuruyorlardı. Arkadaşlar, "Minik" asteğmenin denetiminde sürekli tehdit ediliyorlardı. Olaylardan 3-4 gün önce Mazlum yoldaş, Hayri yoldaşa seslenerek; «*Hayri, hücremin arkasında geceleyin duvara vururcasına sesler geliyor, ölümden korktuğumu sanmayın ama, bazı oyunlar dönüyor sanıyorum, haberiniz olsun diye söylüyorum*» demiş ve bunu diğer bir kısım yoldaşlarda duymuşlardı. Ayrıca Mazlum yoldaş, olay gecesinde diğer günlere nazaran farklı tehdit ediliyor. Sabahleyin yemek dağıtmak için hücresinin önüne giden bir tutuklu, Mazlum arkadaşı görmüyor, bir kaç kez çağırmasına rağmen cevap alamıyor. Faşist güçlere haber vererek durumu bildiriyor. Yüzbaşı gelir gelmez hemen Mazlum arkadaşın hücresini açıyor ve tuvalette boruya bağlı olan Mazlum yoldaşın boğazındaki halkayı çözüp O'nu yere uzatıyor ve Hayri yoldaşı başına getiriyorlar. Hayri yoldaşın Fuat Çavgun'a anlattığına göre, Hayri arkadaş, hücreye girdiğinde Mazlum yoldaşı yere uzatılmış olarak görüyor, o an bakışları Mazlum yoldaşın sol yanına ilişiyor. Bacağında, kalça hizasında ve omuzunda birer damlalık kan izini görüyor. Fazla bekletmeyerek Hayri yoldaşı hücresine geri götürüyorlar.

Yüzbaşı ve cezaevi idaresi bunu intihar biçiminde göstermeye çalıştılar. Mazlum yoldaşın katledilmesi olayının askerler üzerinde yarattığı etkiyi dağıtmak için, bizi "canavar, her birimiz on kişi öldürmüş caniler vb." olarak gösterdiler; ardından kemalizmin propagandasını yapmaya başladılar. Çünkü gardiyanlar bu uygulamalardan dolayı adeta birer psikopat olmuşlardı.

Mazlum yoldaşa yönelen saldırı, faşist Türk sömürgecilerinin temelinin imhası için birer dinamit rolü oynayan ve faşist sömürgeciliği kendi mahkemelerinde yargılayıp yenilgiye götüren, halkın teslim olmayan ileri savaşçısı önderlerinin sırayla en sinsi biçimde imha edilmesi planlarının artık uygulamaya geçirileceğini gösterdi. Bu planın adım adım uygulanacağı gerçeğini dikkate alan tutuklular, bu duruma karşı eylem geliştirme zorunluluğunu duydular. Ve bu eylem ilerideki kitlesel direnişi örgütleyebilecek ve dışarıda kamuoyunu yaratabilecek nitelikte olmalıydı. İşte Mazlum yoldaşın katledilmesi olayından sonra Ferhat KURTAY yoldaşın önderlik ettiği eylem, böyle görkemli bir eylem oldu.

1981'deki direniş, 1982 Mart'ında Mazlum yoldaşın katledilmesiyle sonuçlanınca, Ferhat ve bir grup arkadaş, 33. koğuşa getirildiler. Koğuştaki devrimci çalışmalar çok olumlu gelişti ve tek bir komün oluşturuldu. Fakat bazı ihanetçiler ve soruşturmada çözülenler, o ana kadar konumu tespit edilemeyen Ferhat yoldaşın konumunu açıklamışlardı. Yüzbaşı, Ferhat yoldaşı ihanete sürüklemek için çok çalıştı. Fakat boşuna. Mazlum yoldaşın katledildiğini duyan Ferhat yoldaş, bu durumu ve uygulamaları protesto etmek sorumluluğunu duyarak kararlı üç arkadaşla anlaşarak eylem kararı alıyorlar. Mayıs'ın 17'sini 18'e bağlayan gece eylemin son hazırlıklarını tamamlamak için kendilerini nöbete yazdırıyorlar. O gece bütün kitlenin moralini yükseltmek için çabalıyorlar. Ferhat yoldaş bazı arkadaşlara; «*idare sizi bazı konularda zorlarsa uyanık olun, idarenin oyununa gelmeyin*» diyerek dolaylı olarak arkadaşları uyarıyor. Nöbet sırasında kısa bir yazı metni yazıyorlar. Ve gece yarısı 81'in ortalarından beri idarenin tutuklulara zorla aldırttığı atatürk resimleri, faşist sloganlar yazımında kullandırdığı yağlı boya ve nefti alarak kalorifer kazanının altında çevrelerine yağlı boya, onun üzerine de nefti döküyorlar. Kendi vücutlarını neftle ıslatıyorlar, kafalarına naylon geçiriyorlar. Kalorifer kazanına bağlı demir çemberin içine giren Ferhat KURTAY, Necmi ÖNER, Eşref ANYAK, Mahmut ZENGİN kollarını birbirinin omuzuna atıp, kibriti çakıyorlar. Birkaç dakika içinde içeri duman ile dolunca herkes kalkıp o ruh haliyle önce ateşi söndürmeye çalışıyorlar. Ateşi söndürmeye çalışanlara Ferhat yoldaş, alevler içinden bağırarak; **«İHANET ETMEYİN... SÖNDÜRMEYİN... ALEVLENDİRİN!...»**[1] deyip «*Kahrolsun Sömürgecilik, Kahrolsun Faşizm*», «*Yaşasın Bağımsızlık ve Özgürlük*», «*Yaşasın PKK!*» sloganlarını atınca ateşi söndürme müdahalesi durduruluyor. Bağrışma, kalabalık, toplu slogan seslerini duyan nöbetçiler, bütün gardiyanlar, subay, astsubaylar işkence aletleriyle kapıya ve çatıya doluyorlar, fakat içeriye girmeye cesaret edemiyorlar. Cezaevi müdürü, binbaşı, işkence uygulayıcı yüzbaşı ve asteğmenler, kapı deliğini açmış seyrediyorlar. Sonunda binbaşı panik ve heyecan içinde *"kapıyı açın"* diyor, fakat yüzbaşı daha da bir korku ve panik içinde, *"sakın açmayın bu bir oyundur. Kapıyı açarsak bizi rehin alırlar, öldürürler"* diyerek kapının açılmasını engelliyor. Bu arada komando birlikleri tüm cezaevini sarmış tetikte beklemektedir. Slogan sesleri arasında, sonunda tutukluların müdahalesiyle ateş söndürülüyor. Yanan arkadaşlar battaniyeler üzerinde kapıya yanaştırılıyorlar. Faşist güçler hemen büyük bir asker gücüyle içeriye baskın yapıp olayın şokunu yaşayan kit-

leyi çoğunu bayıltıncaya kadar kalaslarla dayaktan geçiriyorlar, üzerlerine su döküyorlar. O esnada bir arkadaş yapılanları protesto etmek için ranzanın altında bileğini kesip orada bayılıyor, o esnada Ferhat, Necmi, Eşref ve Mahmut yoldaşların yanık vücutlarını kaldırıyorlar. Ferhat yoldaş henüz canlı ve biraz kımıldanınca subayların tekmeleri altında katlediliyor. Koğuştakileri sayım için yarı baygın halleriyle, inleye inleye salona çıkarılıyorlar. Bir kişi eksik çıkınca aramaya başlıyorlar. Koğuşa giren gardiyan ranzanın altında su gibi kanın akıtılmış olduğunu görünce arkadaşı ranzanın altından baygın halde çekip salona, oradan hastahaneye kaldırıyorlar. Bir süre komada kaldıktan sonra biraz kendine geliyor, fakat şimdi tam bir yarım insan durumundadır.

Bu olaydan sonra, koğuş kitlesi üzerinde çok yoğun baskı uygulayarak hepsini ajanlaştırma yoluna gidiyorlar. O anda birisi çözülüyor ve önceki komün ilişkilerini açıklıyor. Bunun üzerine 22 arkadaşın ismini okuyarak 35. koğuşa götürüyorlar. O anda tahliye olmuş, fakat idareden tahliye istemlerini bekleyen bir arkadaşı geri getiriyorlar. 35. koğuşa götürürlerken yaptıkları işkence sonucu ayağı kırılıyor. Tahliye olduğu halde bir ay bekletiyorlar ve tehditle bırakılıyor. Diğer arkadaşları ise koğuştan hücreye getirirlerken, koğuşun tümünde yaptıkları arama sırasında 400 bin liraya yakın para topluyorlar. Yüzbaşı tümden bu paraya el koyuyor. Arama sırasında arkadaşlar bir kısım parayı çeşitli yerlerinde saklayarak 35. koğuşa götürüyorlar.

35. koğuşta iki, ikibuçuk ay beklettikten sonra, cezaevinin çeşitli koğuşlarına dağıtıyorlar. Cezaevinin tümünü yönetiminde tutan sömürgeci-faşist idare, bu eylemin (bir ay sonra) mahkemede açıklanmasını geciktiriyor. 35. koğuşta da bir kaç gün sonra –o da belli arkadaşlar– duyuluyor. Bu dönem, tam bir vahşet uygulamasının olduğu dönemdir. Aynı hücreye konuldukları halde soumlu arkadaşlar bir kaç gün sonra haberdar oldular. Durumu öğrenen Kemal PİR yoldaş, Hayri yoldaşa; «*bu eylemi bizim yapmamız gerekirdi, arkadaşlar bu konuda bizi geçtiler*» demişti.

Sömürgeci-faşistler bu eylemin ver diği paniği, korkuyu ve bunun beraberinde yeni eylemlerin gelişeceğini bil dikleri halde, eskisinden farklı ve etkili bir yol bulamıyorlardı. Artık izleyebilecekleri tek yol direkt katliam yapmaya dayanmıştı. Çünkü hiç bir şiddet yöntemi direnişi kıramamıştı. Yıllardır uyguladıkları bütün planlı ve şiddetli uygulamalarının ürünü sadece ne idüğü belirsiz sınıf ve toplum dışı kalmış 10-15 kişiliksiz, alçaktan başka kimse yoktu. Planları dört dörtlük ters bir sonuç vermişti. Şimdi sıra çok planlı, üstü kapalı, sinsice gerçekleştireceği tek tek ve toplu katliamlara gelmişti. bu uygulama ile sonuca ulaşmaya çalışacaklardı. Ve böyle de oldu. Yüzbaşı ve tüm idarenin önder yoldaşlara yönelik tehditleri arttı. Yüzbaşının kendisi önderimiz Hayri yoldaşa, "*Mazlum gibi intihar et, ben cezaevinde bir dakika bile kalmam, madem ki halk için mücadele ediyorsun, kendini halk için intihar et*" biçiminde alçakça işkence ve baskı yapıyordu. Bu da düşmanca planlarını su yüzüne çıkarıyordu. Bu yüzbaşı, özel olarak katliamlar için gönderilmiştir. Mazlum yoldaşın katledilmesinden sonra faşist-sömürgecilerin bu katliam planlarını farkeden yoldaşlarımız, oynanmak istenen oyunları boşa çıkarmak için 14 Temmuz direnişini yükselttiler.

14 Temmuz 1982'de mahkemeye çağrılan Urfa Grubu Davasında Hayri yoldaş, eylemin gerekçesini açıklayarak, Kemal PİR yoldaşla birlikte direnişi başlattı.

Cezaevine getirildiklerinde 37. koğuşun ayrı ayrı hücrelerine koydular. (şimdiki 36.) Durumu öğrenen diğer arkadaşlar ertesi günlerde ölüm orucuna başlarken, düzenli aralıklarla gelişen bu eylemler kitlesel eylemin temeli, örgütleyicisi oldu. Kısa aralıklarla; Mustafa Karasu, Fuat Çavgun, Ali Çiçek, Akif Yılmaz, M. Hayri Aslan (Partizan), Bedrettin Kavak, Ali Kılıç eyleme başladılar. Eyleme katılanları 37'ye götürüp hertürlü vazgeçirme ve yıldırma uygulamasına tabi tutmalarına karşın, yoldaşlarımız, tarihte ender rastlanan bir biçimde güçlü iradelerini dosta, düşmana kabul ettirdiler. İdarenin alçakça oyunları bu iradeyi zerre kadar karartamadı. O şartlarda M. Hayri yoldaş, «*benim ölmem gerekir, ben öleceğim*» diyerek eylem kararlılığını her zaman dile getiriyordu. 30. güne kadar eylemi sürdüren Bedrettin Kavak (Batmanlı) tansiyonu düşüp hastahaneye kaldırıldı. Ali Kılıç daha sonra çıldırdı.

Sürdürülen bu eylemde 1982'nin 7 Eylül'ünde Kemal PİR, 12 Eylül'de M.Hayri DURMUŞ, 14 Eylül'de Akif YILMAZ, 17 Eylül'de, Ali ÇİÇEK yoldaşlar ebediyen silinmemek üzere gönlümüzde yerettiler. Onlar, tarihte görülmemiş irade; Onlar her biri bir parça vatan; halkça dayandığımız çelikten disiplin, mücadele azmi; Onlar, sürekli yaşayacak ve bize yol gösterecek en değerli varlıklarımız, kararlılıklarımızdırlar.

Ve 14 Temmuz direnişi devam etti. Düşman sürekli anlaşmayı gündeme getiriyordu. Eylemin devam ettiricilerinden olan Mustafa Karasu ile sorunu konuştuklarında, Mustafa Karasu, "*arkadaşlarıma danışmadan hiç bir şey demem*" diyor. Daha sonra arkadaşlarla konuştuğunda "*kamuoyunun direnişten epey etkilendiğini, cezaevinde kitlesel eylem için zeminin daha da geliştirildiğini, ileride daha güçlü etkinlik sağlayabilmek, kitleyi etkileyip harekete geçirebilmek için bu denli kararlı, iradeli, seçkin kadrolara ihtiyaç olduğunu, bir defalık eylemle bu kadroları kaybetmenin pek doğru olmadığını*" açıklayarak, ortak görüşe varıldı. Ve eyleme son verildi. Eylemden sonra Mustafa Karasu ve Fuat Çavgun yoldaşların sağlık durumları bozulup bir müddet sakat kaldılar. 14 Temmuz direnişinden sonra yüzbaşı ortadan kayboldu.

Direnişin sonuçlandırılmasından sonra kısa bir müddet baskılar gevşetildiyse de, tekrar yoğunlaştırılıp kişileri ihanete sürüklemek için etkin bir çabaya giriştiler. Şahin Dömez, mahkemeye çıktığında sürekli can güvenliğinin olmadığını, yüzbaşının kendisini yüzüstü bıraktığını, söyleyip mahkemeden can güvenliğinin sağlanmasını istemişti. İhanetçilerin kemalistler örgütü (Genç Kemalistler) bu dönemde oluşturuldu ve ihanetçiler, mahkemede alçakça bunu savunuyorlardı. 1981'den beri cezaevinde işkence ile yakından ilgilenen ve bu süredе üsteğmen olan Ali Osman Aydın adıyla bilinen üsteğmen, cezaevi "iç güvenlik" adıyla işkence amirliğine getirildi. Sadist üsteğmenin ilk hoparlör konuşması, "*sizin hiç şansınız yok, şimdiye kadar adam olmadınız. Hakkınızda en şiddetli işlemler yapılacaktır. Ve en şiddetli cezalara çarptırılacaksınız. Uçurumdan yuvarlandınız. Hiç biriniz sağ kurtulacağınızı sanmayın. Bu kararın değişmesi size bağlı, yani bize, devlete yardımcı olmanıza bağlı. Kurtuluşunuz ancak o zaman olacaktır*" biçiminde tehditle oldu. Diğer yandan kitleyi tamamıyle pasifize etmek için çeşitli oyunlar tezgahladı. Bazı koğuşlara televizyon verip bir hafta sonra "disiplin bozuldu" diye tekrar aldı. Bunu, işkencenin dozunu yükseltilmesi, televizyon verilmeyen koğuşlara, "*niye disiplinsizsiniz*" deyip, şiddetli işkence yapılması izledi. Bu arada kemalizm sürekli işlenip, kemalizm içerikli kitaplar tüm koğuşlara dağıtılarak zorunlu okuma istendi. Pasif ortamı geliştirmeye yönelik etkin çaba sarfetti. Fakat kitap okutulurken koğuşta kitabın çevresinde biraraya gelen arkadaşlar kitaba bakarak değişik sorunları konuşma fırsatı bulmuş oldular.

1 Eylül 1983'e kadar uygulama biçimi teslimiyeti, ihaneti ve pişmanlığı geliştirmek biçimindeydi. 1 Eylül'de 25'e yakın kişi ölüm orucuna başladı. Ve bunu 4 Eylül günü yapılan "Suruç Grubu Davası"nda açıkladılar. O azamana kadar patlama noktasına gelen cezaevinde 5 Eylül'de bütün tutukluların slogan atmasıyla geniş kapsamlı, kitlesel direniş başladı. İdare büyük bir kayaya çarptığını anladı ve panik içinde itfaye hortumlarını hazırladı. O döneme kadar cezaevi, gardiyanların çığlıklarından geçilmezken, şimdi ise hiç ses çıkmıyordu. Pencerelerden bağırarak, her tarafla ilişki kuruluyordu. Öğleye kadar ardarda slogan atıldı, marşlar söylendi. Yeni gelen yüzbaşı ve kel üsteğmen şaşkın halde Mustafa Karasu ile konuşup, yalvarırcasına, cezaevindeki bağırmayı durdurmasını söylüyor, Mustafa arkadaşta, "*bizim oluşturacağımız komiteyi bütün koğuşlara gezdirirseniz, bağırmayı keseriz*" deyince yüzbaşı hemen kabul ediyor. O azamana kadar koğuşlararası ilişkiler kesik idi. Eyleme sistemli bir yapı kazandırmak için bir fırsat doğmuş bunu en iyi bir şekilde kullanmak gerekirdi. Koğuşlarla sıkı ilişki kurup eyleme merkezi yapı kazandırmak, bu fırsatla gerçekleştirilebilinirdi. Mustafa Karasu, Muzaffer Ayata, Rıza Altun ve Celalettin Delibaş arkadaşlardan oluşan komite bütün koğuşlara gezdirildi. Yükselen dire-

niş feryatları en coşkulu bir biçimde göklere kadar yükseliyordu. Yüzbaşının içine girmiş olduğu anlık şaşkınlık ve panik neye malolursa olsun ilk etapta bu bağırmayı susturmaya çalıştı ve bunun için de devrimcilere taviz vermek zorunda kaldı.

Direniş önderlerinin koğuşları dolaştırılmaları, ciddi bir çıkışa karşı faşist sömürgecilerin düştüğü şaşkınlık ve içine girmiş oldukları paniği gösteriyordu. Koğuşları dolaşan arkadaşlar, Mustafa Karasu sözcülüğünde eylemin başlangıç biçiminin ölüm orucu olduğunu, kitlesel olarak konulan kuralları reddetmek gerektiğini, durumu uygun olanların ölüm orucuna başlamalarını ve eylemin kitlesel olarak desteklenmesi gerektiğini gizli biçimlerde açıklayarak eylemin propagandasını ve gerekli örgütlenmeyi sağlıyorlardı. Bu arada diğer arkadaşlar da gizlice nasıl davranılması gerektiğini belirtiyorlardı. Böyle bir ilişkinin kurulması direnişin canlı, kararlı ve en önemlisi sistemli geçmesinde büyük rol oynadı. Eylemin uzun vadeli olabileceği ihtimali gözönünde bulundurularak, hazırlıklar ona göre yapılıyor, ölüm orucu sayılarında asgari bir seviye tutturulmaya çalışılıyordu. Buna rağmen, bireysel katılmalar, bir anlık isyan duygusu ile ölüm orucuna katılanlar oldu. Bu da eylem sırasında dökülmelere neden oldu. Faşist güçler birkaç gün sonra bütün koğuşları ayırmak için gezdiler. Eleme biçimi büyük bir psikolojik baskı ortamı yaratılarak yapıldı. Tehditler savurarak kalabalık komando kordonu içinde tutukluları kollarından tutup birkaç oda ve sinema salonunu dolaştırdıktan sonra, ana salona getiriyorlar, bir masanın başında oturmuş bir heyet, birkaç soru soruyordu: *"Bize, devlete güvenmiyor musunuz, kuralları kabul edersen seni iyi bir koğuşa göndeririz, yoksa çok ezilirsin"* biçimindeki son tehdidi savurduktan sonra kişi, eğer bu ortamda soğukkanlı olabilmişse, kararlı davranmış, gereken ihtilalci tavrı takınmış, devrimci tarzda gereken cevabı vermişse, direnişçilerin içine gönderiliyordu. Bu arada panik ve heyecan içinde olanlar bu psikolojik baskı ortamından etkilenerek yılgınlık, pişmanlık gösterdiler, ki bunların sayıları oldukça düşük ve PKK dışı unsurlardı. Bunları bir koğuşa topluyor, kuralları onların üzerine uyguluyorlardı. Bu kurallar 1981'den beri uygulanan barbarca uygulamaların biraz üstü kapalı biçimiydi. Direnenlerin konulduğu koğuşlar ise, oldukça kalabalık, hertürlü ihtiyaçlar kısıtlıydı. Direnişçi kesim içinde yılgınlık yaratmak için çeşitli yöntemlere başvuruyorlardı. 38. koğuştaki ihanetçiler takımına direnenlerin havalandırma saatinde spor yaptırıyorlardı. Eylem başladığından beri görüşe çıkılmıyordu. Bunun için dışarda büyük bir görüşçü kitlesi, cezaevi kapısını taşlayacak kadar direnişe sahip çıkmada kararlılık gösteriyorlardı. Cezaevinin direnişçi kitlesi, (aşağı-yukarı %80'i) alabildiğine coşkun bir kararlılık sergileyerek bir hançer gibi düşmanın yüreğine saplandılar. Bu dönemde düşman çaresizlik içinde anlaşmaya yanaşıp isteklerimizi kabul etti. 27 Eylül'de idareyle anlaşma sağlanarak eskisine göre daha "iyi" bir ortam yaratıldı. Düşman, bazı değişiklikleri yapmak zorunda kaldı; çünkü bu eylemde bir kez daha düşman alevlenen direniş ateşinin bütün zindanı sardığını, etkisini tüm ülkeye ve dünyaya yaydığını, PKK savaşçılarının gerektiğinde on on, yetmezse yüz yüz, omuz omuza yüksek moral ile ölümün üstüne üstüne gittiğini çok yakından gördü, kitleyi tanıdı, kitlenin direngen ruhuna yakından tanık oldu. Bu nedenle kitlenin günlük yaşamı haline gelen baskıyı yaygın olarak uygulamaktan çekindi. Entrikaları, kitlenin birliği, yüksek direniş gücü ve azmi karşısında safdışı kaldı. Üç yıllık yaşanan barbarlıktan sonra böylesi gelişmelerin olmaması mümkün değildi. Buna karşı düşmanın izlediği yöntem ise, yıllardır üzerinde kan kustuğu, yarım insan durumuna getirdiği ve insanlıktan tecrit etmeye çalıştığı tutukluların yüz yıllık "dostu" görünmeye çalışma ve bununla direnmeyi bölme biçiminde oldu.

Faşist idarenin bu yeni uygulaması yaklaşık bir ay devam etti. Ardından hemen baskıları yoğunlaştırdılar. Tutuklulardan yana gibi görünen binbaşı, son olarak, *"cezaevine cezaevi elbisesi getirtmişiz, bütün cezaevlerinde giyiliyor, siz de giyeceksiniz"* diyerek, ihtiyaçlarımızı kısıtlamaya başladılar. Havalandırmaya çıktığımızda yüzlerce asker gönderdiler. Biz, *"askerler havalandırma yerine gelirse çıkmayacağız"* diyerek protesto ettik. İdareyi uyarmak için akşam yemeğini almadık. Büyük bir saldırının başlatılacağının belirtileri açığa çıkmıştı. Biz, muhtemel saldırılara karşı ön hazırlıklara başladık.

3 Ocak 1984'te faşist sömürgeciler, 1981-82 döneminin benzeri bir biçimde terör estirerek, saldırıya geçtiler. Buna karşı bütün tutuklular slogan atarak direnişe geçti. Bütün koğuşlarda barikatlar kuruldu, koruma önlemleri alındı. Kimse dışarı verilmeyecek ve mahkemeye gidişler reddedilecekti. Aynı günden başlayarak beş gün yemek ve su vermediler. Ayın 13'ünde yaklaşık 27 arkadaş ölüm orucuna başladı. Bu arkadaşları aynı yerlere topladılar. Yüzbaşı ve binbaşı koğuşların önüne gelerek, *"sis bombası getirmişiz, barikatları kaldırmazsanız atacağız, hepiniz boğulacaksınız"* biçiminde tehditler savurdular. İtfaiye arabalarıyla koğuş baskınlarına başladılar. İlk 1., 2. koğuşlara cezaevi elbiselerini giydirdiler, direnişin olduğu 4. koğuş ve diğerlerine kanlı baskına geçtiler. Fakat faşist güçler, her koğuşu basmaya gittiklerinde en canlı biçimde sloganlar atılıyor, marşlar söyleniyordu. 3. kattaki koğuşlar dışarıyı görebildikleri için toplanan kalabalığa açıklama yapıyorlardı. Faşist güçler baskına girişirlerken koğuşlar yakılıyor, itfaiye arabaları ile gözetleme deliklerinden şiddetli su fışkırtılıyor, koğuşun içinde rastgele jop ve kalas sallayarak duman içindeki arkadaşları tümden bayıltıp, dışarıya çıkarıyorlardı. Enkaz haline gelmiş koğuşlardan baygın halde çıkarılan arkadaşları sinema salonunda topladılar. Burada on kişiye yakın gardiyan, arkadaşlara zorla elbise giydirterek yarı baygın halde koğuşa geri götürüyorlardı. Diğer koğuşları bastıklarında teslim olanların dışında herkesi hücreye kapattılar. Bu uygulamanın etkisi ile 10. koğuşta bulunan Özgürlük Yolu'ndan Yılmaz Demir adındaki tutuklu, bıraktığı notta ancak kendisini asarak direnişi destekleyebileceğini belirtmişti. Komalık olanları hastahaneye kaldırdılar.

Saldırıların en çok yoğunlaştığı bir anda arkadaşlarımız sesli bir biçimde bağırarak, *"arkadaşlar, herhangi bir koğuşa baskın yaparlarsa, her koğuştan bir arkadaş bunu protesto etmek için kendisini yakabilir"* demeleriyle idare birkaç gün saldırılarını durdurdu. Koğuş baskınlarını eski üsteğmen Ali Osman Aydın yönetiyordu.

Daha sonraki günlerde arkadaşların ortak kararıyla koğuşların önüne yapılan barikatlar kaldırıldı. Baskın sırası 24. koğuştaydı. Kısa bir süre geçmişti ki, itfaiye arabası koğuşa yanaşarak hortumları düzeltmeye başladılar. Bizim koğuşun (32) arka kısıma bakan pencerelerinden olup biteni görebiliyorduk. 24. koğuşu bastıklarında aynı anda üst koğuş olan 25. koğuştan iki arkadaş Ahmet Bayık ve Timur Fidan arkadaşlar, kendilerini yakma eylemine geçtiler. Yanan kızgın ateşin içinde Timur Fidan arkadaş kafasını duvara vurarak bayılıp ateşin kenarına düşüyor, Ahmet Bayık arkadaş ise alevin içine atılarak her tarafı yanıyor. Bizim koğuş karşıda olduğu için tuvaletten yükselen alevi görebiliyorduk. Yirmi dakika sonra koğuşun kapısı açılınca tüm arkadaşlar jiletle ve ele geçirdikleri kalaslara sarılıp ampulü kırıyorlar ve faşist güçlere bağırarak *"sakın üstümüze gelmeyin, üstümüze gelirseniz kendimizle beraber sizi de imha ederiz, sadece yanan arkadaşları alıp gidin, bize yanaşmayın"* dediler. Şehit oldukları bilinen iki arkadaşı alan üsteğmen ve gardiyanlar diğer arkadaşlara yanaşmadan geri gittiler. Bu esnada basılan 24. koğuşta Mehmet Şener ve Necmettin Büyükkaya asıl hedef seçiliyorlar. Necmettin Büyükkaya, üsteğmen tarafından seçilerek, *"bu adam ölmelidir"* diyerek şiddetli işkenceye başlıyorlar. Mehmet Şener ise dayak atılarak bilinmeyen bir yere götürülüyor. Koğuştaki tutuklulara sinema salonunda zorla elbise giydiriyorlar. Bu durumu protesto eden Ala Rızgarici bir tutuklu, bıraktığı notta direnişi desteklediğini yazarak intihar etti. Mehmet Şener, hücreye geri getirildiğinde yarı-felç durumundaydı. Benim kaldığım 32. koğuş ile 34. koğuşlar cezaevinin son kısmında bulunduğu için en son basılan koğuşlar oldular. 24. koğuşun basılmasından iki gün sonra aynı yöntemle bizim koğuşu da bastılar. On kişi teslim oldu. Bizi sinema salonunda toplayarak çeşitli tehditlerde bulundular. İşkence ve dayak sesleri yükselmeye başlayınca biz hep bir ağızdan slogan atmaya başladık. Yüzlerce komando üstümüze atlayarak ağzımızı kapatmaya çalıştılar. Kalas ve joplarla rastgele yumruklarla bizi teslim almak istediler. Fakat attığımız sloganlar diğer koğuşlara ulaşmış, tüm cezaevi slo-

gan atıyordu. Ellerimizi, kollarımızı bağlayarak elbiselerimizi çıkarıp cezaevi elbiselerini giydirip hücrelerimizin yakınında topladılar. Bu arada hücrelerde bulunan arkadaşlar bu uygulamaları protesto etmek için slogan atıp tabakları parmaklıklara vurarak sömürgeci-faşistleri acz içine soktular. Dayakla yerde sürüklenerek hücrelerimize dolduruldUk. Bizim koğuştan sonra 34. koğuşu basacaklarını bildiğimiz için oradaki arkadaşların koğuşlara dağıtılmalarını sağlamak için hücrelerin anahtarlarını bozduk, aradan ikiüç saat geçmemişti ki, 34. koğuştaki arkadaşları getirdiler. Yine sloganlar atıldı ve gürültü çıkarıldı, hepsini hücrelerin önündeki koridora toplayarak hücrelere kapamak istediler. Fakat anahtarların bozuk olduğunu görünce yüzbaşı, *"yine marksist felsefeyi karıştırmışlar"* diyerek, askerlere dayak emri verdi. Diğer yandan hortumlarla şiddetli su dökmeye başladılar. Fakat yine de sürekli sloganlar atılıyor, askerlerin, subayların dayak ve küfürlerine fazlasıyla karşılık veriliyordu. Tutukluların yüksek moral gücü ile düşmanın morali çökertildi. Bir saate kadar bu çatışma sürdükten sonra faşist güçler kendiliğinden geri gittiler.

Arkadaşlarımız hücrenin önünde, boşlukta öylece birkaç gün bekletildikten sonra hücrelere kapatıldılar. O sırada ölüm orucu süresi bir ayı geçiyordu ve bireysel olarak katılım olmasına karşılık eylemden tek tek vazgeçenler de çıkıyordu. Vazgeçenleri 19. koğuşa toplayarak ıslah etmeye çalışıyorlardı. Bir gece direnişten vazgeçenlerin durumunu diğer arkadaşlara bağırarak bildirdiği için bir arkadaşı işkenceye aldılar ve tümümüze saldırdılar. 45 dakika süren çatışma sonucunda geri çekilmek zorunda kaldılar.

Ölüm orucunun 49. gününde PKK'li Cemal Arat (Diyarbakırlı) ve Orhan Keskin'in (Dev Yolcu) şehit olmalarından sonra anlaşma yapıldı. Mustafa Karasu tüm tutuklulara anlaşmanın maddelerini açıklayarak, eylemin sonuçlarını bildirdi.

Anlaşmanın gereği olarak bazı ufak-tefek değişiklikler yapıldı. Hücredeki tutuklu sayısını on kişiye indirdiler –ki bu sayı bile normalin çok çok üstündeydi– O ana kadar beraber olduğumuz Fuat Çavgun verem belirtisinden dolayı, veremliler koğuşuna götürüldü. Biz 65 kişiyi 16. koğuşa yerleştirdiler. Yanımızda idarenin kurallarına uyan ve 11 (onbir) kişi kalan koğuş vardı. Duvara vurarak onlarla konuştuğumuzda bize, *"sizi kalben destekliyoruz, koşullar çok zor, karşı koyamıyoruz"* diyorlardı. 12. ve 13. koğuşlar da bu konumda idiler. Cezaevinde direnişi sürekli canlı tutacak bir komün düzeni inşa edildi, insiyatif arkadaşların elindeydi.

Benim içinde bulunduğum grubun mahkemesi 18 Nisan 1984'te sonuçlandı. Mahkeme salonunda verilen cezayı protesto etmek için sloganlar attık. Çevremizdeki komandolar üzerimize saldırarak, ağzımızı kapatmaya çalıştılar, jop, yumruk, tekme ve kalaslarla rastgele dövmeye başladılar. Ama biz, yine de bağırdık, slogan attık, mahkemeyi protesto ettik.

Mahkeme sonunda (daha sonra) altmışa yakın arkadaşla birlikte tahliye oldum.

Bu anlattıklarım, Diyarbakır cezaevinde yaşanan gerçekliğin sadece binde biri olarak görülmelidir.

C...

[1] Konuya ilişkin olarak, direniş hareketimizin ve halkımızın yiğit önderi M.Hayri DURMUŞ, şanlı Ölüm Orucu kararlarını faşist sömürgeci mahkemede ilan ederken şu açıklamayı yapmıştı: «*Bazı arkadaşlarımız, Mazlum DOĞAN, Ferhat KURTAY, Eşref ANYAK yakıldılar ve asılarak öldürüldüler...*» Okuyucu, bu hususu dikkate almalıdır.

Eğitim Köşesi...

Baştarafı 32. sayfada

alınmış- yeni bir kişilik tarafından birleştirilmiş olmakla beraber, sömürgeleştirilmiş ülkeye getirilmiş olan, yabancı egemen sınıf kendisini, kendi toplumunun, çelişkilerinden kurtaramaz.

Yerli kitleler ile işbirliği halindeki, yerli küçük-burjuvazinin bir azınlığının öncülüğü ile bağımsızlık öncesi hareket başlatıldığında, kitleler yabancı gücün kişiliği ile hiçbir zaman karıştırmamış oldukları ve nasıl karışacağını da bilmedikleri kendi kişiliklerini vurgulama ya da yeniden vurgulama gereksinmesini duymayacaktır. Bu gereksinme yalnızca, kendisini, kitleleri sömürgeci güç ile karşı karşıya getiren mücadele içinde yerini belli etmeye zorunlu bir durumda bulan yerli küçük-burjuvazi tarafından duyulur. Bununla beraber, sömürgeci güçten farklı bir kişiliğin yeniden vurgulanması bütün küçük-burjuvaların, her zaman elde ettikleri bir sonuç değildir. Bunu yapan yalnızca bir azınlıktır, bu arada bir diğer azınlık, çoğu kere gürültülü bir biçimde, egemen yabancı sınıfın kişiliğini benimser ve yine bu arada sessiz çoğunluk kararsızlık içinde bocalar.

Dahası sömürgeci gücünkinden farklı, dolayısıyla da kitlelerinki ile aynı bir kişilik yeniden benimsense bile, bu kendisini her yerde aynı şekilde göstermez. Bağımsızlık öncesi harekete karışan orta sınıf azınlığının bir bölümü, yabancı kültürel ölçüleri kullanarak, kitlelerin umut ve acılarını ifade yerine, kendisinin kişiliğini keşfedişini ifade etmek amacıyla edebiyata ve sanata başvurur. Ve tamamiyle sömürgeci güç azınlığının dil ve konuşmasını kullanışı yüzünden, genellikle alfabesiz olan ve artistik ifadenin diğer biçimlerine aşinalığı bulunan kitleleri yalnızca çok ender olarak etkilemeyi başarabilir. Bununla beraber bu durum, sözünü ettiğimiz küçük-burjuva azınlığının mücadelenin gelişimine yaptıkları katkının değerini ortadan kaldırmaz, çünkü bu azınlık köksüzleştirilmiş ya da kendi sınıflarına geç dönmüş olanların bir bölümünü ve sömürgeci metropollerdeki kamuoyunun önemli bir bölümünü, özellikle entellektüeller sınıfını aynı zamanda etkiler.

Bağımsızlık öncesi hareketle başlangıçta birleşmiş olan aşağı-orta sınıfın diğer bölümü kurtuluş mücadelesindeki ve kitleler ile bütünleşmedeki hazır paylarında sömürgeci güçten farklı kişiliklerini ifade etmenin en iyi araçlarını bulurlar.

Bu durum, kitleler ile özdeşleşmenin ve kişiliğin yeniden bulunmasının, mücadelenin kendisinin gerektirdiği günlük çabalar ve fedakarlıkların ışığı altında, geçici ya da mutlak, görünüşte ya da gerçek olabilirliğinin nedenidir. Mücadele (bir yandan bir kültürün örgütlü siyasal ifadesi iken bir yandan da zorunlu olarak yalnızca kişinin değil vekarın da ispatıdır.)

Sömürgeci egemenlik süreci boyunca, ait oldukları grubun toplumsal yapısının özellikleri ne olursa olsun, kitleler sömürgeci güce direnmeyi durdurmazlar. İlk safhada –alaylı bir şekilde "pasifikasyon" dedikleri, fetih döneminden– kitleler yabancı işgaline karşı silah elde direnirler. İkinci safhada –muzaffer sömürgeciliğin altın çağında– yabancı egemenliğine karşı, hemen hemen sessiz, fakat genellikle bireysel ve arada bir kollektif birçok başkaldırıyla bezenmiş,bir pasif direnme gösterirler. Başkaldırı, özellikle iş alanında, vergi konusunda, hatta sömürgeci gücün yabancı ya da yerli temsilcisiyle toplumsal ilişkilerde meydana gelir. Üçüncü safhada –yani kurtuluş mücadelesinde– yabancı egemenliğe meydan okumak ve onu yok etmek için politik ya da silahlı direnişi kullanan asıl gücü sağlayan kitlelerdir. Böyle uzayan ve değişen direnç, ancak kitlelerin bir yandan kültür ve kişiliklerini korurken, bir yandan da sık sık yüzyüze geldikleri eziyet, hakaret ve vahşetlere rağmen, bireysel ve kollektif vekar duygularını dokunulmadan korumalarıyla gerçekleşir.

Yerli küçük-buruvazi tarafından, sömürgeci gücünkinden farklı bir kişiliğe sahip çıkılması tek başına bu sınıfa bir vekar duygusu iade edememektedir. Bu bağlamda görürüz ki, küçük-burjuva sınıfının vekar duygusu, herbir bireyin objektif ahlâk ve toplumsal duygularına ve sömürgeciliğin günlük dramını içinde yaşamaya zorunlu kılındığı sömürgeci savaşın iki kutbuna karşı takındığı subjektif tavra bağlıdır. Bu dram, küçük-burjuvazi görevini yerine getirirken hem yabancı egemen sınıf ile ve hem de kitleler ile yanyana yaşamaya zorlanırsa daha da yıkıcı olur. Küçük-burjuvazi bir yandan hergün değilse bile sık sık yabancıların hakaretinin kurbanı olur, öte yandan da kitlelerin karşı karşıya olduğu adaletsizliğin ve onların direncinin ve ayaklanma ruhunun farkındadır. Böylece sömürgeci egemenliğin, anlaşılması zor olmayan paradoksu doğar; sömürgeciliğin kendisi tarafından yetiştirilmiş bir toplumsal sınıf olan yerli küçük-burjuvazinin içinden, kitleleri sömürgeci güce karşı mücadele vermek için harekete geçirme ve örgütleme yolunda ilk önemli adımlar atılır.

Mücadele, hertürlü engeller karşısında ve biçimlerin çeşitliliği içinde, tam bir kişiliğin bilinç ve kavrayışını yansıtır, siyasal bilincin gelişimi ile güçlenmiş vekar duygusunu genelleştirir ve pekiştirir, ve ayaklanma içindeki kitlelerin kültür ya da kültürlerinden önde gelen kuvvetlerinden birisini elde eder.

***

Berxwedan Okuyucularına;

Bu sayfada Avrupa'lı ilerici, demokratik kişilerin KUKM'ne ilişkin görüş, düşünce ve değerlendirmelerine yer vereceğimizi belirtmiştik. Bilindiği gibi böylesi bir sayfayı açmamızda ki en önemli nedenlerden birisi de, Avrupa'lı ilerci dost çevrelerin halkımız, ülkemiz ve mücadelemiz hakkındaki düşüncelerini, önerilerini bizzat kendi kalemlerinde Kürdistanlı kitlelere iletmeyi sağlamaktır. Bu sayı da, Diyarbakır zindanlarında PKK'li savaş esirlerinin direnişine ve dayatılan her türlü teslimiyet, ihanete bizzat tanık olan, devrimci direnişten olumlu yönde etkilenerek KUKM'ne karşı ilgi ve sempatisi artan Alman demokrat, R. Raymond Braun'un gazetemize gönderdiği yazıyı sizlere sunuyoruz.

"Kürdistan Sorununu Çözmek, Herşeyden önce Kürdistan Halkının Kendi Görevidir"

Ralph-Raymond Braun

Şüphesiz, faşizm bir savaşı kazanmıştır; ancak bunun kesin bir zafere götürülmesine müsade etmemeliyiz. İlerici güçler geçmiş dönem yenilgilerinden sonuçlar çıkarabilmeli ve gelecekte savaşımlarını ilegallitede sürdürmelidirler.

Çıkarılması gereken sonuçlardan biri, mücadelenin olanaklar dahilinde geniş temeller üzerinde yükseltilebilmesi sorunudur. Özellikle sınıflı toplumun, topyekun halkın sömürgeci baskı altına alınmış olduğuna özdeş gelen Kürdistan'da, ulusal küçük-burjuvazinin ve toprak sahiplerinin belirli bir kesitini direnişe çekmek, hem olanaklı hem de anlamlıdır. Türk sollarıyla nereye kadar ortak çalışılabileceği ise, onların kendilerini başka halklara karşı baskı ideolojisi olarak yansıtan Kemalizmden kurtarmak istemelerine bağlıdır.

Ben, günümüzdeki mevcut koşullarda ve bir NATO devleti olan Türkiye'de, Kürdistan'a "kültürel otonomi" için verilen uğraşları boşuna adlandırıyorum. Ermenistan Sovyet Cumhuriyetin'de görüldüğü gibi, bir halkın, örneğin Kürt azınlığının da özgür gelişimi, başka halklarla birlikte oluşturulan devlet birliklerinde ilke olarak mümkündür. Ama buna karşılık Türkiye için, varolan devlet ideolojisi, ekonomik ve militarist çıkarlar nedeniyle, Kürdistan halkına olan baskı bir zorunluluktur. Başka bir deyişle: Kürdistan'da oluşmuş bir otonomi statüsü, Türkiye'nin NATO'nun bölgedeki bir temel direği olarak çökmesi anlamına gelir.

Kürdistan bağımsızlık mücadelesine bir yürüyüş esnasında desteğini sunan bir grup Avrupalı demokrat

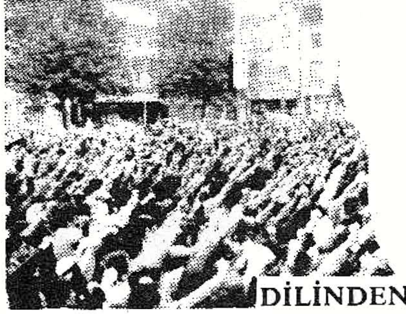
Kürdistan'ın bu jeo-stratejik anahtar rolü pozisyonu, bizlere Kürdistan sorununun iki başka ilişkisine, yol göstermektedir. Kürdistan halkının kaderini tayin hakkı meselesi, Ortadoğu problemine sıkı sıkıya bağlıdır, yani Filistin halkının kaderini tayin etmesiyle en yakından ilişkilidir. O ayrıca, emperyalizmin çıkarlarını hakim kılmaya çalışan saldırgan NATO askeri ittifakının yıkılmasında da, bölgede umudu kendisine bağlamıştır. Bu gerçeğin bir ürünü olarak, Batı-Almanya'da Kürdistan halkıyla dayanışmayı gerçekleştirme görevi ortaya çıkar. Batı-Alman dayanışım güçleri burada, militarizme ve NATO'ya karşı, Türkiye'ye yapılan askersel yardıma ve silah ihracına, yine yabancı düşmanlığı ve kışkırtıcı iltica politikası eylemine karşı savaşmalıdırlar: Kürdistan sorununu çözmek, herkesten önce Kürdistan halkının kendi görevidir. Bundan hareketle de, taktik ve stratejik meselelere ilişkin her çeşit çok bilmişliğimizi kendimize saklamalıyız ve davası için savaşanların takdirine bırakmalıyız. Kürdistanlı arkadaşlar sorunlarını genel tarihi yasalar ve ulusal özellikler ışığında tahlil etmeli, bizleri de analizlerinin teorik doğruluğu ile pratik başarısıyla ikna etmelidirler ve önlerinde sadece toplumlarının yenilenmesinde katedecekleri uzun bir yolları olduğunu da, unutmamak gerekir.

Dayanışma demek, detaylarını bilmemeye veya başka düşünceleri beslemeye rağmen bu sonuçlara katılmak ve bunları burada özümüzde temsil etmek demektir. Öncelikle, Kürdistan Kurtuluş Mücadelesinin taktik ve stratejisini FAC toplumunun kıstaslarıyla karşılaştırma hatasına düşmemeliyiz. Veya denilenin tersi; buradaki doğru adım ve tutumları da Kürdistan koşullarıyla ölçerek, tıkamamalıyız.

Aynı şekilde Kürt solu da, Kürt göçmenlerine ilişkin ajitasyonun Kürdistan'daki insanlara nazaran çok daha değişik koşullar içerisinde yürütülebileceğini kavramalı ve bunu bu şekilde uygulayabilmelidir.

Bu yeni yayın organından beklentim, onun Kürdistan sorunu üzerindeki tartışmalarda geniş bir foruma doğru gelişmesi, bizleri bu kurtuluş savaşına yakınlaştırabilmesi ve dayanışma çabalarımızı da ileteceğimiz yazılarla, yansıtması olacaktır.

EMEKÇİLERİN

DİLİNDEN

Değerli Berxwedan Okuyucuları;

Geçen sayımızda sizlere, Emekçilerin Dilinden sayfamızı açmış bulunduğumuzu duyurmuştuk. Sayfamızın amacı, ülkelerinden kopartılarak, emekleri dış ülkelerde pazarlanan emekçilerimizin sorunlarını dile getirmektir. Yurtdışındaki Kürdistanlı emekçilerin bu ülkelerdeki yaşam koşulları ve ortaya çıkan çeşitli sorunlarını, ülkemiz kurtuluş mücadelesiyle kopmaz bir biçimde ele alıp; onların mücadeleye ilişkin düşünce, öneri ve eleştirilerini diğer okuyucularımıza iletmeyi bir görev biliyoruz. Bu amaçla bir Kürdistanlı emekçi arkadaşımızla yaptığımız röportajın yanıtları için arkadaşımıza teşekkür ediyor ve siz okuyucularımıza da sunuyoruz.

"Yüreğimiz, Kafamız, Elimiz Herşeyimiz Artık PKK ve Onun Askeri Gücü HRK İçin Çalışmalıdır"

SORU- *Kürdistan'ın neresindensiniz, hangi nedenlerden dolayı ve ne zaman Avrupa'ya geldiniz?*

YANIT- Maraşlıyım. 1970 yılında ekonomik nedenlerden dolayı Avrupa'ya geldim.

SORU- *Avrupa'ya geldikten sonra karşılaştığınız sorunlar oldumu? Bunlar ne tür sorunlardı?*

YANIT- Çok yönlü sorunlarla karşılaştım. İlk geldiğimde B.Almanya'ya söz leşmeli işçi olarak geldim.Daha sonra eşim de geldi. Batı Berline geçtik. İlk karşılaştığım sorun, ev bulma sorunuydu. 1300 DM'ye bodrum katında bir ev buldum. Çok rutubetli ve sağlığa son derece zararlıydı.Bir yandan çok ağır iş koşulları, diğer yandan sağlıksız yaşam koşullarından ötürü hastalandım. Hep işimi kaybederim korkusuyla, hasta olmama rağmen aynı işte çalıştım. Önce eşim de aynı işte çalışıyordu. Çocuklar oldu yuva bulamiyorduk.Çocuğu çok uzak bir semtte oturan bakıcı bir kadına bırakıyorduk, işe yetişebilmek için, her gün sabah dörtten kalkıp götürmek zorunda kalıyorduk. Sonra eşime çıkış verdiler. Daha uygun bir ev buluruz diye yıllarca evden eve dolaştık. Şimdi oturduğumuz ev fena değil, ama artık hem ben hem de eşim sağlığımızı kaybettik. Hep sorunlarla boğuştuğumuz halde, ülkedekilerin durumunun çok daha kötü olduğunun bilincindeydik. Babamın ağır hasta olduğunu öğrendim. Büyük mali yüke rağmen Kürdistan'dan getirterek, 9 ay tedavi ettirmek zorunda kaldım. Yine de kurtaramadım. Geleceğimi garanti altında görmüyorum. Belki bir çok kişi katlandıkları tüm zorluklara rağmen; kazançlarından kısmi bir tasarruf sağlayarak ülkeye aktarabiliyorlar. Biz de tüm zorluklara katlanıyoruz ama beş kuruş bir birikim yapamadık. Yakınlarımız çok yoksul, onlara yardım etmeye çalışıyoruz. 1980'den sonra ise yakınlarımızdan bir çok kişi tutuklandı. Onlara ve ailelerine yardım etmek zorundayız. Velhasıl burada karın tokluğuna çabalıyoruz.

SORU- *Gelirken hiç kuşkusuz ki bir çok umutla, sorunlarınızın çözülebileceği inancıyla gelmiştiniz. Fakat anlattıklarınızdan da anlaşılıyorki bunlar mümkün olamamış. Ne düşünüyorsunuz, Avrupa bir kurtuluş olabilirmi?*

YANIT- Hayır. Kesinlikle mümkün değildir. Kurtuluşumuz ancak Kürdistan'da gerçekleşecek devrime bağlıdır. Burada belki ekmek bulabiliriz ama onun da bir garantisi yoktur.

SORU- *Avrupa'daki emekçilerimizin genellikle ülkeyle yakın bağları var. Daha önceki konuşmanızdan anladığımız kadarıyla sizin de ülkeyle ilişkileriniz var. Herhalde izine gidip geliyorsunuzdur. En son ne zaman gittiniz? Giderken ve orada hangi sorunlarla karşılaştınız ? Karşılaştığınız özel sorunlar oldumu?*

YANIT- En son 19 temmuz 1984 'te gittim. İlk kez bu yıl karayolundan arabayla gittim. Türk gümrüğüne gelir gelmez "Ne mutlu türküm diyene" yazılı büyük bir levhayla karşılaştım. Bir kaç yerden anons ediliyordu "Eşyalarınızın tümünü beyan ediniz, beyan etmedikleriniz olursa tutuklarız".İlk tutuklama tehdidi orada başladı. Gece 21'den sabaha kadar sırada bekledik. Ben o noktadan sonra Maraş'a kadar çektiklerimi anlatırsam sizin sayfalarınızı doldururum. Anlatacaklarım, yaşadığımın, gördüklerimin onda biri bile değildir. Kayseri'ye kadar, arama tarama, rüşvet vb. olmasına rağmen; oradan itibaren olup bitenlerin yanında anlatmaya bile değmez. Kayseri'den itibaren Kürdistan'a girildiği, askerden ve kontrolden hemen belli oluyordu. Hiçbir suçumuz olmadığı halde yolda rüşvet isteniyordu. Trafik kontrollerini genellikle asker yapıyor ve açıkça tehdit savuruyordu. Bir yerde arabamı kenara çekmem emredildi. 2000 TL'sı istedi. Niye, sorduğumda ise böyle birşey soramayacağımı, ya hiç itiraz etmeden vereceğimi, ya da orada beklemek zorunda olduğum söylendi. Hiç çıkar yol yoktu, vermek zorundaydım.

Keyfi uygulamalar oldukça fazlaydı. Bir gün yakın bir köye akraba ziyaretine gidiyorduk.Arabama bir motor çarptı. Polisler geldi, yazdı, çizdi. Haklı olduğumu söylediler. Sonradan bir başçavuş geldi ve bizi karakola götürdü. Karakolda ifadelerimiz alındı. Bir müddet sonra bizi hazırol'a geçirdiler. Yeğenimi de götürüp bir sürü dayaktan geçirdiler. Akşama kadar orada bekletildikten sonra, ertesi gün tekrar karakola gelmemiz söylendi. "Burda bekleyeceksin" dediler. Gölge bir yerde durmak istedim. "Hayır. Güneşte bekleyeceksin, akşama kadar da her gelen geçen askere selam vereceksin" dediler. Bu da herhalde "Güneş Cezası " diye düşündüm. Ve birisine 10.000 TL'si, bir diğerine de bir şişe viski vererek kurtuldum.

Hatay ve Mersin cezaevlerinde yakınlarım var. Mersin cezaevindeki amcamın oğlunun ziyaretine gitmek istedim. Akrabalık belgesi gerekli olduğunu, onu da nufus idaresinden temin edebileceğimi söylediler. Amcamla birlikte nüfus idaresine gittik. İlk soruları *"...senin neyindir, aranıyor, onu getirmeden sana hiç bir şey vermeyeceğiz."* Devam ediyordu: *"... senin neyindir".* Sorduklarının hepsinin de 4 seneden bu yana cezaevinde oldukları, bunun da kendilerinin bilmemelerinin mümkün olmadığını söyledim. Bu kez de yeni birşey ortaya attılar ve amcama döndüler: *"Sen aranıyorsun, polis gelip senin durumun belli oluncaya kadar seni bırakmayacağız."* Amcam ise 3 ay yattığını ve işkenceyle birlikte her şeyi fazlasıyla ödediğini söyledi. Birlikte karakola gittik. Bu kez de amcama benim kim olduğumu sormaya başladılar, ve bana dönerek: *"Sizin o köy hep anarşisttir. Sen de mi anarşistsin?"* Hayır, 15 yıldan beri Almanya'dayım dedim. O gün başımıza bir iş gelmeden karakoldan ayrıldık. İkinci gün 80 yaşındaki amcamı, belgeyi

almak için göndermemizin daha uygun olacağını düşünerek, onu gönderdik. Orada çalışan bayan *"o anarşistleri görmeye gidiyorsunuz, saçınızı sakalınızı kestirmeden gönderemeyiz,"* deyince, amcam *"kızım benim sakalım size ne yapıyor, ben 80 yaşında bir adamım, en az 30 yıldan beri de sakalım var."* Bayan memur daha da sinirlenerek *"olmaz, ben bir anarşistin kızı olamam, bana kızım diyemesin."*

Hatayda durum daha da kötüydü. Mevcut zaman içinde ancak iki kez gidebildim. İkinci gittiğimde, biz sırada beklerken, yaşlı bir Kürdistan'lı ağlıyordu:" Benim oğlumu burada döve döve deli ettiler. Şimdi Elazığ'da yatıyor. Burada oğlumun parası ve eşyaları var, onları almak için gelidim" diyordu. Bir gardiyan yanına geldi ve "senin oğlun yine buraya gelecek, onun için hiçbir şeyini veremeyeceğiz"

Faşist ordunun operasyonlarından bir görüntü

Nihayet belgeyi aldıktan sonra cezaevine gittik. Ama gördük ki belgenin bir geçerli tarafı yok. Ancak rüşvetle ve on yerde aranarak içeri girdik. Sıradayken bir sürü küfür ve hakaretle karşılaştık. Görüşme esnasında iki gardiyan bir jandarma benim arkamda, iki gardiyan bir jandarma tutuklunun arkasında olduğu halde görüşmeye çalıştık. Hiç ses duyulmuyordu. Herkes birbiriyle bağırarak konuşmak zorunda kaldığı için, sesler hepten birbirine karışıyordu. (Bu durum Hatay'da daha kötüydü).Cam kirli olduğundan mı, boyalımıydı bilemiyorum. Ama karşımdakini görmekte güçlük çekiyordum. Bir kadın bağırarak ağlıyordu: *"Çocuklarımızın bir yüzünü görebiliyorduk, onu da bizden mahrum ettiniz." Tartaklayarak dışarı attılar. Cezaevinde yatan amcamın oğlu Türkiye sol hareketindendi. Sordu:" Avrupa'ya gelenler ne yapıyorlar? Biz burada yatarken onlar Avrupa'da " demokrasi" mi arıyorlar? Biz dışarı çıkarsak onlara soracaklarımız var. Onlara bunu söyleyin. Fakat hiç çıkmasak dahi soracakların çıkacağına inanıyoruz."*

dedi. O sırada 7-8 tutukluyu çıkardılar. Sanıyorum başka yere sevk ediyorlardı. Her iki -üç kişi birbirine bağlıydı. Birer elleri de arkalarına doğru bağlıydı. Bir araç onları götürmeye geldi. O sırada 20-30 asker, silahlarının ağzına mermi vererek onları sardı. Kurşuna mı dizecekler diye çok ürkmüştüm. Halbuki ayakta duramayacak kadar zayıf, bitkin, birbirine bağlı bu insanları arabaya bindirmek içinmiş bu gösteri.. Biraz da herhalde biz ziyaretçilere göz dağı vermek içindi. Velhasıl anlatmakla bitmez. Bizim derdimiz bir burası değil, esas derdimiz orada, ülkededir.

Soru - *Bildiğiniz gibi 15 Ağustos'ta PKK önderliğindeki HRK militanlarınca direniş ve saldırı eylemleri gerçekleşti. Bu eylemler gerçekleştiğinde ülkedemiydiniz? Nasıl öğrendiniz ve siz bu eylemleri nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Yanıt: Oradaydım.TRT tarafından haber çok kısa verildi. Bir karakolun basıldığı üç er'in "şehit" edildiği.. Tüm yakınlarımızla birlikte çok sevinmiştik. Adeta o gün bizim için büyük bir bayramdı. Halkta hemen bir canlanma, bir coşku görüldü. Sanki herkes için beklenen andı. Artık döneceğim günlerdi. İkinci haberi İstanbul'da Özal'ın açıklamasından duydum. O meşhur, "büyütülecek birşey olmadığı, "şanlı' ordularının hemen bastırdığı" açıklamasıydı. Ama bana göre bu "şanlı" orduları çok perişan oldu. Hüsrana uğradı. Peş peşe devletin en yetkili adamları Kürdistan'ın o yörelerine gittiler. Ve her gidişlerinde devrimcilerden aldıkları cevabı duydukça bir "oh" çektim. Herhalde her Kürdistanlı yurtsever aynı duyguları yaşamıştır. Her "çember daraldığın"da üç-beş "şehit" verdikçe, geleceğe olan umudum artıyordu. PKK'nin önderliğinde ki bu eylemler yeni bir başlangıçtır. Umutlarımız gerçekleşmeye başlamıştır. Bugün beş-on asker, karakol; yarın beş-on garnizon ve zafere kadar böyle gidecektir.

Soru– *PKK'nin başlattığı yeni dönemde, Avrupa'daki emekçilerimizi hangi görevler bekliyor, Sizce?*

Yanıt– Biz ülkeye bağlıyız. Ülkemizi seviyoruz diyorsak, ona yardım etmemiz gerekiyor. Ekmeğimizi sağlayabiliyoruz dedik. Ekmeğimizin bir parçasını PKK'ye ve onun askeri gücü HRK'ye aktarmalıyız. Yani nasıl ekmeğimiz için çalışmak zorundaysak; Kürdistan için de çalışmak zorundayız. Bir defa düzenli maddi yardım sunmalıyız. Yurtsever bilinci, kurtuluşçu yolu iyi öğrenmeye çalışmalıyız. Bunu öğreten gazete, kitapları hem kendimiz okumalıyız, hem de başkalarına okutmalıyız. Yüreğimiz, kafamız, elimiz, herşeyimiz artık PKK ve onun askeri gücü HRK için çalışmalıdır.

Soru– *Berxwedan gazetesine yapabileceğiniz öneriler ve Gazetemiz aracılığıyla halkımıza ileteceğiniz bir mesaj var mı?*

Yanıt– İlk önce, bana bu olanağı tanıdığı için Berxwedan gazetesine teşekkür ederim. İnancım odur ki Berxwedan gazetesi ülkedeki mücadeleyle, biz Avrupadaki işçiler arasında bir köprü görevi görecektir. Bizlere bilinç sunacak, bizleri eğitecektir. Halkımıza ne diyebilirim. Denilebilecek her şeyi HRK'nin eylemleriyle PKK dedi. Bizlere düşen PKK'nin açtığı bu yeni döneme uygun, gücümüz oranında mücadelede yerimizi almaktır. Mücadele 7'den 70'e tüm halkı sarmıştır. PKK halktır. Her yurtsever, her Kürdistanlı insan bu halk saflarında yerini almalıdır.

★

"Rêyên Welatê min"

Rê hene bi xwîn
Rê hene bi kevir
Rê hene talî û hêstir
Rê hene serfirazî û şekir...
Lê belê, hemî rê
Çi reş û tarî!
Çi geş û şirîn!
Tev diçin Diyarbekir...
Rêyên welatê min digihin "Hoşê Mîn"
Derbas dibin "Hitîn"
San Salvador,
Namîbîya,
Nîkaragua dilbirîn...
Rêyên welatê min
Bi rûmeta berxwedana
Bi xwîna gelek Doğana
Bi destên pala û şervana
Hatin vekirin
Zinar jê hilkirin
Şehîdên Diyarbekir...
Boyî zarokên Kurdistan
û her sê cîhana...
Rêyên welatê min
Weke çêrokên dêwan
Bi tirsin... Dirêjin
Têre diholin weke şêran
Rêhevalên min
Lawjanên hevnetewîyê dibêjin
Li ser milên wan
Klaşnîkov dibrîsin,
Dilojin....
Rêyên welatê min
Di dîrokê de, bi nav û dengin
Her û her li ser wan şer û cengin
Talankerên Asîya, Roma... Tetarin..
Erebên zengin..
Îngilîzin.. Firengin...
Lê îro, li ser rêyên welatê min
Top û leşkerên dûr welatin
Ji her "Metropolekê" hatin
Rengarengin...
Bi "NATO" xwe navkirin
Dersên gelan dane "SENTO" ji bîr kirin
Çi dixwazin?!...
Berê zû de em talankirin
Xaka welatê me serbin kirin...
Rêyek welatê min heye,
Mazlum bi xwîna xwe vekir
Ew rê tê ji Diyarbekir
Di Asîya re,
Afrîka re,
Lateyn Emrîka re.. digere..
Bi karkerên dezgan re
Şoreşgeran dicivîne
Rêz dike leşkerê azadîya gelan
Bi Newrozê re serfirazîyê distîne
Hemî rêyên welatê min dike yek
leşkerê serxwebûna me
Dadikeve Diyarbekir
Lek bi lek...

Cankurd

GORÎYA WİNDA

Ka were ez bêjim derd ê xwe û te
Em tev rêwîbûn me rê windakir
Me tevaya da der qencî û başî
Xerabî bi kar hat me çê windakir

Hinan rabûn xwe dane cîhên bilind
Ji bêkestî me cih û war windakir
Hawîrdor dijminbû em man bi tenê
Me bangîn û gazî hewar windakir

Belê tenha em man reben û kole
Jiberku me ew text û tac windakir
Lîstik û tevlokî me kir kar ê xwe
Ta ku me hêvî û armanc windakir

Azadî û rûmetî ji parvekirin
Em ji xwedîyê parêbûn me par windakir
Em bûn malfiroş ê ku mêzîn pê ma
Xesarî tenha ma me kar windakir

Şûr ê me kirîn bi çengek-dido zêr
Şer û dijmin li wir me gac windakir

Hêvî qesr û qonax mêrg û avîbûn
Tev kon ê reş me qerac windakir

Xelkê bêder rakir çewal dagirtin
Lê me tev tov û halet cot windakir
Ji rezên me gelek şîranî hila
Me tev rez û kerge û mot windakir

Me kir xelkê xwar ka bi me çi ma?
Bûn bazirgan ê ku karwan windakir
Me ne qeraş dît û negihane aş
Rêde tev kerê me arvan windakir

Bû nalîn a dil ji evin a yarê
Dilî ya me bû lê me yar windakir
Ji germ û tîhbûn me ziman derketî
Çûn ku avê bînin me car windakir

De ka wê çawabî rewş a min û te?
Ji valayî me evqa sal windakir
Va salên borî çûn qet venagerin
Me gelek rêzan û heval windakir

XAL HEM

"Teröristlerin Rehabilitasyonu" Çabalarıyla Dayatılan İhanet ve Komplo Bozguna Uğratılacaktır!

Baştarafı 1. sayfada

Türk burjuvazisi daha oluşum döneminde sultanlıkla ve emperyalizmle doğrudan işbirliği içinde doğan bir sınıf olması itibariyle, daha başından emperyalist emeller beslemiştir. Beslediği bu emellerin bir sonucu olarak; Osmanlılığın egemenliği altındaki halkların bağımsızlık ve özgürlük taleplerini bastırma doğrultusunda yoğun bir çaba göstermiştir. Katliamcılıkta öncellerini ve o dönemde Avrupa'da gelişen faşizmi örnek alan bu güç, davaya ihanet ettirmede, kendine has yöntemleri olan, hatta amacına ulaşmada, her yolu mübah sayan özellikleriyle her direnişi ezmeyi, her direnişi teslim almayı, teslim alamıyorsa imha etmeyi bir gelenek haline getirmiştir. Onun bu geleneği sadece kişiler ya da örgütler düzeyinde kalmamış, bizzat halklar ve uluslara kadar büyümüştür. Ermeni halkının katledilişini, Balkan halklarına olan kıyımları, bu özelliklerin birer yansıması olarak görebiliriz.

TC'nin daha kuruluş döneminde, Türk burjuva iktidarı karşısında önemli birer tehlike olarak dikilen TKP'nin doğuşu, Yeşil Ordu olayı vardır. Bunlar, burjuvazinin feodalizmle olan ittifakının karşısında daha halkçı ve devrimci karakterde idiler. Bu ilk oluşumlara bile, TC'nin alabildiğine sahtekâr ve barbar bir yaklaşım gösterdiği ve bu konuda hiçbir insanlık kuralı tanımadığı rahatlıkla gözlenebilmektedir.

Bu da gösteriyor ki, Türk burjuvazisi daha başlangıçtan itibaren bu yollara pek yabancı değildi. Benzer yöntemler Kürdistan'daki 1925-40 döneminde ağırlıklı olarak kullanıldı. Yine en önde olanlar darağacına gönderildi, geri kalanlar sürgünlerde ve birçok yolla teslim alındı, ihanet ettirildi. Geliştirilen bu ihanetlerin üzerine, yok etme ve halk olarak tarihten silme planları oturtuldu. Misak-i Milli'nin kabul ettirilmesi; tek devlet, tek ulus anlayışının hakim kılınması, hep bahsedilen ihanetin yarattığı ortamın ürünüdür.

1970'ler, bilindiği gibi TC'ye karşı muhalefette devrimci çıkışların gündemleştiği dönemdir. Bu yılların başında devrimci gençlik hareketi, pasifizmi ve ihaneti aşmada önemli başarılar kazanmıştır. Zayıf temelli ve düşmanını iyi değerlendirmede yetersiz olan bu hareketlerin, yine önderlerinin imhasını ve geriye kalanların teslim alınmaya çalışıldığını ve bunun özellikle cezaevlerinde gerçekleştirilme durumunda olduğunu görüyoruz.

1971 sonrası ihanet ettirme ve tasfiyeye uğratma girişimlerinde burjuvazinin oldukça başarılı örnekler sergilediğini görüyoruz. Sol cenahta onlarca örgütün mantar gibi türemesi ve hiçbirinin diğeri ile doğru bir ilişki geliştirme ve birlik olgusunu ele alma kaygısı duymadığı bir dönem yaşandı. Buna rağmen yine de kitlelerin çürüyen Türk kapitalizmi ve onun burjuva iktidarına olan öfkeleri devrimci mücadelede çok büyük bir sıçrama yarattı. Adeta devletin dayanamayacağı türden bir kabarmayı ifade ediyordu.

70'li yılların en büyük özelliği ise Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin hızlanarak geliştiği bir dönemi ifade etmesidir. İdeolojik anlamdaki gelişmenin giderek siyasal ve eylemsel özelliklerine kavuşması Türk burjuvazisini yeni bir bunalıma soktu. Bu dönemde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini tasfiye etmek amacıyla ortaya konan birçok girişimden sözedebiliriz. Feodal çetelerden, UDG'lere kadar birçok gücün bu tasfiye girişiminde rol oynadıkları bilinmektedir.

Ancak tüm çabalara rağmen, istediği sonucu elde edememesi; 12 Eylül faşist askeri müdahalesine başvurmasının temel nedeni olmuştur. 12 Eylül siyasal biçim değişikliğiyle açtığı savaşı atlatamadığı bunalımlı yapısını çıplak askeri zorla yaşatmak, devrimci-demokratik hareketi, özellikle de KUKM'yi ezmeyi amaçlamıştır. Bu doğrultuda katliamlar düzenlenmiş, yüzbinleri zindanlara doldurmuş, en barbarca baskı ve işkencelere başvurmuş, politik manevralar geliştirmiş, yarattığı ağır baskı koşullarında, devrimcileri bunaltmaya ve hareketleri dağıtıp yok etmeye çalışmıştır.

Cezaevleri bu anlamda çatışmanın en yoğun olarak yaşandığı alanlar oldu. Devrimcilerin bir kısmını imha ederek bir kısmını ise zindanlara doldurarak mücadeleyi bitirmeyi böylesine bir biçimde gerçekleştirmek istedi.

Cezaevlerinde başlangıçta işkencenin en yoğunuyla kişinin örgütünü ele vermesini hedefleyen faşist yönetim; bunda hedefine ulaşsın ulaşmasın tutuklu üzerindeki baskısını hiçbir şekilde azaltmamakta; ta ki, onu düşüncelerine, inancına karşı savaşan biri durumuna getirinceye kadar.

Devrimin tasfiyesinde zindanlara düşen devrimciler üzerindeki oyunlarla sonuca gitmeyi bir gelenek haline getiren faşist Türk yönetimleri bu alandaki en vahşi girişimleri 1980 sonrası ve özellikle de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı gerçekleştirmeye çalıştı. İçerde teslim aldığı birkaç haini kullanarak tüm tutuklu kitlesini böylece teslim alma yolunu seçmektedir.

Gericilik yıllarında geri çekilmenin zorunlu olduğu anlar aynı zamanda zindanlarda devrimin sınava çekildiği yıllardır da. İçerde direnilemez ve düşman en güçlü olduğunu zannettiği alanlarda yenilgiye uğratılamazsa devrimin moral gücü zayıflar. Dışarda mücadeleyi sürdürmek durumunda olanların ister istemez cezaevindeki direnmenin gücüne ihtiyacı doğar.

Bunu çok iyi bilen sömürgeci-faşist TC, bu dönemde bütün gücüyle cezaevlerine yüklendi. Bir yandan "Genç Kemalistler" vb. faşist milis teşkilatlarıyla savaş esirlerini ve tutuklu ailelerini etkileyip inancından boşaltmaya çalışırken bir yandan da kollarını daha başka alanlara uzatarak, bu planını hareketin geneline yansıtmaya çalıştı.

İlk girişiminde UKM önder devrimcileri Mazlum, Kemal ve Hayri'lerin direnişleri ile başarısızlığa uğradı. Önderlerin ve daha birçok militanın TC'ye en ağır siyasal yenilgilerinden birini tattırmaları ve ölüm silahını onun elinden alarak bu noktada yapabileceği saldırıyı durdurmaları, onu daha başka arayışlara yöneltti.

Zindanlarda egemen kılınan direnişin dışarıda da devralınarak halk savaşına dönüştürülme özelliğine kavuşunca faşist yönetimin tedirginliği daha da arttı. Hemen provakatörlerini her alanda harekete geçirirken, peşpeşe idam cezalarını yağdırmaya başladı. PKK'yi kuşatma ve ezme seferlerine girişti. Bunun için harekete geçirebileceği tüm güçleri devreye sokarken kendisi de sınırlar aşarak, PKK'yi yoketme histerisine kapıldı.

Sömürgeci faşist yönetimin PKK'ye bu derece yönelmesinin anlamı oldukça kapsamlı bir konudur. Burada ancak sorunun bazı yanlarına kısaca değinmek yeterli olacaktır. Direnmeyi hakim kılma doğrultusunda tavizsiz ilerleyen bu gücün aksine kendisine "sol", "sosyalist", "devrimci", "komünist" diyen tüm güçler içerde olsun, dışarda olsun faşizmin siyasal manevra alanına düşmüş ve onun oyununa gelmişti. Demokrasiye dönüş safsatasına inanmak isteyen ve bunun için sosyal-demokrasiyi, hatta muhafazakâr kesimleri dört gözle izleyen geniş bir yelpaze oluştu. Tümü de ister sağ isterse sol görünsün sonuçta aynı noktaya ulaşmaktadırlar.

Cuntanın bu güçlere yönelik ilk kozu af sorunu oldu. Af sorunu rahatlıkla birçok gücü ağa taktı. Bunun yanısıra sosyal-demokrasinin yaklaşımı ve Ecevit'in Avrupa ziyaretleri de geniş bir kesimi büyük (özünde çok basit ve iğrenç) umutlara yöneltti. Sola tüm bu yöntemlerle tasfiyecilik dayatıldı. Zindanlarda da yapılan aslında bunun başka araç ve yöntemlerle uygulanışıydı. Tasfiyecilikle en sorumlu mevkilerde karşılaşan bahsedilen sol; sanki önceden hazırmış (gerçekte hazırlık süreci vardı) gibi kısa sürede yörüngeye girdi. Buna en büyük tehlikeleri bile göze alarak karşı duran PKK ise istenmeyen örgüt ilan edildi.

Cezaevlerinde sürekli ihaneti ve Kemalizmi dayatarak devrimcileri ideolojilerinden ve inançlarından boşaltmayı planlayan faşizm; dışarda da çözümlenmiş ve tartışma kabul etmez konularda tartışmalar açtırma yoluna gitti. Bu durumda sorunlarını çözme durumundaki birçok güç kendi kendini tartışarak, emperyalizmin dayattığı ideolojik tartışmalara saplanarak tükendi. Bu konuda cuntanın bir taktiği de bu yönlü sorunlarını ilk elde çözen PKK'ye de aynı tartışmayı dayat-

masıydı.

Faşizmin planları Türkiye ve Kürdistan'da birçok güç üzerinde etki yaratarak onları istenen rotaya sokarken, UK Hareketinin bu oyunları boşa çıkarması ve ülke temelinde mücadeleyi daha üst boyutlara yükseltmesi yaşandı. Ortaya çıkan objektif yapı her gücü, kendini buna göre mevzilendirme zorunda bırakırken, sömürgeci faşizmi de aniden yediği bu darbenin şokundan sıyrılır sıyrılmaz, yeni tedbirler geliştirmeye yöneldi.

Dışarıda alınan tedbirler çoğunlukla bilinmektedir. Ancak cezaevlerine ilişkin olarak ortaya konan politikaya kısaca değinmek gerekir.

Af vb. ilişkin yalanlar her alanda tartışmaya sokularak birçok güç ve çevre böylece avlanırken, 15 Ağustos devrimci direniş atılımının tüm bu gelişmeleri darmadağın eden çıkışını görüyoruz. Ardından da cuntanın af silahının 15 Ağustos atılımına karşı kullanılmak istenmesi bizzat rejimin başı tarafından dile getirildi. Eylemler olmasa belki af da çıkarabileceklerini ifade eden Evren'in bu sözlerinin birçok çevrede etkisini gösterdiği açıkça hissedildi. Ama direniş atılımının kitleler üzerindeki etkisi bunu geçersiz kıldı.

Faşist kukla hükümetinin "Adalet" Bakanının peşpeşe gelen açıklamaları yine mücadelenin yükselişi karşısında zindanların kendisini mahkum eden değil, silah olarak kullanabileceği alanlar durumuna getirme amacını dile getiriyordu. Dışarda gürleyen silahların zindanları düşmana karşı önemli bir savaş alanı durumuna getireceği açıktı.

Eldem, önce *"örgütünü ihbar edenin cezası düşecek"* diyerek, savaş içindeki zayıf unsurlara seslendi, bununla özünde halihazır zindanda olanları değil dışarıda savaşım içinde olanlara sesleniyordu.

Ama faşist yönetim içerdeki tehlikeyi de bertaraf etmenin yolunu ihmal etmiyordu. Bunun için de yine Adalet Bakanının ağzından *"siyasal tutukluların hiçbir biçimde adi suçluların yanında bırakılmayacaklarını"* söyledi. Bu onların diğer mahkumlar arasındaki etkisini kırma ve onları da siyasallaştırmamanın yöntemiydi. Ancak bu yöntem siyasal tutukluları beş merkezi toplama kampında birleştirme biçiminde yapılacaktı ki, özünde asıl amacın onları siyasal tutuklu konumundan çıkarıp birer kukla durumuna getirmenin planıydı bu. Evren'in deyimiyle "kafalarını kesseniz" düşüncelerinden vazgeçmeyenleri zorla, dayak ve işkenceyle kendi düşüncesinden saptırmak mümkün müydü?

"Uzman"ların görüşüne göre böyle bir yöntem klasiktir. Yeterince başarı sağlamaz. Bu klasik yöntemin yanına modern yöntemleri de ekleyerek hedefe varmak gerekir.

İşte Ocak ayı ortalarında yapılan bir gizli toplantıda bu sorunlar ele alındı. Basına kapalı olarak yapılan adına "Teröristlerin Rehabilitasyonu, Uluslararası Sempozyumu" dedikleri bu toplantının ana teması siyasal suçluların nasıl "rehabilite" (yani devrimcilerin ıslah!) edileceğiydi. Toplantıya uluslararası alanda ün yapmış "terör uzmanları"nın katıldığı açıklandı. Bunların başında da Paul Henze gelmektedir.

Bilindiği üzere, Paul Henze ABD'de "terör uzmanı" değil, CIA ve Pentagon'un en yetkili Türkiye uzmanıdır ve aynı güçlerin gözünde cunta generallerinden daha yetkili bir Türkiye sorumlusudur.

Görüldüğü gibi, ABD Türkiye cezaevleri, işkencehaneleri için sadece psikolojik ve fiziki işkence uzmanları yetiştirmekle kalmıyor. Bizzat bu alanların tüm sorunlarıyla ayrıntılı biçimde ilgileniyor.

Ortaya atılan en son modern yöntem olarak da "karıştır-barıştır" yöntemi diye lanse ediliyor. Buna göre sol ve sağ kesime mensup tutuklular içiçe karıştırılarak biribirleriyle ilişkilerinin sağlanacağı ve dolayısıyla solcularla sağcıların barıştırılmasıyla her iki kesimin de devlete hizmet edeceğinin sağlanabileceği iddia ediliyor.

"Devrimci fikirlerinden boşalmış, inancını yitirmiş ve bir faşistle kardeş kardeş oturan bir yaratık". İşte faşizmin istediği insan tipi budur. Sadece tutukluları değil, tüm toplumu bu duruma sokmanın uğraşı içindedir. Dışarıdaki tasfiyecilik faşizmin bir uzantısından başka bir şey olmayan, sosyal-demokrat görünümlere hızla yaklaşmak istiyorsa, ondan medet umuyorsa onun saflarına "karışmaya" hevesleniyorsa bunun anlamı nedir? Elbetteki bu da "karıştır-barıştır" yönteminin bir başka cenahta hayat bulması olacaktır.

Bundan sonraki savaşım sadece bir silahlı savaşım biçiminde olmayacaktır. Bu aynı zamanda bir moral ve sinir savaşı biçiminde gelişecektir. Mücadele çok yönlü olacak her alanda dövüşülecektir.

Düşman ordu gücü ve emperyalizm dayanağı ile ezmek isteyecek, halkımız halk savaşını dayatacaktır.

Düşman kendini en güçlü görmek istediği zindanlardan başlayarak bir moral savaşı sürdürmeye çalışacak, bunu tüm toplum içinde yaygınlaştırmayı ihmal etmeyecektir.

Halkımız ise dışarının savaş heyecanını zindanlarda en güçlü tarzda yansıtacak ve devrimin moral gücünü ve otoritesini düşmanın işkence ve oyunlarını boşa çıkaran bir silah durumuna getirecektir.

İdamlar, Sömürgecilerin Yokolmasını Biraz Daha Yakınlaştıracaktır!

Baştarafı 1. sayfada

mürgeciliğin yargılandığı alanlara dönüştürülmüştür.

İşte 15 Ağustos atılımıyla sömürgeci faşist Türk devleti tarihin kendisini ölüme mahkum ettiğini ve infaz olayının parça parça gerçekleştirildiğini birkez daha farketmesiyledir ki, sıradan, okuma-yazma dahi bilmeyen köylüleri tutuklayıp idam cezasıyla "yargılamaya" başlamış, görülmekte olan davaları, biran önce sonuçlandırmaya çalışmakta, ellerinde hiçbir kanıt bulunmadığı halde direnen devrimcilere keyfi idam cezaları yağdırmaktadır.

15 Ağustos direniş atılımının ardından direnişçi odakları dolaşan cunta başı K. Evren, idam kelimisini ağzından düşürmemiştir. Tarih boyunca uyguladığı yöntemleri bu kez çok daha çılgınca gündemleştirmeye çalışmıştır. Devrimcilerin asla affedilemeyeceği sözlerinin ardındaki yatan gerçek nedir?

Ölüm tehdidi olayı daima teslimiyete zorlamanın bir aracı olarak işletilmiştir. Sömürgecilerin ellerindeki bu silah, bizzat ölümde yaşamı yaratan büyük PKK önderleri MAZLUM, HAYRİ, KEMAL, ve daha birçok PKK militanı tarafından alınarak düşman silahsızlandırılmıştır. Teslimiyet ve ihanetin egemen kılınmaya çalışıldığı bir dönemde, ölüm orucuna giden büyük kahramanlar ölüm fermanını nasıl devrimcilerin kendi elleriyle imzalayabileceklerini göstererek düşmanı çılgına çevirmişlerdir.

Bu yüce devrimcilerin şahsında, UKM ve Kürdistan halkı siyasal bir üstünlük elde etmiş, kolaylaştırılan ölümün üstüne üstüne yürüyerek yeni çığırlar açabilmeyi başarabilmişlerdir.

HRK (Hezên Rızgariya Kürdistan) ve 15 Ağustos direnişi bunun en doğal ürünüdür. Bu noktadan itibaren hertürlü ölüm tehditinin savaşan Kürdistan halkını direnişten alıkoyamayacağı, tersine yeni yeni direnişlere doğru atılım yaparak düşmanı tam bir siyasal yenilgeye uğratacağı besbellidir. O nedenle toprağa düşen her şehit, görkemli bir abide, yolumuzu sürekli aydınlatan bir meşale olarak, düşmanın yok olmasını biraz daha yaklaştıracak kin ve öfkemizi bileyecektir.

PKK Erzurum Davası...

Baştarafı 1. sayfada

Bilindiği gibi uzun süreden beri sömürgeci faşist uygulamalara maruz kalan Dursun Ali Küçük zindanlarda direnişin başına geçerek gerek cezaevlerinde ve gerekse dışarda sömürgecilerin kendisi ve ailesi üzerindeki yıldırma ve teslim alma oyunlarını boşa çıkarmıştır.

9. Kolordu ve sıkıyönetim komutanlığı 2 numaralı askeri mahkemesinde görülen davada, savaş esiri Dursun Ali Küçük'e yeniden idam cezası verilirken kararın açıklandığı anda O, soğukkanlılığını ve üstün direnme gücünü ortaya koymuş, bir PKK militanına yakışır şekilde idam kararına sloganlarla cevap vermiştir. Aynı olaya karıştıkları iddiasıyla Mehmet Savaş'a da yaşının küçük olması nedeniyle 20 yıl ağır hapis cezası verilirken, İbrahim Hakkı Tuncer, Mehmet Okçu, Talat Aktaş ve Salih Hamaldaloğulları adlı devrimcilere de 10'ar yıl ağır hapis cezası verilmiştir. ★

"Yumuşak İniş"in Misyonerlik Seferleri ve Bruno Kraisky'nin Ortadoğu "Barış" Planı

80'li yıllara gelindiğinde ağır bunalımın etkisiyle kapitalist-emperyalist sistem sarsıntılar geçirmekteydi. Sistem içinde önemli çatlaklıklar meydana gelmiş; Ortadoğu, Latin Amerika, Afrika gibi bazı zayıf halkalar "kanayan yara" haline gelmişlerdi. Denge gün geçtikçe emperyalizmin aleyhine sosyalizmin lehine bozulmaktaydı. Karşı-devrim kampı sarsıntılarını hafifletmek, sistemi onarmak amacıyla daha sert ve baskıcı yönetimlere ihtiyaç duydu. Emperyalist metropollerde iç gericiliği iktidara yöneltirken; bağımlı ülkelerde de askeri faşist yönetimlere yönelmişti. Öte yandan, sosyalist ülkelere karşı propaganda azgınlaştırılmış ve bununla da yetinilmeyerek iç işlerine müdahale edecek kadar ileri gidilebilinmiştir. Yine ulusal kurtuluş hareketleri ve ilerici radikal yönetimlere en sert baskı ve kuşatma yöntemleri gündemleştirilmiştir.

Ancak emperyalist sistemin yapısal sorunlarını çözmesi mümkün olamamış; sarsıntılarını hafifletemediği gibi, yaraları daha da kanamıştır. O nedenle emperyalizm mevcut politikasını dört yıl daha sürdürmekte kararlı olduğunu göstermiştir. Reagan'ın yeniden seçilmesi sistemin bu yönlü bir onayıydı da. Ne ki, önümüzdeki dört yıl içinde sistemin sorunlarını çözemeyeceği, daha da derinleşerek kendisinden kopmalar ortaya çıkacağı şimdiden besbellidir. İşte o nedenle sistem devrevi olarak iktidara getirdiği liberalleri iktidara hazırlamaktadır. Emperyalizm şimdiden buna uygun bir hazırlık ve örgütlenme içindedir. 88'lere doğru böyle bir "yumuşak iniş"le devrimci gelişmelerin önüne sis perdesi çekmeyi amaçlamaktadır.

ABD'de Kennedy, Avrupa'da ise Sosyal-Demokratlar gelecek dönemin iktidarları için hazırlanmaktadırlar. Bu konuda emperyalistlerin kendi aralarında bir görev bölümü yaptıkları, kuşku götürmeyecek kadar açıktır. Emperyalizmin sosyal-demokrasi kanadı böyle bir "yumuşak iniş"e hazırlanırken, üzerine düşen görev bölümünü şimdiden yürütmeye çalışmaktadır. Sosyalist Enternasyonalin tanınmış simaları Willy Brandt, Bruno Kraisky ve Mitterand kendi aralarında bir işbölümüyle gezi ve toplantı misyonerliğine çıkmışlardır.

Hiç kuşkusuz ki, emperyalist metropollerde bir liberal yönelime hazırlanmış; bağımlı ülkelere düzenlenen misyonluk seferleri ve yeni alternatif iktidarlar hazırlama çabaları sıradan olağan gelişmeler değildir. Tüm bunlar emperyalizmin sistemli hazırlıklarının ürünüdür. Özellikle sömürge, yeni-sömürge halklara bu dönemde dayatılan azgın karşı-devrimci zor; bir yandan halk muhalefetini geliştirmiş, öte yandan önemli tahripler yaratmıştır. Genel olarak sol muhalif güçlerini adım adım yasal bir çizgiye çekmeye, Sosyal - Demokrat pota içinde eritmeye yönelik sistemli bir çalışma yürütülmüştür. Özellikle devrimci güçlerin iktidara alternatif bir mücadeleye yönelecekleri bir dönemde; radikal devrimci alternatifi tasfiye etmek için; sol muhalefeti denetim altına almaya çalışarak emperyalizmin sosyal-demokrat kanadının güdümünde iktidarlar hazırlanmaktadır.

Bu sistemli çabalar geçen dört yıl içinde de yürütüldü. Yaşanan karanlık, azgın gericilik yıllarında tasfiyeci bir sol örgütlendirilmeye çalışıldı. Buna en yakından Türkiye solu içindeki gelişmelerde tanık olduk. Şimdi ise düzenlenen misyonerlik gezileri ve toplantılar bunun bir devamı olup daha da sistemleştirilmesine yöneliktir.

Bu geziler esnasında "kanayan yara" halkalarına özel önem verilmiş ve Sosyalist Enternasyonalin yeni "barış planı" sunulmaya çalışılmıştır. En önemli ve hassas alanlar olarak Latin Amerika, Uzakdoğu, Afrika ve Ortadoğu alınmıştır.

Bu amaçla bölgemizde yakın doğu'dan uzak doğuya uzanan bir misyonerlik gezisi Avusturya eski başbakanı ve Sosyalist Enternasyonal yöneticisi Bruno Kraisky'ye verilmiştir.

Önümüzdeki süreçte Bruno Kraisky bazı Arap ülkelerini ve İsrail'i de kapsayan bir gezi sürdürecektir. Bu gezide, Sosyalist Enternasyonalin görüşünü yansıtan Ortadoğu "Barış-Planı" sunulacağı belirtilmektedir. Yine daha önce gerçekleştirmiş olduğu Hindistan ziyaretinden sonra Kraisky, Birleşik Arap Emirliklerinde Arafat'la ikili görüşmede bulunmuştu. Keza Kudüs'ü ziyaret etmeden önce Waşington'u ziyaret edeceği yabancı yayın organlarında belirtilmektedir.

Sosyalist Enternasyonalin tanınmış simaları Willy Brand, Bruno Kraisky ve Mitterand.

Çeşitli ajanslara göre Kraisky, plan konusunda detaylı açıklamalara yanaşmamakta; ancak ona yakın çevrelerden ajanslara sızan haberlere göre "Barış Planı" İsrail'in, işgal edilen Arap topraklarından çekilmesi buna karşılık olarak ise Arap devletlerinin resmi olarak İsrail'i tanımaları ve bu yönlü bir anlaşma imzalamalarını içermektedir.

Anlaşılacağı üzere plan, "yumuşak" bir "iniş"le karşı-devrim bölge hattını onarmak, Filistin Devrimini tümden boğmak, direnişçi odakları tasfiye etmek ve bölge ilerici radikal yönetimleri uzlaşma ve işbirliğine zorlamayı hedeflemektedir.

Ne ki, tüm bunlar emperyalizmin iradesini yansıtır. Bu iradenin başarılı olacağı söylenebilir mi? Bu herşeyden önce devrim ve karşı-devrim güçlerinin konumuna yakından bağlıdır. Emper-

yalizm tarih boyunca kendi iradesini istediği gibi uygulama olanağı bulamamıştır. Bir defa onun yaşadığı çürümüşlük ve yozluk buna izin vermemektedir. Hiç kuşku yok ki, emperyalizmi, iradesini uygulamaktan alıkoyacak devrimci gelişmeler ortaya çıkacaktır. Yani devrimin örgütlü iradesinin bu iradenin önüne geçme durumu vardır. Daha şimdiden bu yönlü olumlu gelişmelerden bahsetmek mümkündür. Belirleyici rolü ise güçlerin kendi öz çabaları oynayacağı besbellidir.

Tüm bu girişimler safları daha da netleştirecek; özellikle Kürdistan'da odaklaşan direnişçi olgunun tüm bölgaye yayılarak; sosyalist sistemle bölge ilerici devrimci güçleri daha sıkı bir dayanışma sergileyeceklerdir. Bu komploların boşa çıkartılmasıyla, bölge halklarının mücadeleleri yeni yeni zaferlerle taçlandırılacaktır.

Güney Kore'de Kitlesel Gösteriler yükseliyor!

Başkent Seul'de Askeri Faşist Diktatörlük Protesto Edildi!

ABD, emperyalist kampın öncülüğüne geldiğinin ilk yıllarında, yenisömürgeci politikasını uygulamaya koyarken; özgürlük ve bağımsızlığına ilk kastettiği ülkelerden birisi de Kore'dir. yaşadığı derin bunalım Güney Kore'yi de etkilemiş,sürekli zor sistemini daha da katmerleştirmiştir. Son yıllarda tutuklama, baskı, işkence ve katliamın boyutları daha da artmıştır.

Güney Kore halkı ile faşist güçler arasında çıkan çatışmalardan bir görüntü

ABD ve diğer gerici güçlerin askeri kuvvetlerinin bizzat saldırısına uğrayarak; Kore halkının devrimci gelişmesi engellenmek istenmiştir. Azgın karşı-devrimci zora karşı destansı direnişler sunan Kore halkı ülkesinin Kuzey kesiminin kurtuluşunu sağlayarak, sosyalist inşa yolunda ilerlemeyi başarmıştır.

Ne ki, ülkenin Güney kesiminde emperyalizmin işbirlikçi yönetimleri varlığını sürdürmüştür. Günümüze doğru gelirken karşı-devrim kampın

Tüm bunlara karşı Güney Kore halkı sessiz kalmayıp, direnişçi geleneğine bağlı kalarak sesini yükeseltmektedir.

Nitekim geçenlerde Güney Kore başkenti Seul'de binlere varan kitleler, askeri diktatörlüğü protesto etmek amacıyla gösteriler düzenlediler. Bu gösterileri dağıtmak isteyen karşı-devrim güvenlik kuvvetleri zor kullanmışsa da halk muhalefetinin direnişiyle karşılaşmıştır. Polis, gösteriler esnasında 200 kişiyi tutuklamıştır.

İtalya'da Gazetecilerin Genel Grevi Hayatı Felce Uğrattı

5 Şubat 1985 salı günü tüm İtalyan gazetecileri yeni yıla ait iş sözleşmeleri henüz imzalanmadığı gerekçesiyle, yayıncıları ve yatırımcıları protesto etmek amacıyla bir günlük genel greve gittiler.

Basın mensuplarının grevde olması nedeniyle, 60 milyonluk İtalyan nüfusunun birgün dünyayla ve ülkenin yörelerinin birbirleri arasında tüm irtibatları kesildi. Radyo, televizyon ve tüm gazete çalışanları o gün hiçbir faaliyette bulunmamışlardır. En önemli haberler bile televizyon ve radyo haber bültenlerince sunulmayacağı haberi verilmiştir. Roma'daki tüm teleksler ve basın suskunluğa gömülmüştü.

Çarşamba günü sadece İtalyan Gazeteciler Birliği'yle anlaşmalı birkaç gazete çıkabilmiştir. Roma'da "Paese Sera," "Manifesto" "Osservatore Romano" ve Palermo ile Bologna'da tektük bazı yerel gazeteler çıkabilmiştir.

* * *

DOMİNİK'TE KİTLE PROTESTOLARI YÜKSELİYOR!

Günlük tüketim maddeleri, elektrik ve benzine yapılan zamlardan sonra Dominik Cumhuriyetinde birçok işyeri greve gitti. Yabancı kaynaklı gazetelerin haberlerine göre 28 Ocak 1985 tarihinde başlayan grevlerden sonra ticaret ve ulaşımda büyük aksamalar başgösterirken, okulların da kapatılmasıyla hayat felce uğradı. Aynı kaynaklardan alınan bilgilere göre şu ana kadar 50 kişi değişik şekillerde yaralanırken, ülkenin birçok yoksul alanlarında ise kitleler ticaret ürünlerine elkoymakta ve grevler sokak gösterilerine dönüşerek devam etmektedir.

Santo Dominik, kaynaklarının haberine göre ise, ekonomik uygulamalara yönelik gelişen bu hareket, başkan Yorge Blanc yönetimine karşı halk savaşı komitesinin örgütlendirilmesi için bir kaldıraç rolü oynamaktadır.

TESLİMİYET VE DİRENİŞ

İhsan AKSOY

Toplumsal gelişim ve değişimi direnişler, savaşımlar sağlar. Bu direniş olurken, ihanetle yiğitlik, korkaklıkla cesaret, alçalmayla yücelme, inançla inançsızlık, bilinçle cehalet, geleceğe olan bağlılıkla ona sırt dönme birlikte yarışırlar. Yaşamını geleceğe, aydın, eşit ve özgürce yaşanacak olan geleceğe adayanlar, bugün olduğu gibi yarın da insanlığın ilerici kesiminin gururu, yüzakı ve övüncesidir. Destansı kahramanlıklar yaratan, işkencehanelerde, zindanlarda, savaş alanlarında bilerek ve isteyerek direnen insanlar inanılmaz çilelere, zulme, baskıya direnerek ölümsüzleşirler. Onlar geleceğe olan derin bağlılıkları, inançları, halklarına olan inanılmaz sevgileri, kor gibi yanan yürekleri, bilinçleriyle bir insanın yıllarla ölçülen yaşamlarını ölümsüzleştirir ve yıllar, yüzyıllarca yaşama onuruna kavuşurlar. Ama zor dönemeçlerde rahatlarını, öz benliklerini önde görenler duraksamadan teslim olur ve kapkara ihanetin içine gömülürler. Ama insanlığın ileriye doğru yürüyüşü durmadan, durdurulamadan sürer. Bu gün insanlığın ilerici kesimi, kendisini böylesi bir geleceğe adayan evlatlarıyla övünüyor ve övünecek...

Direniş, bir yaşam biçimidir. Dağlarda, savaş alanlarında, işkencehanelerde, zindanlarda, darağaçlarında sürüp gider. Bilerek ve istiyerek kendini feda etmeye hazır bir insan için korku yoktur. Ölüm, onların bilinci ve cesareti karşısında bir hiçtir. Yeterki uğrunda savaşım verdikleri davada bayrak başka ellere geçsin, yeterki onların savaş sesleri kendilerinden sonrakilere ulaşsın. Birer isimsiz savaş eri olarak zulme, baskıya, sömürüye ve zorbalığa karşı direnmenin onuru, bilinci ile coşku bulur ve yücelirler. Tarihin her döneminde toplumsal gelişim süreci içinde direnişlerin biçim ve düzeyi de değişir. Köleci zulme, feodal egemenliğe, kapitalist sömürü ve baskıya, sömürgeci yoketmeye, faşist barbarlığa karşı direnişin kendine özgü işleyişi, düzeyi ve biçimi vardır. Ama hepsi toplumsal gelişim ve dönüşümü sağlayarak toplumun önündeki engelleri kaldırmak ve eşit ve özgür bir geleceğin yollarını açmak içindir. Bunun için de bütünüyle insanlığın direnişinin tarihini oluşturur. Her toplumunki gibi Kürdistan tarihi de direniş ve ihanetin örnekleri ile doludur...

Tarihi gelişim süreci içinde Kürdistan halkı tarihini zulme ve sömürüye karşı başkaldırarak, buna direnerek zenginleştirmiş ve süslemiştir. Kürt halkı her koşulda zulmü ve baskıyı redderek ona karşı sesini yükseltmiş, dağlarını direnişlerle anlamlandırmıştır. En güçlü düşmana karşı, yoksulluğu, güçsüzlüğü bir yana iterek her zaman başkaldırmış, her zaman var olduğunu ve var olacağını kanıtlamıştır. Elbette özgürlüğe ve eşitliğe ulaşmak kolay değildir ve ağır bir bedeli vardır. Acı, çile ve kanla yoğrulur direniş. Kazanır da, yenilir de direniş. Ama her yenilgi kazanmaya götürecek yeni bir atılımın başlangıcıdır. Her damla kan oluşacak yeni direniş saflarının harcına büyük bir katkıdır. Direnerek, acıya, çilelere katlanarak yoğrulup gelişir. Böylesi bir gelişimde ihanete uğramakta vardır. Nice dönekler rahatlarını, kendi kişiliklerini düşünerek teslim olurlar. Niceleri halkına karşı sömürücülerin saflarında yer alır. Her toplumda olduğu gibi Kürdistan'da da uşak insanlar çıkmış ve çıkacakda...

Kürdistan'da direniş ve ihaneti uzaklara gitmeden son 60 yıllık savaşım tarihinde izlemek olanaklı. Dersim, Ağrı direnişlerinde, Şeyh Sait Ayaklanmasında, Irak ve İran'daki Kürt hareketlerinde her zaman teslimiyet ve direniş birlikte yarışmıştır. Sömürgeci burjuvazi, Kürdistan'ın feodal yapısından yararlanarak kendisine uşaklık yapacak feodal beyleri, ağaları, aşiret şeflerini yanına almış ve onları Kürt direnişlerine karşı kullanmıştır. Mustafa Kemal ve kadrosu birer uşak olarak kullandıkları aşiret reislerinden bir çoğunu, işini bitirdikten sonra öldürtmüş ve onlar, uşaklıklarının bedelini bu biçimde ödemişler. Kürdistan ulusal demokratik hareketi gelişimini sürdürmüş, ağır baskılar, zulüm ve sömürü bu gelişimi engelleyememiştir. Hergün biraz daha gür, hergün biraz daha gelişkin, daha sağlam temellere oturarak bu gelişim sürüyor. Kapitalizmin gelişimi Kürdistan'da sınıfsal ayrışmayı belirginleştirmiş ve Kürdistan'ın kurtuluşunun sınıfsal öncülük savaşımı da giderek yoğunlaşmıştır. 1960'lardan sonra Kürdistan'da sol düşünceler yavaş yavaş uç vermeye başlamış ve Kürt halkının demokratik savaşımında işçi ve emekçi sınıf ve tabakaların öncü kadroları oluşma sürecine girmiştir. Sorun salt ulusal özlemleri dile getirmek ve buna ulaşmanın sınırlarını aşarak daha üst bir düzeye kavuşmuş, sınıfsal konumlar yerini almaya başlamıştır. 1971 tutuklamalarında Diyarbakır'da odaklaşan Kürt ilerici, yurtsever ve devrimcileri zindanlarda işkencehanelerde ve faşist yargı önünde saflaşmış, teslimiyetle direniş kendisini göstermiştir. Kurtulmak, kişisel olarak kurtulmak isteyen bir çok insan, Kürt halkının demokratik savaşımını savunmadan başını eğmiş ceza yemeyerek salınmanın yolunu aramıştır. Buna karşın işkencehanelerde ve faşist yargı önünde başını dik tutarak direnen, yıllarca ağır ceza istemini hiçe sayanlar da çıkmıştır. Bunlardan biri de Kürt asıllı olmadığı halde ve tüm gözdağı vermelere, ağır ceza istemlerine karşı inançlarından asla ödün vermeyen onurlu bir bilim adamı İsmail Beşikçi'dir. Faşist mahkemeleri bilimsel savunmalarıyla paçavraya çevirmiş, yiğit bir direniş göstermiştir. Aynı adam, bu günlerin coşkulu bilim adamı, bugün de yine zindanda ve aynı onur ve coşkuyla inancının, gerçek bir bilim adamı olmanın verdiği cesaret ve korkusuzlukla direnişini sürdürüyor.

1980'e gelindiğinde Kürdistan ulusal demokratik savaşımı ivme kazanmış, bu gelişime karşı da sömürgeci güçlerin saldırısı yoğunlaşmıştır. Bir yandan sivil faşist cinayetler, diğer yandan yığınla tutuklamalar, ağır cezalar, idamlar ve işkence sürüp gitmiş, yüzlerce devrimci faşist kurşunlara hedef olarak, ya da işkencecilerin elinde veya darağaçlarında can vermiştir. Direniş karşısında sömürgeci faşist yönetimin kini ve öfkesi daha da kabarmış ve saldırılar yok etmeye dönüşmüştür. Kürdistan ilericileri, devrimci ve demokratları, Kürdistan'ın ve Türkiye'nin bir çok yerinde işkencehanelerde ve zindanlarda tutuluyor. Türkiye'nin ve Kürdistan'ın her faşist zindanında zulüm ve işkence sürüyor. Özellikle Diyarbakır faşist zindanları gestapo zulmünü aşan bir barbarlıkta devrimcilere sürekli bir işkence yeri olmuştur. Yüzlerce, binlerce ilerici, devrimci, yurtsever insan, tüm barbarlığa, vahşete karşın başını dik tutmakta, zulme meydan okumakta ve devrimci direnişin örneklerini vermektedir. Bu davranış sömürgeci faşist yönetimin saldırılarını yok etmeye yöneltmiş ve Diyarbakır cezaevinde Kürdistan'ın yiğit devrimcileri kitlesel biçimde katledilmiştir. Bilinçli, başı dik, korkusuz devrimciler bu saldırılar karşısında gerilememiş ve yaşamlarını hiçe sayarak faşist zorbalığa karşın direnmişlerdir. Bunun yanında ve buna karşılık uşak ruhlu bir çok insan çözülmüş, davaya sırt dönmüş, başeğip teslim olmuştur. Sömürgeci faşist güçler, bunu devrimcilerin direnişini kırmakta bir silah olarak kullanmaya çalışmış, bir çoklarını televizyonda konuşturarak halkın devrimcilere olan güvenini sarsmaya çalışmıştır. Ama uşakların varlığı, devrimcilerin, devrimci öfkelerinin daha da kabarmasına, deneyimlerinin artmasına, dirençlerinin bilenmesine yol açmıştır. Faşist barbarlık devrimcilerin başlarını eğmelerine yetmemiştir ve yetmez de. Bugün yüzlerce yıllık ceza istemi, darağaçları ve işkenceler devrimcileri geriletmiyor. Onların asıl öfkeleri de bundan kaynaklanıyor ve verdikleri demeçlerde, *"kendi ağızlarıyla hâlâ ihanete devam edeceklerini söyleyen bu insanları nasıl affederiz..."* gibisinden sözler ediyorlar. Uşakların varlığı, faşizmin isteklerini gerçekleştirmelerine olanak vermedi. Diyarbakır'da barbarlığın kar-

Devamı 3. sayfada

TURGUT ÖZAL'IN DAVOS KONUŞMASI NEYİN İTİRAFIDIR?

Geçtiğimiz günlerde İsviçre'nin Davos kentinde "Avrupa Sevk ve Yönetim Sempozyumu" düzenlendi. Bu sempozyuma sömürgeci faşist Türk devleti adına Turgut Özal katılmıştı. Özal'ın konuşmasındaki genel içerik "Ortadoğu'da 'barış' nasıl korunur" biçiminde olmuştu. Ve yanıtının ana içeriğini de "Ortadoğu'da İstikrarı Türkiye Sağlar" sözlerinde somutlandırarak Türkiye'nin bu politikaların oluşumunda artan rolünün önemine dikkat çekmiştir. Emperyalizmin bölge jandarmalarından biri olan İsrail tarafından yürütülemeyen politikaların ancak Türkiye tarafından yürütülebileceğine, ABD emperyalizmi daha önceden ikna olmuş durumdaydı. Bu kez de böyle bir zirvede Avrupa emperyalistleri kesin ikna edilmeye çalışılmıştır. Ortadoğu'da özlemledikleri statükonun sağlanması için belli başlı engellerin ortadan kaldırılması, giderilmesi gerektiğine, içinde endişeleri de taşıyarak şöyle dile getirilmektedir: *"Ortadoğu'da barış olası mı? Bunun yanıtı, göremediğimiz gerçekler önündeki engellerin kaldırılmasında yatmaktadır."* (Milliyet 4 şubat 85)

Bizzat emperyalizm tarafından başlattırılan Irak-İran savaşından istenen sonuç elde edilememiş; tam tersine, giderek İran rejimi içe kapalılıktan sıyrılmaya başlayarak bölge ilerici radikal yönetimlerle ortak ilişki ve güçbirliğine yönelmektedir. Uzayan savaş yeni devrimci odaklarla ilerici güçler arasında güçlü bir bloklaşmayı, doğuracağı besbellidir. Bu ise, bölge gerici güçleri için ciddi bir tehlikedir. Bu tehlikeleri bertaraf etme görevi de faşist Türk Devletine verilmiştir. İşte bu konuda Özal, daha fazla destek, güç ve genişleyen yetkiler talep etmektedir: *"Eğer bu savaş birgün bitecek ise, bitmesinde, daha doğrusu Ortadoğu'ya istikrarın gelmesinde, Türkiye'nin ekonomik ve politik açıdan her geçen gün daha fazla istikrara kavuşması büyük rol oynayacaktır. Çünkü Türkiye, bölgede birbirlerine düşman olan memleketlerin hepsinin iyi dostudur, hepsiyle alışverişi vardır ve dünya üzerinde de bu şekilde olan tek ülke biziz. Eğer biz her geçen gün daha kuvvetli hale gelirsek, ekonomimiz daha düze çıkarsa, daha refaha ulaşırsak, ticarette oynadığımız köprü rolünü siyasette de oynayacağız. Ve bu bölgenin de istikrara kavuşmasında en büyük rol memleketimize düşecektir."* (4 şubat 85 Milliyet)

Faşist Türk devleti, tüm Ortadoğu halkları üzerinde ABD adına bir hükümranlık sürdürmek istemektedir. Bölge halklarına yönelik işgalci, saldırgan emeller açıkça dile getirilmektedir. Ankara'nın Ortadoğu'nun coğrafik baş şehri, sevk ve yönetim merkezi olması gerektiği; karşı-devrim güçleri için istikrarın buradan geçtiği burjuva basınında açıkça işlenmektedir. Tercüman gazetesinin köşe yazarı A. Kabaklı'nın *"Ortadoğu Ortadoğuluların"*dır makalesi bu yönlü oldukça ilginçlik arzeder. "Misaki-Milli" içerisinde halkımız üzerinde egemenliğin bir ifadesi olan *"Türkiye Türklerin"*'dir şiarı, tüm Ortadoğu'ya taşırılmaya çalışılmaktadır.

Osmanlı egemenliğine değinerek, *"Demek ki Anadolu, Balkanlar, bir kısım Afrika, Körfez ve aşağısında olan ülkelerin coğrafi baş şehri ve yöneten beyni İstanbul olmak gerekiyor"* Yine devamla Kabaklı, *"Hristiyan diyarlarına karşı gerçi 'akınlar' yapıyorduk. Fakat iş sadece 'himayemizi' kabulleri ile bitiyordu..."* ve buradan bir sonuca gidiliyor: *"Bunları yazmaktaki amacımız, başta Amerika ve Rusya olmak üzere, bütün dünya güçlerine; 'Ortadoğunun Ortadoğululara ait' olduğunu hatırlatmaktır. Çünkü, Ortadoğu'nun beyni de, kalbi de kolu ve kanadı da Türkiye ve kardeşlerinin teşkil edecekleri bütünlüktür.*

Bir müslüman ülke olma avantajiyla, üstlendiği bu fonksiyonla İslam Birliği, İslam Bankası vb. kurumlarda aktif bir yürütücülük yapmaktadır. Birlik adı altında hertürlü yıkıcılık kışkırtılmakta ve kendi egemenliğini tesis etmek istemektedir. Bunun için de İslamlık adı altında bölge halklarının emperyalizmin himayesini kabul etmeleri talep edilmektedir. Bu konuda ABD ve Batı emperyalizminin uzlaşmaları sosyalizmin tehlikesi karşısında, kendi çıkarlarını da zedeleyecek bir çelişme içine girmemeleri, uzlaşmalarının ortak ifadesi olarak sevk ve yönetimin Türkiye'ye verilmesinin yararları vurgulanmaya çalışılıyor. Özal'ın Davos'taki konuşmasına tarihsel bir anlam atfeden Kabaklı; tarih ile günümüz arasında kurduğu bağı şöyle ifade ediyor:

"Başbakan Özal, bu sözleri ile, tarihimizle bugünümüz arasında bir parallelik kurmuş oluyor. O gün Türkiye, maddi hakimiyeti mevkiinde idi. Bugün ise, yeni Milli-İslami hasletlerimizden ötürü, birleştirici devlet görevi bize düşmektedir" (Tercüman, 5 Şubat 85)

Emperyalizmin Türk devletine artan ölçüde verdiği önem besbellidir. Yine bilinmektedir ki, tarihin bir döneminde "hasta adam" Osmanlı İmparatorluğu; emperyalist devletlerin kendi aralarındaki çıkar çelişkisi gereği, çöken bir varlığı zorla, adeta payandalarla ayakta tutabilmişlerdi. O dönemde Osmanlı devletine böyle bir rol verilmişti. Ve birçok halkların bağımsızlığa kavuşmaları kısa bir süre için de olsa bu nedenle gecikmişti.

Bu anlamda tarihin o dönemiyle günümüz arasında bir bağ kurulabileceği doğrudur. Herşeyden önce Türk devleti, o güne benzer bir kader yaşamaktadır. Ekonomik ve siyasi anlamda derin bir çöküntü içerisindedir. Başta bir kısmını kendi sınırları içinde zorla tutmaya çalıştığı Kürdistan'da ulusal direniş mücadelesi yükselmektedir. Yükselen bu mücadele Ortadoğu halklarıyla devrimci mücadelesini kaynaştırarak, artan bir önem kazanmaktadır. Bu ise, sosyalizmin lehine Ortadoğu'nun haritasında genel bir değişikliğe yol açacağı bugünden bellidir.

Türk devletini mezara taşıyacak bu güçlü gelişme; bölgeden emperyalizmi söküp atacak, gerçek barış ve istikrar alanına dönüştürecektir. Kaygı ve önemli görev üstlenilmesi bundandır. Karşı-devrimin kendi öz güçsüzlüğünden doğan "tarihi yanılgının" en büyüğü de buradadır. Ölen bir varlığa yeniden yaşam suyu vermek hiçbir anlam taşımayacaktır. Bu mantık "hasta adam"ı diriltmemişti. Bugün ise, en çağdaş hareketlerin yükseldiği bir anda, hangi önem ve fonksiyon verilirse verilsin, halkımızın ve bölge halklarının görkemleşen direnişi, sömürgeci faşist Türk devletini son yolculuğunda uğurluyacak ve bölgede emperyalizmin tüm karşı-devrim odaklarını söküp atacaktır.

DENGVEDANÊN KİRYARÊN–BERXWEDAN Û ÊRÎŞA 15ê TEBAXÊ BERDEWAM DİKİN!

Dengvedanên gelek êrîşên partîzanî kû li roja 15ê Tebaxa 1984a li gelek gund û qezayên bajarên Colemêrg, Sêrtê, Bedlîsê, Wan û Mêrdînê yên Kurdistan pêkhatin li welat û li hemû cîhanê berdewam dikî.

Di kiryarên kû li roja 15ê Tebaxa 1984a ji layê şervanên Hêzên Rizgarîya Kurdistan (HRK) hatine kirinda, bi çekdarî biser qereqol, dairên dewletî û gelek mezrîngên resmî yên kolonyalîstan da hate girtin, bi dehan ji leşkerê dijmin hatine kuştin û bi hindikî 6 serbaz û efserên dijmin hatine bidîl (êsîr) girtin, partîzanan derîyê girtixana Eruh vekirine û girtî azad kirine û çekên giranî di mexzena serkirdayetîya cendirmê Eruh da ligel xwe birine, yên lipaş mane jî têkbirine. Wekî rûdan nîşan didin li çar rexê Kurdistan hêjî biser gelek qereqolan da têgirtin. Dîsa sîxûr û saloxgeran jî derseke baş ji hêzên çekdarî gelê me distandin. Wekî saloxan çekdarên HRK avêtine ser qereqola Bortlen kû bi qeza Bîrecîk ve girêdayî ye. Di vê êrîşê da şervanên HRK bê kû çi zîyanekê bibînin bipaşvekêşane, lê zîyaneke gelekî mezin ya canî û malî gihandine hêzên dijmin di vê qereqolê da.

Şaşîtî û bizdana kû cûnta ketîyê ji saloxên kû rojnemavanîya cûnta û BBC jî didin gelekî aşkire tê dîtin. Kolonyalîstên faşîst kû dîtin kiryarên HRK bawerî û rihê tekoşînê yê gel dijwar dikî, paşî kiryarên 15ê Tebaxê li Kurdistan jinûve rewşeke cengê beyan kirin û dinav xefleta hizra kû ewê karibî bi sernîze (süngü) şahî û serhildana gel vemirênî wekî gurên birçî êrîşî gund û çîyan kirine. Kolonyalîstan kû biqasî herkesekî rûbirûyî wanan bibî zana partîzanekî jêbikin tirseke mezin derbas kirin, jibo gel çavtirsandî bikin û nehêlin bi berxwedana kû gur dibî ra bibin yek ji bikar anîna bê heyatirîn êrîşan lipaş neman. Her çend jixwe hemû hêza xwe ya leşkerî derbasî Kurdistan kiribû jî piştî kiryarên 15ê Tebaxê nêzên taqwîye yên nû jî hinartin û bi êrîşên erdî û asmanî çîya ber derketîye nêçîra partîzanan, lê pênebûye kû yek partîzanî jî bigrî.

Di demeke kû gotinên me ew nehêlan dikirin da, beramberî tekoşîna kû wekî ji axa Kurdistan bipijiqî bilind bû, şaşîtî û tirsa kolonyalîst ketine navê, ji layê rojnama rengî jî nayê veşartin. Piştî kiryarê, kolonyalîstan kû gotin em hêjî bihêzin, ev leka kû gihandine navûdengê "leşkerê binavûdeng" nayê qebûl kirin, xebitîn da van derewên xwe bi raya giştî jî bidine qebûlkirin, saloxên bi şêweyê kû her ro bi sedan endam têne girtin di rojnamada dane belavkirin, wêneyên (suretên) bi tirsî hêzên xweyî leşkerî kû êrîşî gelê me dikin li çîyayên kû dibin her kevirekî da partîzanek veşartîye belav dikin.

Cûnta kû neşîya pêşîyê li dorana leşkerê xwe bigrî û jana vê doranê ji gelê me yê niştimanperwer dertênî, jibo karibî dorana xwe veşêrî û jibo çavê gel bitirsênî di seretada operasyon tevgêra leşkerî da dîyarkirin; paşî naçar man bêjin kû oprasyoneke biçûk kirine û ev operasyona navbirî tevgêreke îdara orfî ye. Hêzên leşkerê kolonyalîstî-faşîst, bi tankên xwe, firokên xwe û ji erdê bi hêzên xweyî leşkerî êrîşî dar û berên me jî kirin, lê ne kû partîzanan bigrin rastî şopa wan jî nebûn. Wanan sîbera her berekî wekî partîzanekî zanîbûn û rojên gelekî bitirs derbas kirin. Vêca li encamên van rojên bitirs, aşkire kirineke weha jixwe jî tişteki kû mirov lihêvîyê bû. Hêzên cûnta kû beramberî hêzên rizgarîya çekdar yên gelê me hatine doran, jibo pêşîyê li têkçûna rihî kû dinav leşker de derket û şahîya cemawer kû bilind dibû bigrî naçarbû dest bavêjî sextebazîyeke weha. Lêbelê, çiqasî bixebitin bila bixebitin nikarin rebenîya leşker û rewşa doranê dapoşin (veşêrin). Kolonyalîstên-faşîst, jilayeki ve bi hizra kû ewê karibin cemawer bixapînin manşetên hişk tund kû di bê "eşqîya hate tangavkirin", "xelek hinbihin teng dibî" li rojnamên xwe dinivîsin, jilayê dî ve bi beyanatên kû didin naçar dimênin kû bêjin yek kes jî negirtine.

Kolnyâlîstên-faşîst, jilayekîve bi êrîşên xweyî rezîlane dixebitin kû gel çavtirsandî bikin, ji layê dî ve jî xebatê dikin kû bi propagandên bêbinyat kiryaran kêm bixin. Divan kiryarên kû şervanên HRK kirin da, cesaret nakin navêe vê hêzê jî bênine ziman: Pêş gotin êrîşên "çeteyên Apoci- PKK, paşî wêki bixwazin gotinên xwe bigorin binayên lêhatî rêkxerawên nû îcad kirin û bi vî şêweyî hizir kirin kû ewê karibin navroka kiryarên kû şervanên HRK di rêberîya PKK da kirine ji camawer veşêrin.

Cûnta kû wekî mekîneke ocaxtafandinê dinav nexşeyên binkayî yên qirkirina gelê me daye, tevayî dexma raş kû liser navê mirovayetîyê li anîya wê hatiye xistin bi hemû bê şermîya xwe ve, dixebitî kû gelê me û rêberên wî wekî eşqîya û rêgira bidî dîyar kirin. Di demeke kû lijêr ferman û serperestiya serokê cûnta Evren û generalên çete, leşkerê kolonyalist hebûna gelê me talan dikin û dixebitin kû bi rezîltirîn işkenca û gefên (tehdîtên) mirinê ji hefta ta heftêhî hemû mirovên

mebêdeng bikin, gelekî aşkireye kû bi rengê "eşqîya" anjî "talankera" beyankirina yek gelî û rêberên wê kû jibo rizgarîya xwe ceng dikin çi manê nadî. Û ji vêna jî wirdetir, ev gotin, tenha û tenha her yek nimûneyeke xweşikin kû bêzarîya cûnta îsbat dikin.

Heke li gotinên cûnta bênêrîn kû digotin di demeke kurt da emê dersa van 3-4 eşqîya bidine wan, îro divîya ji şoreşgeran çi nîşanek nemane. Lê ji rojnameveníya cûnta jî têtêgihiştin kû leşkerê 600 hezar kesî nikarîye yek partîzanî bigrî. Hêşta roja pêşî 110 endam, paşî 400 û dawîtirin jî di xeberên tarixa 17ê Êlûnê bi şêweyê kû 437 kes hatine girtin beyan kirin. Bi qasî tê têgihiştinjunta hêjî berdewame liser girtina şoreşgeran. Bi vî rengî jimara girtiyan ewê bighî 15-20 mîlyonan û weha tê dîtin kû ewê hemû gelê Kurdistan bi gunehbarîya "eşqiyatîyê" derênine pêş dadgahên leşkerî.

Cûnta kû li encanê kiryarên li çar aliyên Kurdistan tênekirin şaşbûye, înkara Tekoşîna Berxwedana Netewayî ya di rêberîya PKK da, binaxeyê hebûna xwe dibênî. Bi vî egerî ta jê tê dixebitî da navê tekoşîna me nebê jî û gotinên xweyî têne zanîn dûbaredikî. Her weha, jiber vê yekê bû kû paşî kiryarên 15ê Tebaxê jî dîsa Ermenî anine meydanê û gotin kû çek û tiştên wan ASALA cêbicê dikî. Burjuwayê kolonyalîstî-faşîstî Tirk kû diserê tevan da bi her şêwe piştgirîya leşkerî, sîyasî û aborî ya Dewletên Yekgirtî Emrêka (USA) û mezinên xweyî emperyalîstan dixebitî da liser pîya bimênî, naxwazî bawer bikî bê na çawa bû yek gelê lijêr hejarî û zordarîyeke weha giran da bizaveke berxwedanê bilind kir û wekî rewşa kû ew têdeye lipaş tekoşîna kû gelê me bi hêza xwe, didan û neynûkên xwe bilind kiriye li hêzên bîyanî digerî. Û bitaybetî jî bi anîna meydanêyî mesela Ermeníyan, dixebitî Tekoşîna me ya Berxwedana Netewayî bi rengê bizaveke terorê bidî nîşandan.

Aşkireye kû evanan tev, astanga cûnta û efendiyên wê nîşan didî, bêzarîya wan dertênî meydanê. Tirs û bizdana generalan gihiştîye xeleke kû êdî nematê veşartin. Ji layekî ve generalên cûntayê ser li aqilmendîya generalên Peymana Atlantîk (NATO) didin, ji layê dive jî xebatê birêvedibin kû ji nûve hemûu mîrasa hovaneyî çînên desthelatdarî Tirk bikine xizmeta xwe û dixebitin nexşeyên vemirandinê kû li bingehên Peymana Atlantîk têne amadekirin bikarbînin. Ewanan neha, bi aşkireyî di bênin kû ege vî agirê kû nû heldibî (pêdikevî) venemirênin, ev agirê kû ewê hemû Kurdistan bidî berxwe di demeke kurt de ewê dawîya wanan û efendiyên wanan bênî. Jiber vê yekêye kû ewanan, bi hemû hersa xwe êrişî gel dikin. Lê, dîsa evana ji encamekî ligora berjewendê wanan pêknayênî. Bo nimûne paşî kiryarên 15ê Tebaxê jibo xwe bidine dest bangewazi 32 kesa kirin, lê ji vanan yekî jî xwe nedadest. Ligora kû van kesan xwe nedanedest pênavê em bêjin vanan çek û rextên xwe girêdan û beşdarî Hêzên Rizgarîyê bûn û çûne nîk şoreşgeran.

Burjuwayê kolonyalîstî-faşîst li paşî kiryarên 15ê Tebaxê li demekê kû êrişên xwe xurt kiribûn, çaxê ji hêrsa devê wî bikefûkinc dibû û gotinên jiserxweçûyî dikir, sûcên xweyî dîrokî jî ji devê xwe deranî. Di rojnama Tercuman ya tarixa 10ê Êlûnê da di saloxa kû lijêr navûnîşanê "jibo me mezintirîn cejn li dema kû em rahû rîşê eşqîya deranî ye" hate dan, jibo Hêzên Berxwedana Netewayî gotine "yên jiber şûr mayî" bikaranîye. Salox vanê Tercuman Savaşs Ay di nivîsandina xwe da dibê, "mensûbê leşker kû bihezaran kilometre ji mal û xezanên xwe dûr xizme rewa dîtin hizir dikirin kû vî gelî serê xwe liber dijmin danîye û êdî nema gotina serxwebûn û azadîyê tênî ser ziman jî. Mesela Kurdistan û rizgarîya netewayî ya vî welata kû neşîyan bi şûr xelas bikin, hizir dikirin kû bi polîtîka netewa gorînê ji dîrokê û rojgar paqij kirine. Û vêca neha, di rêberîya Partîya Karkerên Kurdistan da di tekoşîna li girtîxanan, li çîyan, li deştan û di bombayên kû dinav qereqolên wan de teqîyan da dema zindîbûna vî gelî dîtin, wekî mirîyekî ji gorê rabûbe dîtibin tirsana wan ne tiştekî neyê têgihiştine. Lêbelê li demeke nêzik tiştekî di kû ewanan baş fêrîbibin heye, ew jî eve; yek gel çiqasî diqirkirinan da bê derbaskirin bila bêderbaskirin, eger yek kes jî lipaş bimênî û eger xwediyê şerefeke ji rêzê jîbî, mecbûre hesabê şûrên kû di sînga gelê wî da çikandine û kêşane, bi xwîna mirovên wî hatine şûştin bipirsî, jibo vêya hêzê çekî û bûhayê vêna giran ji dijmin bistênî. Burjuwayê kolonyalîst kû bi devê xwe gunehbarîya dijî gelê me kiriye dibêjî, beramberî vî serê kû bi polîtîka şûr û netewa gorînê bi çi rengî neşîyaye biperçiqênî hinbihin ewê hîn pêtir metê dikin amanê nadine van li paşmayên şûr". Vêca ev gotin tênê jî têra diyarkirina gunehbarîya dîrokîya derveyî mirovayetîyê kû kolonyalîstan dijî gelê me kirine dikî. Kolonyalîstan kû serhildanên qonaxa derbas bûyî bi şûr, barût û xwînê vemirandin bê kû cudatîyê bikine nav ciwan-pir, jin-zaro mirovên me di qirê da derbas kirin, li salên dawîtir jî her cûre zordarî bo gelê kabusan bibênî û germa rimîya berxwedanê kû mezin dibî, çiqasî agirxeleka li dora wî tang bikî hîn pêtir ewê sahbikî

Partizanên HRK di fêrbûna ramyarî dene

Wezîrê karê hundir Tanriyar, merexeşîya xwe nîvrê hêla û jibo lêkolînê hate cihê rûdanan. Digot; "bi çi cureyî em destûra têkçûna aşîtîyê nadin." Aşîtîya kû wezîrê kolonyalîst liser di axivî têzanîn kû lijêr jîyaneke bi

bin vê alê kombûna gelê me û pirsîna hesabê qirkirinên kû kolonyalîstên Tirk bi şûr û lulên tivingên xwe li welatê me kirine êdî rûdaneke pêşîya wê nema têgirtin.

Kiryarên berxwedan û êrişê 15ê Tebaxê, jilayekî ve dinav hêzên dijmin de tirs û şaşbûneke weha pêkdianî, jilayê dî ve hêzên reformîstên burjuwayên-biçuk û sosyal-şoven jî şaşkiriye û rê vekiriye kû evanan careke dî sicîla xweyî rasteqîne liber çavan raxin. Yên kû ta doh di nav pêşbazîya avêtina harîyê da digotin,"PKK rastîyê nabêjî, tenha propagandê dikî, sê-çar hevalên wan hene, ew jî ligel hêzên cudane", paşî kiryaren 15ê Tebaxê tangavîyeke sext dijîn kû nema karin bawerîya kadirên xwe jî bînin. Lêbelê vê carê jî, giranî dane ser propagandên wekî "PKK sazûmaneke terorîste, bi kiryarên kû dikî gel dibî qirkirinê, neha cunta ewê êrîşî gel bikî" û bi vî rengî xebatê dikin sîberê bidine ser kiryarên û tekoşîna xeta xweyî siyasî kû ji zûve têkçûna wê hatîye beyankirin veşêrin. Lê ev propagandên bêşermane kû kirin bipêçevanî tesîr kirine; ne tenha gelê me, gelek hêz û rex dijî derketine. Beranberî tekoşîna me ya berxwedanê kû bilind dibî nonerê burjuwayê-biçûkî reformîst Kemal Burkay li Swêd roportajek bi rojnema Dagens Nyheter ra kiriye. Di vê roportajê da kû di jimara vê rojnemê ya tarîxa 18.8.1984a hatiye belav kirin bi harbûneke wekî bifûrî gotinên kû gotîye, bûne belgeyeke aşkire kû didî dîyarkirin bê ma hêzên xwesiparkarê burjuwayê-biçûk îro gihiştine kîjan noqtê û ev belge rewşa wanî kû têdene ji hemû cihanê ra beyan dikî. Kemal Burkay kû paşî kiryarên 15ê Tebaxê binavê sekreterê giştî yê PSK-T dinav tirsê da bazdaye bo dana "beyanata", bi rengeki gelekî nebaş xwebixwe daye dest. Rojnema Dagens Nyheter dinivîsênî kû Kemal Burkay weha axivtîye; *"Hemû Kurdan wekî PKK kû rêkxeraweke terorîste nebînin. PKK dibê ez marksîst-lenînîstim. Lêbelê ewa ne niştimanperwer û ne jî rêkxeraweke marsîst-lenînîste. PKK hîn zortir êrîşên xwe dijî rêkxerawên Kurdî niştimanperwer yên dî bikaranî ye".* Rojname dinivîsênî kû Kemal Burkay dibê, *"rêkxerawa PKK jibo Kurdên penahende kû ji welat bazdane bigihênî xwe şaxê derveyî rejîma leşkerî ya Tirk e".*

Di hemen rojnamê da cenap Kemal Burkay, herçend ji welatê me geleki dûre jî, jibo bermavkên tavêjine ber wanan ji wan neyêne sitandin bi tirs her dû çokên xwe dideynî destê xwe dighênî hev û dest bi lavlavê dikî. Dagens Nyheter weha dinivîsênî: *"Zilamê sosyalîst jibo terorê Swêd agadar dikî. Serokê Partiya Sosyalîstê Kurd K.Burkay paşî cînayeta dawî kû dijî Kurdên penahende hate kirin bi hêvî ji me dixwezî kû em hemû Kurdan wekî PKK kû rêkxeraweke terorîste nebênin".* Jibo "zilamekî sosyalîst" kû liber emperyalîzmê û sosyal-demokrasî weha diçî sicûdê û dixebitî kû bawerîya wanan bênî kû çi pêwendîyeke wan bi "terorê" ra nîne gotineke bê gotin nemaye.

Paşî kiryarên êrîş û berxwedana 15ê Tebaxê dana roportajekê weha xwedîyê girîngîyeke cûdaye. Di qonaxeke kû cûnta dikî hewar dibê "çete, eşqîyan, talanker" û jibo têkbirina "eşqîyan" cengên vemirandinê yên nû dijî gelê me dikî, "zilamê sosyalîst" Kemal Burkay jî bi belavkirina gotinên "terorîzmê" beşdarî hemen koroyê dibî û hêzên rizgarîya gelê me "şaxekî cunta" beyan dikî. Ev kirinên Kemal Burkay ji helwesteke bêşermane wirdetir, nokerîyeke aşkire ye.

Wekî vê rebenîya kû reformîstên burjuwayê-biçûk yên Kurd ketine navê, hêzên sosyal-şoven jî ji rijandina încî yên xweyî pêwîst lipaş nemane. Kiryarên 15ê Tebaxê kû Hêzên Rizgarîya Kurdistan kirin wekî berpirsê zordarîya cûnta liser gelê me dikî beyan dikin û xebatê dikin kû jibinve propaganda vêna dinav cemawer de belav bikin. Ev pengavên biçûk kû yek gelê lijêr îşkence û zilmê, tê xwestin kû gav bi gav bê tunekirin û her roja wî azabekî kû nayê kêşane, dijî vê îşkencê û jiyana nayê qebul kirin avêtîye, licatî bihindikayî wekî pengavên kû dijî nîrê kolonyalîstî hatine avêtin bêne dîtin û piştgîrî li van pengavan bêkirin, jilayê van rexan jî rûbirûyî dijûn û raşkirinê mana van pengavên vî gelî, berhemê hizreke "şovenî"ye kû proletarya û hêzên demokrasî yên Turkîye qebul nakin. Herçend burjuwayê kolonyalîst dibêjî kû gelê me li demên çûyî bi şûr qir kiriye û îro jî yên lipaş mane bê kû hizrekê bikî ewê dibin derbê hemen şûrî da qir bikî û burjuwazî tawanbarîya xwe aşkire dikî jî, hêzên sosyal-şoven illeh dikevine xebata sipî kirine rûwê burjuwa û bi hizra eger hûn berxwedanê nekin ew jî we qir nakin êrîşî berxwedanê dikin. Ev êrîşên wanan, nokerîya hêzên sosyal-şoven aşkire dikin û helwêst û belgeyeke şermêne kû jilayê gelê Turkîyê û Kurdistan nayêne qebul kirin.

Kiryarên êrîş û berxwedana 15ê Tebaxê kû rûbirûyî dijûn û êrişên reformîzma burjuwayê-biçûkî Kurd, sosyal şovenîzm û cunta kolonyalîstî-faşîstî Tirk man, şahi û dilxweşîyeke kû nayê ziman li Kurdistan û li derve dinav gelê me da pêkanîn. Çawa gelê me ev kiryar bihîstin kirne cejn. Gelek xortên niştimanperwer beşdarî Hêzên Rizgarîya Kurdistan bûn. Pîrên heftêh salî jî hingî şahbûne daxwazê dikin kû bikevine şer.

îşkence da birengekî bende (kole) bêdeng girtina gelê me ye. Û vaye, kiryarên 15ê Tebaxê dijî vêna hatîye vekirin, dijî vê jîyana koletî û bi îşkence aleke raperînêye kû bo berxwedanê bangewazî hemû gelê me dikî. Li-

Impressum:
N. UGUS
"Berxwedan"
Bank Str. 69
4000 Düsseldorf 30

Yazışma Adresi
Berxwedan
Bank str. 69
4000 Düsseldorf 30

Danimarka	5.-	dkr.
Avusturya	12.-	s.
İngiltere	0.50	£.
Hollanda	2.-	hfl.
Belçika	40.-	bfr.
Norveç	4.-	nkr.
Fransa	4.-	ff.
İsviçre	1.50	sfr.
İsveç	4.-	skr.

TEKOŞERÊN PKKê Lİ GİRTİNGAHÊN LEŞKERÎ DE DEST Bİ BERXWEDANÊ KİRİN!

Bitaybetî dawîya livbazîyên xweragirtinê di mêjûya 15ê Tebaxê pêde, cûnta faşîst ji hêlekî gava li ser gel pikolî tûj dike, ji hêla din jî li girtîgahan de zilm, zordarî û hingavtinên xwe li ser dilîyen cengê zedêkir. Li dûhev bîryarên bidarvekirinê dide, û dawên sîyasî bi lez dawî pê têne. Li kêleka vê jî, armanca bingehî eve kû, şoreşger ber bixwesparîyê bibe, dakû li doz û gelê xwe îxanet bikin. Li derî vê yekê jî, şoreşgerên liberxwedidin dike zîndanên yek kesî de û wanan dîşêne deverên din. Belê şoreşgerên ku li dijî van bikaranînan xweradigrin û bawerîya xwe bi bîrdoza xwe datînin holê, dest bi berxwedanê kirin; girtîgah kirin nava agirî de û wûsa azînên cunta bi şêwr û bawerî pûçkirin. Nûnerên cûnta faşîst kû dinava tirs û bizdanê reilîn, bi lez agir vemirandin. Dawîya bûyerê, dîyar bû kû, 6 şoreşger birîndarin û destûr nayê dayîn kû, malîyên xwe re bipeyivin.

● *Cûnta Faşîst Têrî Xwînê Nabe!*

● *Dawa PKK a Koma Bajarê Birecik Dawî Pêhat.*

6 Şoreşger Cezayê Bidarvekirinê Girtin!

Navên şoreşgerên ku bîryara bidarvekirinê li derheqî wan hat dayîn evin; Ahmet Ogretmen, Kemal Toksoz, Mustafa Çepik, Salih Sezgi, Hasan Çepik û Musa Aslan. Ev dawe Nîsan 83an de li Dîyarbekrê dawî pê hatibû.

Ev bîryarên hatin dayîn, leqayî peşketînên din dibin. Li derheqê van şoreşgeran de ti delîl bîdestnebûn. Lewma ev bidarvekirin, rewşekî sîyasî li dijî Tekoşîna Berxwedana Netewî li Kurdistanê datînin holê.

Dawa PKK Li Ankarê Dawî Pêhat

Şervanek Bîryara Bidarvekirinê Girt!

Heval Mumin Agcakaya, bi hiceta li sala 1979an de sîxur û provakator Mehmet Uzun kuşt, derketibû pêşîya "dadîngahê".

Gava Tevgera Rizgarîya Netewî li Kurdistanê hêj nuh zabibû, hin komplo û azînên veşartî bi destê dewleta Tirk hatin birêxistin. Mînaka eşkeretir a vê yekê, kuştina Haki KARER serekek ji yê PKK, li mêjûya 18ê Gulanê 1977an de bû. Leyistokên li dijî şoreşgeran, bi destê tevgera berxwedana netewî a şoreşger hatibûn melisandin. Lewma gava li derheqê Mumin Agcakaya bîryara şenqê dan, hin cezayên giran jî li derheqê hevalên din jî xwestin. Ev heval serê 6 salan bû, zîndanan de dima. Bivî awahî dewleta Tirk, xwedî li sîxur û provakatorên xwe derket û zirav û bawerî da wan.

Dawa PKK li Bajarê Erzerom Dawî Pêhat

Tekoşerê Şoreşger Dursun Ali Kuçuk, Neqla Duwemîn Bîryara Bidarvexistinê Girt!

Tekoşerê PKK Dursun Ali Kuçuk ji ber kû li bajarê Agiri faşîstek kuştibû, ket destê dijmin. Ji sala 1977an virde zindanan de dilîye. Hogir Dursun Ali Kuçuk bilî hingavtin û lêdanên serê heşt salan, hemû azînên dijmin pûçkir. Hogir Kuçuk berxwedaneke serbilind ji xwere kiribû rehber û sereketîya berxwedana li girtigaha Erzeromê de, meşand. Vê talîyê de, gava bîryara bidarvexistinê girt, bi ken bersîv da û bi serbilindî yekcardin dirûşmên şoreşger awazkir.

HRK,Jİ YÊN KÛ ZORDARİYÊ Lİ GEL DİKÎ HESAP DİPİRSÎ!

COLEMÊRG: Bizava PKK kû zûve dijî palpiştên kolonyalîstên-faşîstî Tirk yên li Kurdistan avayîya sîxur cahş tekoşîneke bi kiryar dikî, ev avayî ta endazeyeke girîng belav kiriye û serekên wan ceze kiriye. Lêbelê ev avayîya kû hêzên faşîst ta îro xebateke giran dikin jibo rêkxistina wê, lipêşpêşveçûna tekoşîna şoreşgerî kospekî pêktênî. Jibo vê yekê, HRK kû hêzên leşkerî yên çekdarî PKK û gelê-Kurdin, dijî rêkxistina sîxur-cahş kiryarên xwe berdewam dikî.

Li roja 17ê Elûna 1984a li gundê Bayê kû 4 km.ra ji Colemêrg dûra sîxurek binavê Newzat Çiftçi hate ceza kirin.

Ev kesê kû li navçe bizanetî sîxûrî ji kolonyalîstan ra dikir, liser tiştê bêbinyat îxbara gel dikir û dibû egere kû gel zordarî û işkenceke mezin bibînî. Vî xîyanetkarî xebata şoreşgeran ji dijmin ra digot û bi saya hêza kû ji dewletê distand li nav bajarê Colemêrg bi aşkireyî zordarî li xortên xwendevan dikir. Êvaran cilê polîsan lixwe dikir biser mal û gundan da digirt, ji nerehatkirina gel zewq distand. Lipêş pêwendîyê şoreşgeran yên bi gel ra hatibû rewşa kospeke girîng. Jixwe ji zûve cemawer dixwest ev xayîn bê cezakirin. Hêzên şoreşger, bi alîkarîya gel kiryara ceza kirina vî xîyanetkarî bi serkevtin pêkanîn.

Cenazê sîxûr Newzat Çiftçi, jilayê hêzên faşîst bi aleke Tirkî mezin hate pêçan, bi bando ji gundê Bayê ta Colemêrg bi meşîn birin. Ji serê meşê ta dawîyê bi bilindgoyan bangi gel dikirin û weha digotin; "hevalê me Newzat Çiftçi hevwelatîyê me yê birûmet kû di xizmeta dewleta me da bû, jilayê gawûran, komûnîstan, Apocîyan hate kuştin. Alîkarîya van gawiran nekin, jiber kû baştirîn xizmtkarên dewleta me yek bi yek dikujin. Evanan nokerên Rusya ne..." Walî, serperestê lîwa û hinek berpirsên dewletê ji rada bilind jî beşdarî merasima cenaze kû hate kirin bûn.

DİJMİNÊ KURD Û KURDİSTAN SERWANÊ FAŞÎSTÎ HAR JİLAYÊ HRK HATE KUŞTİN!

BEYTUŞŞEBAP: Li ser rêya Beytuşşebap-Uludere serperestê fewca cendirmê qeza Beytuşşebap serwanê cendirmê faşîstê har û serbazek di kemîna kû jilayên şervanên HRK hatibû danîn da hatine kuştin.

Kiryara kû li roja 10ê Çiryapêşî 1984a hate kirin, li navce şahîyeke mezin pêkanî. Kuştina serwan kû ji zûve li gora xwestina dilê xwe kiryarên zordarîyê, operasyon û îşkencê bikartanî û beramberî gelê Kurd dijmineki har bû, jilayê cemawer geleki dihate xwestin. Şoreşgeran ev daxwaza cemawer ji liber çavê xwe girtin û bi rengekî serkevtî kiryar pêkanîn.

GEWERÊ (YÜKSEKOVA): Li Gewerê jibo girtina şervanên HRK li dema operasyonên kû bihezaran leşker beşdarî bûbûn da li roja 30ê Tebaxa 1984a desteyek ji komandoyên kolonyalîstî-faşîst û şervan rûbirûyî hev bûn, disereta da beramberî tektîkên zanayî şoreşgeran dijmin ketine nav şaşîtîyekê û berî çekên xwe bikarbînin ketine jêr barana fîşekan. Di vî şerê kû kêm kêşa da dû (2) serbazên komando hatine kuştin, hinek jî birîndar bûn. Şervanan bê kû çi zîyanê bibînin, bi rengekî çelengane ji cihê kiryarê dûr bûne.

Hêzên Leşkerê-Faşîst Ketin Kemînê

1 SERWANÊ DİJMİN, ASTSUBAY Û SERBAZEK JİLAYÊ HRK Bİ MİRİNÊ HATİNE CEZA KİRİN!

Li bajarê Colemêrg qeza Şemzînan kiryara kû dijî serwanekî û dû serbazan hate kirin bi serkevtin temam bû.

Li roja 1ê Çiryapêşî 1984a li qeza Şemzînan nêzîkî gundê Kerket maşîna dijmin kete kemînê û serwanek, efserek (bi rûtba astsubay) û cendirmeyek kû di maşînê da bûn bi mirinê hatine ceza kirin.

Piştî kiryarên 15ê Tebaxê hêzên dijmin ligel zordarî û işkencên dijî cemaweran, ketine xebatên nîşandana hêza xwe û bi gefên xweyî har bê bizav kirina gel. Hêzên faşîst cihên ava serûbin kirin, xebitîn da gel çavtirsandî bikin. Yek gund û yek kes nema kû rûbirûyî tehdîta "eger em sahbikin kû pêşmerge bêne gundê we anjî malên we, eger em bibihîzin kû win piştgîrîyê li wan dikin anjî nan didine wan xwe mirî û gundê xwe jî şewitî zanibin" nebûbin. Dijmin dû tektîkan dinav hevda bikartênî. A yekim; bi şêweyekî vekirî zordarî, sitem, îşkencê liser layengirê me û cihên nêzîkî kiryaran dikî, wanan digrî, rûbirûyî heqaretê dihêlî, ya dûwemîn jî, van gund û kesan bo rexên gelî dî nimûne didî nîşandan, bi tehdîdên "emê ji vê bêtir bênine serê wanan" dixebitin gel bitirsênin û bêdeng bikin.

Jibo kiryaran cemawer gelekî dilxweş bûn. Lêbelê libin zordarî û tehdîdên dijmin jiber kû bi rastî û temamî tênegihîştin bê ma dawî wê bibî çi dinav şikê da zêrevanî li rûdahan kirin. Sitem û operasyonên dijmin kû hîn zêdetir bûn ev şika bicemawer ra hîn xurtir kir. Dijmin, jibo ev rewşa cemawer sah kir, xebitî da tesîra başî kiryaran bişkênî. Yekemîn rêya veder kirina êrîşên dijmin û rakirina vê şikê û tirsê, dijî dijmin di kirina kiryarên nû da derbas dibû. Bi hatina Kenan Evren ê faşîst bo vî cihî ev meyl hate rewşeke kû baş xwe palbidî. Tevayî tedbîrên emnîyetê yê 'mezin', ev kiryara kû paşî cuda bûna Kenan Evren ji Şemzînan hatekirin, şika cemawer ta endazeyeke mezin ji meydanê rakir, şexsîyeta dewleta Tirk ser û bin kir. Destkevtên vê kiryarê evana ne:

Yek G-3 ya qondax pilastîk, yek G-3, A-3 ya qondax portatîf, yek M-5, şeş (6) xeşabê G-3, 101 fîşek, dû (2) kêrê komando, 1 matara, yek ranzeyê portatîf û çadir, 5 çanta tijî tişt û belge.

KURDİSTAN BO KOLONYALÎSTAN DİBÎ GORİSTAN!

Şervanên HRK, roja 9ê Çiryapêşî 1984a, lipêş maşîna dijmin kû operasyonên xwînavî dikirin kemînek danîn, di vê kemînê da heşt (8) leşkerên dijmin bi mirinê ceza kirin û dest danîne ser çekên wanan.

Paşî kiryarên şoreşgerî 15ê Tebaxê kolonyalîstên-faşîst kû li herêmê dest bi operasyonên fere kir û bi deh hazaran hêza xweyî leşkerî û bi temamî amade li herêmê kom kir û lêbelê bi çi şêweyî nêzîkî çîyayên kû digotin şervanan li wan binken xwe danîne nebûn, ta îro ji operasyonan tiştek bidest ne anîne. Herçend kolonyalîst jibo têkçûna xweyî maddî-manewî kû beramberî kiryaran ketinê labibin, rojnamevanîya burjuwa rojnamên laperê wan ji salox, nivîsîn û wêneyên daraw belav dikî jî, ji derbên kû yek li dûv yekê dixun jî dîyar dibî kû pêwendîya wanan bi rastîyê ra tunin. Bitaybetî paşî biserdegirtinên Eruh û Şemzînan, di demeke kû digotin "me hemû girtin, em hesap dipirsin, mehmetcîk wekî gure", bigiştî tunekirine mifrezeyeke dijmin, beramberî gelê me û rayagiştî ya cîhan kolonyalîst kêm xistîye. Hêza polîtîkî kiryaran, rê vekiriye kû kolonyalîst ta endazeyeke giring bi sîyasî zîyanê bibênin, bi operasyonên xwe, gef û işkencên xwe ve; cureta wan kû bê aman dimeşîne ser şoreşgeran, niştimanperweran û gelê me şikandiye.

Lİ MURADÎYÊ SERBAZEK, Lİ ÇATAK JÎ ERDÊ DANA HELÎKOPTEREKÊ DE EFSEREK HATE KUŞTİN!

MURADÎYE: Li roja 31ê Çiryapêşî 1984a li nêzîkî qeza Muradîye bajarê Wan di şerê kû dinavbera hêzên faşîst û şervanên HRK da derket serbazek hate kuştin, hinek jî birîndar bûn.

Jibilî vêna dîsa li 15ê Çiryapêşî 1984a helîkopterek ji dehan helîkopteran ji asman piştgirî li operasyonên kû li navçeyê Wanê dihatine birêvebirin dikirin li nêzîkî Çatak jilayê şervanên HRK hate daxistin. Paşî ketina helîkopterê efserek mir û xebatkerên dî jî birîndar bûn.

Kolonyalîstan kû bi rengekî qezayê ketina helîkopterê dane nîşandan, piştî vê kiryara serkevtî kû hate kirin, êdî destpêkirin kû helîkopter û firokên xwe hîn bilindtir bifirênin.

Di dema operasyonên kû lijêr tedbîrên mezin dihatine birêvebirin da, li çîyan li şervanan digerîyan, li cihekî kû zaftirîn kolonyalîst hatûçûnê lê dikin, jilayê şoreşgeran dane erda helîkopterê li navçe şahîyeke mezin pêkanî. Paşî kiryarên 15ê Tebaxê kû digotin şervan ji çîyan "daneketine" yek li dûv yekê li her cihî kû şervanên HRK darbe li kolonyalîstan xistin, bi rastî jî jilayê yên kû HRK nasnekdikirin tiştekî şaşîtîyê bû. Lêbelê, dana erda helkopterê dinav gel da şahîyeke mezin pêkanî.

DERÎYÊ ZİMANÎ

Amadekar Cankurd

1) Deng û birê dengî

"Homêr û Nazê"

Homêr û Nazê ji gundê Jarê ne.
Homêr kurê Simo ye û Nazê dota Xatê ye.
Homêr pismamê Nazê ye û Nazê dotmama Homêre.
Ewan hevre diçin dibistanê.
Bavê Homêr û diya Nazê girtîne.
Gelek kesên gundê wan ji mal revîne.
Ewan tev Kurdin û ji Kurdistanê re dixebitin.
Xebata wan ji bo serxwebûnê ye.
Hinek xurtên gund şoreşvanin, pêşmerge ne.
Nazê ji Homêr pirskir:

– Homêr! Kîne pêşmerge?
Homêr bersîv da Nazê:
– Pêşmerge rûmeta Kurdistanin.
– Ma emê kîngê bibin pêşmerge?
– Nazo!
– Çi..?!
– Tu çend salîyî?!...

Homêr û Nazê, wilo, li ser rêya dibistanê hevre dipeyivîn.

Gava em van gotinan bixînin, emê bibînin, ku her şorek (wêjeyek) ji deng û birên dengî pêkhatiye, wek:

A)

Homêr	Ji	Ho/mêr	Her wêjeyek ji du bir dengî ye.
Nazê	Ji	Na/Zê	
Jarê	Ji	Ja/rê	
Hevre	Ji	Hev/re	

B)

Dibistan	Ji	Di/bis/tan	Her wêjeyek ji sê bir dengî ye.
Kurdistan	Ji	Kur/dis/tan	
Pêşmerge	Ji	Pêş/mer/ge	
Serxwebûn	Ji	Ser/xwe/bûn	

C)

Cî, Tu, Em, Ji, Gund, Çend Wan, Kur, Dot, Bo, ne, in..	Her wêjeyek ji birekî dengî ye.

Lê, di Kurdî de, piranîya şoran ji du, sé birên dengî ne.

Çar dengî:

Daxweyanî	Ji	Da/xwe/ya/nî
Bazarvanî	Ji	Ba/zar/va/nî

Pênc dengî wek:

Sermiyandarî	Ji	Ser/mi/yan/da/rî

Pir dengî wek:

Niştimanperwerî	Ji	Niş/ti/man/per/we/rî
Serfirazixwaz	Ji	Ser/fi/ra/zî/xwaz
Kevneperestî	Ji	Kev/ne/pe/res/tî

Gava em li van şor û gotinan binêrin, emê bibînin, ku her birekî dengî ji tîpek dengdare (Denganî ye):

a e ê i î u û o

Wek: Ho Mêr, Na zê, Ja rê, Hev re
Di bis tan, Çend, Gund,
Kur dis tan, Ta ris tan. . .

û nazikiya zimanê bi wan pirtîkên denganî pêkhatiye.. Di helbestê de naskirin û hejmartina pirtikên denganî pêwîste ji bo pîvana helbestê, wek:

Pîrozî tu cejna dila
Cejna biwêj û bulbula
Xweşî te dayî bendiya
Geş bûn bi te van sorgula

...

Ger em birên, emê bibînin, ku di her rêzikek (Xanek) helbestê de, 8 pirtik (bir) denganî hene:

Pî	ro	zî	tu	cej	na	di	la
1	2	3	4	5	6	7	8

û bi rêya van birên dengî, em dikarin helbestên xweşik û pîvayî çêbikin. . .

û dema xatirê we, heya careke dî. . .

والممارسات ، وهو اليوم يضع جماهير شعبنا تحت رقابة عسكرية وسياسية بشكل اكبر من ذي قبل ، كما يحاول توسيع شبكة العمالة والجاسوسية للحيلولة دون توحدة في اطار التحرر الوطني عن طريق نشر التشرذم وتسخير الرجعيين كما يحاول استنزاف طاقته بخلق الاقتتال الداخلي في صفوفه وتهجيره من ارضه واقتلاعه من ترابه وأرضه وحقله وحجارة وطنه وذلك عن طريق تفريغ القرى والقصبات .

وأمام كل هذا يجب أن نكون حذرين لألاعيب الاستعمار الفاشي لنفشل ألاعيبه ومخططاته . واننا كقوات للتحرير سنجاهد ونعمل بالصبر والعزم في هذا الطريق ، ومن هنا ندعو القوى التي تخدم الاستعمار وتضر الشعب والنضال الثوري أن ترى موقفها السلبي قبل أن ترتكب حماقات وجرائم أكثر ضد الشعب وأن تصطف في صفوف الشعب على طريق النضال التحرري كما نتوجه الى جماهير شعبنا لأن تقف ضد مطالب الاستعمار وتقاومها وأن ترفض السلاح والمهام الأخرى التي يفرضها المستعمر الفاشي ، وندعو شعبنا الى أن يمتنع عن ترك أرضه ووطنه وأن يقاوم حتى آخر رمق مهما كانت ممارسات الاستعمار الفاشي . كما ندعو جماهيرنا لانهاء المصادمات العشائرية والقبلية المسلحة ومشاكل الثأر التي يغذيها ويبث فيها الروح الاستعمار الفاشي ، وأن يتحدوا ويسخروا كل قوتهم في سبيل هذه القضية المقدسة لتحقيق النصر ، فالوقوف الى جانب النضال التحرري الوطني يقتضي مجابهة التشرذم الداخلي في صفوف الشعب .

لقد أعطت عملياتنا الثورية نتائجها الصحيحة وقد ثبت هذا بكل وضوح خلال الأشهر الثلاثة المنصرمة والتي شهدت نشاط عمليتنا العسكرية ، وقد كانت هذه العملية أطول وأقوى مجابهة ضد الفاشية منذ أربع أعوام عدا عن تصاعد وتيرة المقاومة الثورية في السجون ، فانهارت بذلك اسطورة البرجوازية الصغيرة التي كانت تزعم أن فاشية ١٢ أيلول قوة لاتقاوم ، قادرة على كل شيء . وأضحت المقاومة القوية المتراكمة ضد الفاشية والاستعمار في كل من كردستان وتركيا ، الطاقة الكامنة الغزيرة للمعارضة والتي ستتصاعد الى مستوى النضال العملي سريعا وهكذا نرى أن النضال التحرري الوطني في كوردستان ونضال الثورة الديموقراطية في تركيا سيعيشان تصاعدا وتطورا جديدا في المرحلة القادمة على هذا الطريق .

لقد أشارت عملياتنا الثورية بوضوح الى خط النضال الثوري الحقيقي ، النضال العملي في كوردستان وتركيا وحطمت كل المفاهيم الاصلاحية والتصفوية والسلبية التي لا ترى دحر النضال الفاشي والبرجوازي بل التعايش في ظله . كما حطمت الجهود التصفوية والمؤامرة المحرضة التي تحيكها الامبريالية والفاشية دائما على الحركات الثورية . وقد اتضح بعد الآن بالممارسة العملية لكل ثوري ووطني يريد أن يناضل في أي طريق يجب أن يسير وما الذي ينبغي عليه القيام بهوما العمل الذي يقوم به وفي أي مكان وكيف يجب أن يكون .

ان النضال الذي خضناه في الفترة المنصرمة أصبح خبرة جديدة كنشاط ثوري عملي ، كما تمخض عن هذا النضال دروس عملية لاتقدر قيمتها .

ان التنفيذ العملي للخط الثوري بتكتيكات سليمة لتطوير اسلوب العمل وتحديد أشكال النضال والتنظيم الصحيح وتطبيق ذلك على المستوى العملي ، وحل مسائل التنظيم بمختلف مستوياتها وانجاح تنظيم جماهير الشعب بشكل صحيح – باختصار لتطوير النشاط التنظيمي – قد بين الأساليب والطرق الثورية الصحيحة والملائمة للظروف . ويعتبر هذا الأمر بالغ الأهمية بالنسبة للمناضلين الذين يريدون خوض النضال الثوري . ان الحركة الثورية التي تستوعب الدروس العملية الجديدة كتتمة لدروس النضال السابقة ستكون حركة ثورية ناجحة ومنتصرة ولا شك .

ان عمليتنا الثورية والتي نشأت كدفاع عملي مشروع عن القضية المشرقة والحقة نجحت بشكل عام في خلق وضع جديد وهام على المستوى السياسي والعملي ، أبرزت على أساسه لكل من الرأي العام العالمي والوطني ، عدم شرعية الاستعمار الفاشي وعدالة قضية التحرر الوطني لشعبنا ، وبهذا النشاط العملي بدأت جماهير الشعب تستيقظ وتعي يوما بعد يوم أهمية النضال والعمل الثوري بشكل متزايد وأخذت تزج نفسها في خضم النضال بكل قواها وتحتضن القضية التحررية لشعبنا . ان المستقبل سيتحدد ولا شك بهذه التطورات وسيحطم نضال شعبنا التحرري الاستعمار الفاشي التركي .

الموت للاستعمار الفاشي التركي
يحيا النضال التحرري الوطني الكوردستاني
١٥ /تشرين الثاني ١٩٨٤
قوات تحرير كوردستان ( )
مكتب الاعلام

صباحا ، وانارتها بالقنابل المضيئة ليلا عدا عن بناء مئات المخافر الحدودية الجديدة . ويهيء نفسه الآن – الاستعمار التركي – لتفريغ مناطق استراتيجية في جميع أرجاء كوردستان ليصار تحويلها الى مناطق عسكرية ممنوعة بالاضافة لتهجير قسم من القرويين وجمع القسم الآخر في قرى كبرى وفي مناطق ملائمة لتسهل السيطرة عليها وهو المشروع المعروف باسم (القرى الاستراتيجية) .

لقد نفذت تركيا الكمالية والبنتاغون الأمريكي الكثير من المشاريع المشابهة في الماضي وقد أصبحت اليوم مشاريع أثرية . لقد كان لنجاح هذه المشاريع في الماضي خصوصية تتمثل في تخلف البنى الاجتماعية يومذاك ، الا أن الشعوب المظلومة في العالم نجحت بتحطيم العشرات من هذه المشاريع الوحشية ولن يكون مصير هذه المشاريع الموروثة عن " الأجداد " والاستعمار الا الفشل الزريع فالشعب الكردي سينجح بالتأكيد في كسب النصر وتحطيم كل المشاريع الرجعية بفضل ما يتمتع به من علم ثوري ورؤية معاصرة .

ان العمليات الثورية والتي طورت المقاومة الثورية لم تكن أهدافها منحصرة في خلخلة أركان الاستعمار الفاشي فحسب ، بل بالاضافة لذلك جعلت الاستعمار الفاشي وعملائه مهما اختلفت أسمائهم يتصببون عرقا باردا كما ضربت وبشكل مميت كل مفاهيم التواطؤ والاستسلام والاصلاحية والسلبية واليمينية وذلك بخلق ظروف النضال الثوري . وعلى اغلب الظن أن اليساريين المزيفين وبتأثير من رعشة الموت التي تنتابهم استطاعوا أن يصفوا عملياتنا الثورية وحتى قبل معرفة مضمونها بـ "المؤامرة" فالسياسيون المفوهون في كوردستان الذين يصفون أنفسهم بالثورية والوطنية من بعض المحامين والكتاب وأنصاف الاغوات سارعوا الى مواساة النظام الفاشي بموت ضباط وصف ضباط جيشه حتى قبل أن يصرح ايفرن بموتهم ، وذلك باعلانهم معاداة العمليات الثورية عند زيارتهم لاحدى المؤسسات التركية في احدى المراكز الأوربية .

ان القوى السياسية التي أقلقت راحتها عملياتنا الثورية واستقبلت هذه العمليات بذعر وهلع شديدين هذا الشيء الذي أظهرته تعليقاتهم اللامسؤولة كـ " لم يحن الوقت بعد " ، " استعجلتم الأمر " ، " هدمتم البيت على رؤوسنا " .

ان هذه القوى لم تكن لتقول ذلك لولا قناعتها بأنها لن تستطيع الاتجار بالسياسة بعد وهم لذلك وقفوا موقفا معاديا للنضال الثوري بشكل جنوني .

وعندما نعمل لتوجيه ضربة ضد العدو والفاشي بقدر استطاعتنا وتطور نضال التحرر الوطني لشعبنا قليلا رغم الصعوبات الجمة ونتصدى لمختلف أنواع الصعوبات توزع في الخلف بيانات مصدرها أوربا ، فبمقدار ما وصل لأيدينا من هذه البيانات هناك بيان يحمل تواقيع خمس منظمات هي " الحزب الاشتراكي لكردستان تركيا ، كوك ، حزب طليعة عمال كوردستان ، تكوشين ، ورزكاري " يظهر فيه حزب العمال الكوردستاني كاتنظيم ارهابي مغامر حتى المؤامرة " ويطالب هذا البيان من شعبنا والرأى العام العالمي التقدمي على قطع علاقتها مع حزبنا ، أما البعض ممن هم قوة خلف الستار في كتابة مثل هذه البيانات فانهم عندما يجدون مثل هذه البيادق " الجيدة " والتي يحركونها الى الأماكن التي يرغبون يتشجعون لمتابعة محاربتهم لحزب العمال الكوردستاني ، جاهدين في اخفاء أنفسهم خلف هذه البيادق ، لقد قيل ان رؤية هذا اليوم مكتوب في القدر . فحسب زعمهم لا يعتبر الجلوس في أحضان رأس المال في استوكهولم وانتظار عودة أيام أجاويد واينونو مؤامرة بل على العكس من ذلك يعتبرون خوض حرب ضد العدو الاستعماري الفاشي على أرض كوردستان بشجاعة وايمان وتقديم التضحيات الكثيرة عبر شلال من الدم الطاهر وحمل الأرواح على الأكف هي المؤامرة .

لقد وصل الأمر بالأسياد – كما هو واضح – الى هذا المستوى من الدناءة ، فلهذه الدرجة أصبح هؤلاء السادة ضد مصالح شعبنا والنضال التحررى .

فعلى الرأى العام التقدمي أن يعرف هؤلاء الخدم ، فقد عرف شعبنا وبشكل جيد الوجه الحقيقي لهؤلاء وسوف يقضي عليهم بنفسه التي وهبها لنضال التحرر الوطني .

وعلى هؤلاء الأسياد أصحاب التواقيع أن يقيموا وضعهم جيدا فقبل الآن ومنذ خمسعشرة سنة أو أكثر كان من الممكن اخضاع الشعب بتسمية طلبات التوظيف ذات المرتبات العالية التي يمنحها الاستعمار – بأسماء ثورية ، أما الآن فقد أصبح ذلك غير ممكن . قبل خمسعشرة أو عشرين سنة كان من الممكن أن يقوم البعض بالعمالة وبيع قضية الشعب باسم اليسار ، أما الآن فان ذلك مستحيل ، فالشعب الكوردستاني اليوم قادر على الدفاع عن مصالحه أو على أقل تقدير على تحطيم تجارة السياسة بعد أن رأى مصالحه في قيادة حزب العمال الكوردستاني .

ومن هذه الزاوية غدا لزاما على المتحدثين عن الشعب الكردستاني وحول قضيته التحررية أن يكونوا حذرين وأن يسمع كل منهم أذنيه ما يخرجه فمه ، وأن يقيس بدقة ما يقول ويفعل ، فقد جاء وقت هذا وولى زمن ذلك .

لقد أخذت عملياتنا الثورية صداها في أوساط الرأى العام العالمي ، و البشرية التقدمية ، كما بدأت القوى الديموقراطية في ارجاء العالم اجمع تتحدث عن قضايا النضال التحررى الوطني التي تتطور في كوردستان ، وتعرف الرأى العام بالوجه الحقيقي للاستعمار الفاشي التركي وتبين بوضوح أكبر عدالة قضية الشعب الكردستاني واصراره على متابعة النضال في سبيل قضيته .

فعلاقات الصداقة بين شعبنا وشعوب العالم والقائمة على اسس حرة ومتينة ستتطور وتتعزز مع تطور هذا النضال الذى يلقى من شعوب العالم تأييدا وترحيبا كبيرا .

لقد وجدت عملياتنا الثورية صدى كبيرا على الصعيد العالمي كما هو حالها على الصعيد الوطني ، على عكس أقوال تجار السياسة الذين يتشدقون بالتحرر الكردستاني ، فقد لاقت عملياتنا ترحيبا وحماسا كبيرين من قبل شعبنا لدرجة عاشت فيها جماهير الشعب هيجان الفخر والعزة الشيء الذى يشتاق اليه شعبنا منذ سنين طويلة .

ان الغالبية العظمى من الجماهير صاحبت عملياتنا الثورية بعملياتها وقد أظهرت بذلك رغبتها في تسخير أبنائها الأقوياء للنضال وقد اظهرت ذلك بشكل واضح من خلال الدعم المادى والمعنوى للنضال الثورى و مصاحبتها لقوات التحرير ، ومرة اخرى أصبحت الحقيقة التالية من الحقائق الثابتة " اذا لم نحظى بدعم شعبنا لن نكون قادرين على التقدم ولو خطوة واحدة " .

من الطبيعي أن الممارسات الوحشية والبربرية للفاشيين والعبودية الاستعمارية التي دامت مئات السنين قد خلقت شعور الخوف والهلع العميقين في نفوس جماهير الشعب ، لكنها ستطاع التخلص من هذه الآثار بأسرع مما كان متوقعا ، وهو اليوم يوجه اهتمامه أكثر فأكثر لقضية التحرر ومصاحبتها فجماهير الشعب تظهر في كل مناسبة أنها ستكاتف النضال التحررى الوطني وستقف بكل شجاعة وقوة ضد الاستعمار الفاشي .

ان العدو الاستعمارى وهو الذى يعي هذا الأمر جيدا يهاجم اليوم الشعب الكردستاني بكل وحشية محاولا ابعاده عن النضال بشتى الاساليب

كما طولبوا بالامتناع عن الاعمال الاجرامية ضد الشعب ، وقد استسلم جراء ذلك العشرات من الجواسيس لقوات التحرير الثورية وقطعوا وعدا بالامتناع عن ممارسة اعمال العمالة للاستعمار .

لقد قامت قوات التحرير بجميع هذه النشاطات وبها فتحت طريقا جديدا للتصاعد الثوري في كوردستان وتركيا ولن تكون التطورات بعد الآن الا في هذا المجرى . ان عملياتنا الثورية مازالت مستمرة وستتطور بقفزات جديدة لتطوير عملية المقاومة الثورية هذه المقاومة التي هزت كيان الاستعمار الفاشي جديا وافشلت مؤامراته والاعيبه متعددة الوجوه فاسقطت بذلك اقنعته فخيبت بذلك امال المستعمرين وكشفت عن نواياهم امام الرأي العام العالمي والكردي ، هذه النوايا الرجعية غير المعاصرة عدوة البشرية ، فكانت ضربة قوية ادخلت الاستعمار في العجز .

لقد زارت الهيئة المؤلفة من نصف الحكومة الهزيلة ــ خلال الفترة التي استمرت فيها العمليات الثورية ــ الاماكن التي شهدت عمليات مكثفة ومن بعدها جاء راس الجيش التركي ورئيس العصابة الفاشية ايفرن ، ثم تبعه توركوت اوزال راس الحكومة الهشة ومن ثم رئيس الجيش التركي الفاشي مرة اخرى باذوار مكوكية متكررة امّوا فيها معظم الاماكن التي اكتنفها العمليات الثورية . ان افراد هذه الجوقة بالذات هم الذين خططوا للحرب الاستعمارية الفاشية ضد العمليات الثورية في كردستان وقد كشفوا من خلال تصريحاتهم وخطبهم " العصماء " عن طبيعتهم الاجرامية كلهم تحدثوا عن الخراب والحرق والاعدامات والسجون واسهبوا في الكلام عن التتريك و افصحوا عن آرائهم حول اساليب الحرب الاستعمارية كما تحدثوا طويلا عن (اعطاء الدرس اللازم في اقصر وقت للأشقياء) لكنهم غادروا كوردستان بخيبة وحقد مشين بعد أن لمسوا صلابة العمليات الثورية وردة فعل جماهير الشعب على تقولاتهم .

لقد عادوا يملؤهم شعور العجز دون تحقيق آمالهم وطموحاتهم وقد بدا ذلك مشخصا في وضع الفاشي ايفرن ، فقد قدم رئيس العصابة الفاشية الى كوردستان بحقد وامل وخوف شديد ولم يحقق الكثير من بنود برنامج زيارته فقد تحدث عن الاعدامات وصرخ بشدة كقط يداس على ذيله ، وفي خطابه الاخير في " قارص " بلور فهمه للموقف بقوله :

(في الحقيقة لايوجد شيء جدي ، هناك أمور بسيطة) وكم يبدو عجزه جليا في تسويغ اعماله خلال اسبوع في كوردستان ، أكانت للاشيء ؟ .

ان وحدات الجيش الفاشي التي عاشت في حالة ذعر وهلع شديدين جراء تصاعد العمليات الثورية ــ اجبرت على اخلاء عدة من اماكنها وتجمعاتها ليعاد تجميعها من جديد في مراكز أكبر تفاديا لهجمات الثوار الوطنيين كما قامت وحدات من الجيش الفاشي تضم عشرات الآلاف من الجنود باحتلال اماكن استراتيجية ومن ثم زحفت الى المنطقة محاولة تطوير الحرب الاستعمارية ضد شعبنا بشن المزيد من العمليات القذرة ، فقد اقتحمت جنود الجيش الفاشي القرى وقاموا بتعذيب جماهير الشعب في الساحات و باساليب متنوعة ومبتكرة فقتلوا نتيجة هذه الممارسات على امتداد ثلاثة اشهر كانت واضحة الفشل ويبدو وهذا جليا للعيان من خلال تصريحاتهم بالذات . ان البربرية والوحشية لم توقف شعبنا الكردستاني ، بل على العكس من ذلك جعلته مكافحا ، فالقوات الثورية افشلت كل الهجمات الفاشية وبالمقابل طورت عملياتها وجعلتها مستمرة . فكانت النتيجة دفع وحدات الجيش التركي الى الخنادق وخلف اكياس الرمل ووصل بهم الأمر الى سد ثقوب الابواب وترك الحراسة ليلا . وقد بدأت جنرالات الناتو والولايات المتحدة (USA) بالتقاطر الى تركيا منذ ١٦ آب ١٩٨٤ احضرت أطراف الامبريالية جميعا من الديموقراطيين حتى الفاشيست وقد تحدثت هذه الأطراف بشكل مكثف عن " أهمية الدور التركي من أجل العالم الغربي وحول ضرورة تسليح الجيش التركي بأسلحة حديثة ، كما اكثروا من المديح بالنظام الفاشي " كنموذج مثالي لاعادة الديموقراطية " كل ذلك أظهر وبشكل واضح من هي القوى المستهدفة من قبل نضال التحرر الوطني الكوردستاني ، كما أظهر نوايا مختلف أطراف الحلف الامبريالي تجاه شعبنا .

لقد جعل الاستعمار الفاشي من حربه التي يشنها ضد شعبنا محورا لجميع سياساته ، فكما أن سياسته الداخلية تنسج على هذا المنوال ، فان سياسته الخارجية هي أيضا كذلك ، فهو وافتىء يتوسل ويعد باعطاء تنازلات كثيرة لسوريا وايران والعراق وكل القوى الاشتراكية حينا من الوقت ويتهم ويهدد في حين آخر كل هذه القوى ، فقد ألقى المسؤولية بشكل علني على الانظمة المجاورة والقوى الاشتراكية بقوله :

" ان الحوادث مدعومة من الخارج والانصار يتدربون خلف الحدود "

وقد ذاع صيت مقولة " النضال ضد الارهاب الدولي على الصعيد العالمي وكترجمة لهذه المقولة قام دبلوماسي النظام الفاشي بجولات مكوكية الى الرياض والقاهرة وبغداد وطهران ، كما قام النظام التركي والعراقي بالتخطيط المشترك لمشروع مكافحة الشعب الكردي ووحدوا قواتهم من أجل ذلك .

لقد أطلق الفاشيون الاتراك تهديدات صريحة باحتلال اجزاء اخرى من كردستان وبهذا الشكل بينوا أهدافهم التوسعية ، كما حاولوا ارهاب شعبنا في اجزاء اخرى .

لقد أجبرت عملياتنا الثورية قوى عديدة على أن تخطو خطوات جديدة وأن تتجه لأشكال جديدة في علاقاتها السياسية ، كما أجبر الاستعمار الفاشي امام عملياتنا الثورية على طرح ومناقشة مشكلة وجوده في كوردستان بشكل علني ، الاستعمار الفاشي التركي يضع اليوم حيز التنفيذ القوانين التي صدرت عام ١٩٢٥م للقضاء على العصيان المسلح في كوردستان ليجعلها تحت الاستعمار العسكري ، وهكذا نجد أن المستعمرين ، اليوم ، قد رجعوا الى بداياتهم .

فقبل انقضاء ستة أشهر على تشكيل الحكومة بدأت أزمة حكومية اخرى انبثق عنها موضوع حكومة جديدة والمجلس التركي ذو المائة والخمسين سنة والذى أسس على مبدأ وضع عشرات الشعوب تحت هيمنته ، بدأ يناقش مسألة وجوده دافعا هذه القضية الى الناس بشكل علني ، كما أجبر امام عملياتنا الثورية على دراسة وصفه وتطبيقه أساليب جديدة في الحرب ، والجيش التركي يعاني من عجز صارخ اذ أن الجنود الخاضعين لامرة الضباط الفاشيين لايريدون اطلاق النار على القوات الثورية والشعب ، لذلك يحاول النظام الفاشي تنظيم وحدات مدربة بشكل خاص . كما يحاول تشكيل عصابات مأجورة للقيام بما عجز الجيش عن القيام به ويحاول من جهة أخرى تنظيم وتسليح مجموعات من الخونة والرجعيين والفاسدين في كوردستان وهو يحاول اليوم تجاوز عجزه بالقاء اعباء القتال على القرويين بترك خمسة أو عشر بنادق عند مختار كل قرية ، وهكذا يحاول تحويل المعركة الدائرة معه الى اقتتال داخلي في كوردستان " ، كما عاد الى تنفيذ عمليات التهجير من جديد تحت يافطة (الاسكان الاجباري)

وهو يشرع اليوم بتفريغ عشرات الكيلومترات المجاورة للحدود العراقية والايرانية والسورية لتشكيل مناطق عسكرية ممنوعة وملغومة بالاضافة الى تلغيم الممرات والطرق . كما يشدد من مراقبة الحدود بواسطة الطائرات والهليكوبترات

الاستعمار الفاشي يترنح اثر تطور نضال شعبنا التحرري الوطنـــــي

لقد سجل نضال التحرر الوطني الكردستاني – المستمر ببسالة تحت قيادة حزب العمال الكردستاني (PKK) رغم العقبات الكبيرة – تطورات هامة عشنا مرحلة النضال القوى الذى هز اركان الاستعمار التركي .

فكما هو معلوم ، بدأت الطليعة الثورية المسؤولة (PKK) والتـي اختارها الشعب عملياتها الثورية ، بعد ان استكملت التحضيرات النظرية والسياسية والعملية تحت شعار – نحو نضال اقوى لتطوير المقاومة الثورية ضد الارهاب الفاشي – وذلك منذ ثلاث اشهر خلت . في حين كانت البرجوازية الصغيرة الرعناء – التي تمارس بهلوانياتها تحت قناع الثورية – تناقش وجود اوعدم وجود ظروف مؤاتية للنضال في كوردستان وكانت قد توصلت مسبقا الى نتيجة مفادها انعدام الظروف المناسبة للنضال .

لقد سجلت عملية المقاومة الثورية تطورات ناجحة ، اسفرت – منذ الآن – عن نتائج سياسية وعملية هامة . فقوات التحرير – التي قامت بعملياتها هذه في اطار المقاومة الثورية المتصاعدة – وجهت للاستعمار الفاشي ضربات قاسية واصبحت القوة التي تنشدها جماهير الشعب ، ففي الفترة الماضية نفذت العمليات التالية :

١– في ١٥ آب ١٩٨٤ – وكما اعلنا عن ذلك من قبل – تم تنفيذ العديد من العمليات الناجحة بهدف عرض القوة الثورية وقد استمرت لساعات عديدة حيث قامت بها في (أروه) وحدة ١٢ آذار للدعاية ، وفي شمدنلي وحدة ١٤ تموز للدعايــــة .

٢– في ٢٢ آب ١٩٨٤ قتل جنديان كوماندوس احدهما مساعد ، جراء اشتباك وقع بين القوات الوطنية ووحدات من الجيش الفاشي تقوم بعمليات التمشيط في (يوكسه كوفا) وقد جرح وطني اثناء الاشتباك استطاع خرق الطوق الذى فرضه العدو .

٣– في ١٨ أيلول ١٩٨٤ لجأ جندي بسلام الى قوات التحرير ، كان قد هرب من مخفر قرية " ساوا " التابعة لـ" يوكسه كوفا " ، كما فر العديد من الجنود من الوحدات المنتسبين لها في " بيت الشباب " و" شرناق " و " أروه " ، كما اقيل واعتقل مئات الضباط وصف الضباط ، حيث يسود وحدات الجيش الفاشي قلق واضطراب حاد .

٤– في ١٧ أيلول ١٩٨٤ نصبت مجموعة الشهيد " جمعة تاق " كمينا قرب قرية " بسوى " التابعة لولاية هكارى لمعاقبة العميل نوزات جيهجي وقد شيعه المستعمرون الفاشيون بمراسم عسكريـــة .

٥– في ١٩ أيلول ١٩٨٤ عاقبت مجموعة الشهيد " سعيد " العميل عسكر باشرفي مركز قضاء " جوقورجا " حيث نال جزاءه العادل .

٦– في ٢٣ أيلول ١٩٨٤ وفي اشتباك قرب قرية " سبيان " التابعة لأروه بين الثوار وعصابة عميلة شكلها مختار وامام القرية حيث اصيب امام القرية بجروح بالغة واستشهد ثوري .

٧– في ١ تشرين الاول ١٩٨٤ نصبت مجموعة الشهيد " فرهاد قورطاي " كمينا قرب شمدنلى لدورية عائدة من عمليات التمشيط ، وقد تم تدمير ناقلة عسكرية وقعت في الكمين وبشكل عام قتل ثلاثة عساكر احدهم برتبة مساعد اول وجندى جراء الحادث ، وقد تم اعتقال الجنود الذين لم يشتركوا في المعركة وهربوا من مكان الحادث وذلك على ايدى الضباط الفاشييـــــن .

ومن الجدير بالذكر ان العملية نفذت في مساء اليوم الذى وصل فيـــه الجـــلاد الفاشي الى شمدنلى ، حيث اغتنم في العملية بندقيتان ج – ٣ (G 3) و ٦ خزانات ج – ٣ و ١٠١ طلقة ومسدس اوتوماتيكي (Mp5) مع ثلاث مخازن و ٩٠ طلقة له ، كما اغتنم منظار وحربتان وخيمة واحدة واشياء اخرى .

٨– في ٩ تشرين الاول ١٩٨٤ أسر رفاقنا دورية مخفر " شلوكا " التابعة لقضاء " تجوقورجا " في عملية مشتركة نفذتها كل من مجموعة الشهيد " جمعة تاق " والشهيد " سعيد " حيث تم تجريد الدورية المؤلفة من سبعة جنود من اسلحتهم كما سلموا بيان قوات تحرير كوردستـــان والقيت عليهم كلمة اعلموا فيها اننا لانريد ان نقتلهم كما دعوا للالتحاق بقوات التحرير وطالبوا بان لا يمارسوا الضغوطات على الشعب وان لا يطلقوا النار على الثوار ومن ثم اطلق سراحهم . وقد اغتنم في هـــذه العملية المعتاد التالي ٧ بنادق (G 3) وواحد وثلاثون مخزنــا (G3) كذلك (٥١٤) طلقة و٧ جعبات وخوذتان وحربة ومطرة ماء .

٩– في ٩ تشرين أول ١٩٨٤ نصب كمين على طريق " بيت الشبـاب " من قبل مجموعة الشهيد " طالح كندال " حيث تم تصفية قائد سرية " بيت الشباب " وهو برتبة نقيب بعد ان وقع في الكمين .

١٠– في نفس التاريخ السابق ٩ تشرين أول ١٩٨٤ قتل ثمانية جنود في معركة اندلعت بين وحدات من الجيش الفاشي تقوم بعمليات التمشيط وقوى وطنية من مؤيدى حزبنا وتوجيهه وذلك بين " تجوقورجا " و" هكارى " كما اصيب جنديان بجروح بليغة .

١١– في ١٠ تشرين أول ١٩٨٤ تم تصفية الاقطاعي العميل خالد العمر من قبل القرويين الوطنيين مؤيدى حزبنا قرب قرية " سيكاركا " التابعــة لقضاء " أولودرا " .

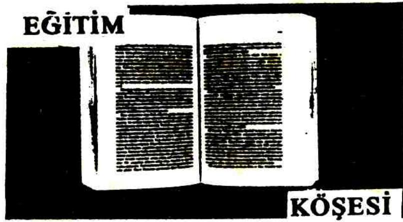
١٢– في ٢٤ / ١٠ / ١٩٨٤ هاجمت كل من مجموعتي الشهيد "أحمـــد قورت" والشهيد " طالح كندال " بعملية مشتركة مخفر قرية " كوندكي ملى " التابعة لقضاء " شرناخ " حيث قتل اربعة جنود وجرح اثناعشر جندى آخـر خلال المعركة التي دارت هناك وقد اغتنم في هذه العملية ٣ بنادق (G 3) مع كامل تجهيزاتها وقد استشهد لنا " الرفيق موسى " الذى اظهر مقاومة بطولية نادرة ، كما جرح احد مقاتلينا .

١٣– في الفترة المنصرمة نظمت مظاهرة في قضاء " شيروان " التابعـــة لولاية " سيرت " من قبل مجموعة " الشهيد عبد القادر شيكجو " وزع فيها بيانات على الجماهير والصقت الاعلانات الثورية على الجدران . وعند تدخل جنود الاستعمار وقع اشتباك بين قواتنا وقوات الاستعمار الفاشي في حين تم تصفية جاسوسين في نفس المكان .

١٤– كما نظمت العديد من المظاهرات في مراكز " وان " و" هكارى " و " باشكلا " التابعة لـ" بتليس " من قبل وحدة " ١٨ أيار للدعايـــة " وزعت فيها البيانات والصقت الملصقات وحرقت سيارة قائمقام ، كما تم تصفية ثلاثة جواسيس في مركز ولاية " وان " .

١٥– كما جرت في الفترة المنصرمة ذاتها عدة معارك بين قوات التحرير الثورية ووحدات من الجيش الاستعمارى الفاشي في " آدى يمان " و " بنكول " و " شانقيا " التابعة لولاية " ارزروم " وفي عدة اماكن أخرى لم تصلنا معلومات مفصلة عنها بعد .

١٦– كما تم تنظيم عدد كبير من الاجتماعات الدعائية على صعيد كوردستان في مئات القرى ، حيث تم تنوير جماهير الشعب وتسليحها بالوعي الوطني الثوري وانذر عدد كبير من الجواسيس لترك اعمال الجاسوسية المشينـة

Amilcar Cabral'ın

Son Konuşmalar Adlı Kitabının Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde Kişilik ve Vekar Makalesinden Alınmıştır

Yerli küçük burjuvazinin bir bölümünün halk kitlesi ile özdeşleştirilmesinin temel bir öngereği vardır: Emperyalist egemenliğin yıkıcı eylemi karşısında kitlelerin sömürgeci güçten ayrı ve farklı olan kişiliklerini muhafaza etmeleri. Dolayısı ile bu muhafazanın hangi durumlarda kabil olduğunu; neden, ne zaman ve egemenlik altındaki toplumun hangi düzeyinde kişiliğin kaybı ya da yokluğu sorununun ortaya çıktığını saptamak boşuna bir zahmet olmayacaktır. Ve bunun sonucu olarak da sömürgeci gücünkinden ayrı ve farklı bir kişiliği, bağımsızlık öncesi hareket çerçevesi içinde, yeniden vurgulamak zorunlu hale gelecektir.

Bir bireyin ya da bir özel halk grubunun kişiliği bu birey ya da grubun iradeleri dışında bir bio-sosyolojik faktördür, ancak başka birey ya da gruplara nazaran ele alındığı zaman bir anlam ifade eder. Kişiliğin diyalektik karakteri, bir bireyin (ya da bir grubun) başka belli bireyler ile (ya da gruplar ile) aynı olabilmesi için aynı zamanda öteki bireylerden (ya da gruplardan) farklı olması gerektiği gerçeğinde yatmaktadır.

Bireysel ya da kollektif kişiliğin tanımı, bireyleri ya da grupları gelişimlerinin bir anındaki tarihsel (biyolojik ya da sosyolojik) faktörler ile tanımlayan belli sayıdaki karakteristiklerin aynı zamanda kabulu ve inkârıdır. Gerçekten, kişilik değişmez değildir ve bu tamamiyle kendisini tanımlayan biyolojik ve sosyolojik faktörlerin sürekli olarak değişmesinin bir sonucudur. Biyolojik ve sosyolojik olarak, içlerinde ortak veya ayırdedici özellikleri bulmak daima kabil olduğundan, birbirinin bütünüyle aynısı olan ya da birbirinden bütünüyle farklı olan iki varlık (bireysel ya da kollektif) mevcut değildir. Dolayısıyla bir varlığın kişiliği daima göreli bir niteliktir ve hatta tanımlanması söz konusu varlığın biyolojik ve sosyolojik özelliklerinin, az ya da çok katı ve titiz bir seçimini gerektirdiği için aslla değil, ayrıntılarla ilgilidir. Şunu da belirtmelidir ki, kişiliğin tanımındaki temel ikililikte, sosyolojik faktörler biyolojik faktörlerden daha çok belirleyicidir. Gerçekten, eğer biyolojik ögenin atadan soya çekimle kalan, kişiliğin varlığının ve sürüp giden gelişiminin kaçınılmaz fiziksel temeli olduğu doğru ise, sosyolojik ögenin de, ona öz ve biçim temin ederek ve bireyler arasında ve gruplar arasında anlaşmazlıklara ve uzlaşmalara yol açarak, kişiliğe objektif özü sağladığı daha az doğru değildir. Kişiliğin tam bir tanımını yapmak için, biyolojik ögenin işe katılması gereklidir, fakat bu durum sosyolojik bir benzerlik içermez, çünkü sosyolojik bakımdan bütünüyle aynı olan iki varlık zorunlu olarak benzer biyolojik kişililiklere sahiptirler.

Bu durum bir yandan, toplum, (insan toplumu) yaşamın ileri bir biçimi olduğundan, toplumsal şartların bireysel şartlara olan üstünlüğünü gösteriyor. Ancak öte yandan da, biyolojik ögenin asıl belirleyici olduğu orjinal kişilik ile, sosyolojik ögenin asıl belirleyici olduğu aktüel kişiliği birbirine karıştırmamanın gerekliliğini gösteriyor. Açıktır ki, bir varlığın (bireysel ya da kollektif) gelişiminin saptanan bir anında dikkate alınması gereken kişiliği, onun aktüel kişiliğidir ve söz konusu varlığı, yalnızca onun orjinal kişiliği temelleri üzerinde algılamak eksik, bütünü kapsamayan ve yanlış olacaktır, çünkü kişiliğin içerik ve biçimi üzerindeki sosyal şartların etkisi dışarlanmış ya da kapsanmamış olacaktır.

Bireysel ya da kollektif kişiliğin biçimleniş ve gelişiminde toplumsal şartlar, söz konusu toplumun gelişim ve tarihinin ayırdedici özellikleri olan ekonomik, siyasi toplumsal ve kültürel görünüşlerinin artaya çıkardığı, objektif bir etkendir. Şayet birisi çıkar da ekonomik durumun temel olduğunu öne sürerse, bir başkası da kişiliğin bir anlamda ekonomik gerçekliğin bir ifadesi olduğunu bildirebilir. Bu gerçeklik, toplumun coğrafi bağlantısı ve gelişim çizgisi ne olursa olsun, üretici güçlerin düzeyi (insan ile doğa arasındaki ilişki) ve üretim ilişkileri (toplumdaki kişiler ve sınıflar arasındaki ilişkiler) tarafından belirlenir. Şayet kültürün toplumun maddi ve manevi şartlarının dinamik bir birleşimi olduğu ve hem insan ile doğa ve hem de toplumdaki farklı sınıflar arasındaki ilişkiyi ifade ettiği kabul edilirse, kişiliğin bireysel ve kollektif düzeyde ve ekonomik şartların ötesinde, kültürün bir ifadesi olduğu öne sürülebilir. Kültür çerçevesi içinde bir bireyin ya da grubun kişiliğini o birey ya da gruptan daha üstün bir yere oturtulmasının, onun daha üstün ilân edilmesinin sebebi de budur. Şimdi artık hepimizin bildiği gibi, herhangi bir toplumda kültürün, temel dayanağı toplumsal yapıdır. Dolayısıyla, yabancı egemenlik karşısında, bir hareket grubunun kişiliğini koruma (ya da yitirme) olasılığının, toplumsal yapısının, adı geçen egemenliğin zorlaması altında uğradığı tahribatın genişliğine bağlı olduğu sonucu çıkartılabilir.

Emperyalist egemenliğin, egemenlik altındaki halkın toplumsal yapısında-etkilerini görmek için, bağımsızlık öncesi hareketin kendisiyle uğraşmakta olduğu klasik sömürgecilik örneğine bakmak zorunludur. Bu durumda, egemenlik altındaki toplumun tarihsel gelişimi ne olursa olsun, toplumsal yapı şu deneylere tabi tutulabilir: a) Bütünüyle yok etme, yani yerli halkın ani ya da giderek tasfiyesi ve yabancı bir halk ile yer değiştirmesi; b) kısmi yoketme, yani az ya da çok yabancı nüfusun ülkeye yerleştirilmesi; c) görünüşte koruma, yani yerli halkın genellikle yaşam araçlarından yoksun olan coğrafi bölgeler ve özel olarak ayrılmış arazilerde yaşama zorunda bırakılması ve bir yabancı nüfusun kitlesel akımlarla ülkeye gelmesi.

Afrikalı halkın, toplumsal yapısının etnik grupların bolluğundan ileri gelen, esas olarak yatay karakteri, kültürel direncin ve kişiliğin korunma derecesinin tekdüze olmaması sonucunu doğurur. Dolayısla, etnik grupların kişiliklerini geniş ölçüde korumayı başardıkları yerlerde bile, en dirençli grupların etkin işgal döneminde sömürgeci güce karşı en şiddetli savaşları vermiş olanlar(*) ya da coğrafi konumlarından dolayı yabancı varlığı ile en az ilişkide bulunanlar (**) olduğunu gözleriz. İşaret edilmelidir ki, sömürgeci gücün etnik gruplara karşı olan tavrı, çözülemez çelişkiler yaratır: bir yandan yönetmek için bölmek ya da bölünmeleri korumak zorundadır ve bu yüzden etnik gruplar arasındaki çatışmalardan değilse bile ayrılmalardan yana davranır; öte yandan da egemenliğini devamlı kılma çabası içinde, bu grupların toplumsal yapılarını ve bunun sonucu olarak da kişiliklerini tahrip etmenin gereğini duyar. Dahası, sömürgeci işgal sırasında belirleyici bir destek sağlamış olan grupların (örneğin ülkemizdeki Fula aşireti ya da ulusu) yönetici sınıfını korumak zorundadır ki, bu, grupların kişiliklerini korumalarından yana bir politikadır.

Daha önce de belirtildiği gibi, yerli toplumsal piramitlerin (bir devlete sahip grup ya da toplumlar) düşey biçiminde kültür açısından genellikle önemli değişiklikler yoktur. Her bir tabaka ya da sınıf, grubuna bağlı fakat öteki toplumsal sınıflardan ayrı olarak kişiliğini korur. Tam tersine, sömürgeci gücün kültürel nüfuzunun kendini hissettirdiği ülkenin bazı iç kısımlarında olduğu gibi, kent merkezlerinde kişilik sorunu karmaşıktır. Toplumsal piramidin tabanı ve tepesi (yani farklı etnik gruplardan çıkmış emekçi sınıf kitlesi ve yabancı egemen sınıf) kişiliklerini korurken, kültürel bakımdan kökünden koparılmış, yabancılaşmış ya da az veya çok özümlenmiş olan piramidin orta düzeyi (yerli küçük-burjuvazi) kişiliğini bulmak için sosyolojik bir savaşa girişir. Şurası da belirtilmelidir ki, -sömürgeci güç tarafından güvence altına

Devamı 11. sayfada